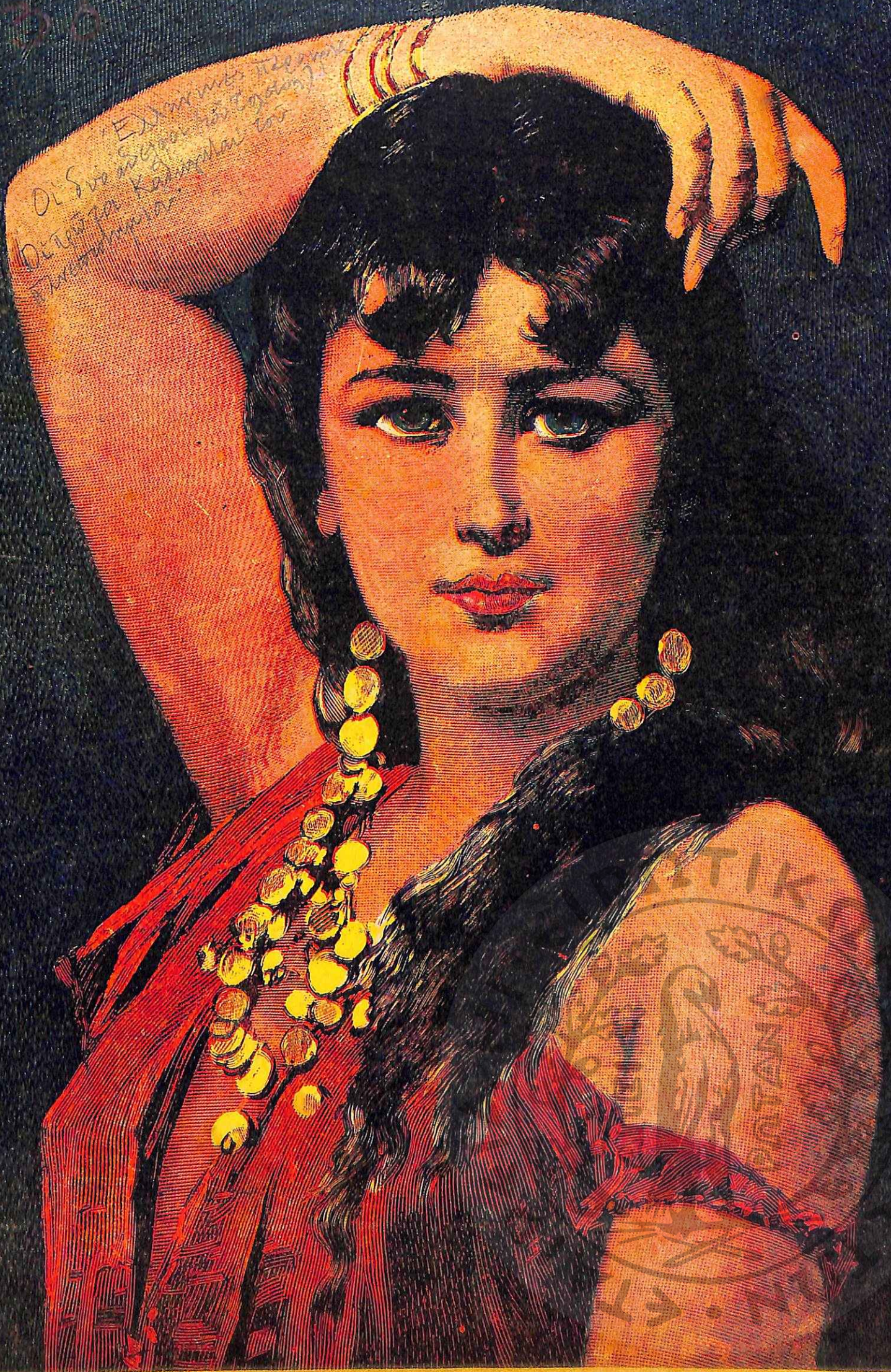

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

Αρ. 37
209

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Μία φορά κι 'έναν καιρό ήταν μία γοργά κι' είχε τρεις θυγατέρες. 'Η δυο πρώτες είχαν άσχημο πρόσωπο και κακή καρδιά κι' ελιμερής γκρίνιαζαν με τη μάνα τους. Μά εκείνη που δὲ χώνευαν καθόλου ήταν ἡ μικρότερη ἀδερφή τους, γιατί ἔδλεπαν πῶς τις ξεπερνοῦσε στὴν ὀμορφιά καὶ στὴν καλοσύνη. Γι' αὐτὸ ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν ἔβλεπαν μέσα στὸ μαγερεῖο, τὴν ἔβλεπαν δίπλα στὴ στάχτη καὶ δὲν τὴν ἐφρόνιζαν με τ' ὄνομά της, ἀλλὰ μὲ τὸ παρατσούκλι «Σταχτιάρου».

Μὰ δὲν τοὺς ἔφτανε αὐτὸ καὶ ζητούσαν πάντα νὰ βροῦν ἕνα τρόπο νὰ ξεπερνοῦσαν τὴ μάνα καὶ τὴν ἀδερφή τους.

Μία μέρα λοιπὸν σήκωσαν τὴ μάνα τους καὶ τὴν ἔστειλαν στὸν κάμπο γιὰ νὰ μάζει λινάρι. Ὅταν τοὺς τὸ ἔφερε, τὸ χώρισαν σὲ τέσσερα δεμάτια, πῆραν ἡ καθένα τους ἀπὸ ἕνα, ἔβλεσαν καὶ τὰ ἄλλα δυὸ στὴ μάνα τους καὶ τὴν μικρότερη ἀδερφή τους κι' εἶπαν ὅτι ὅποια ἀπ' ὅλες τους θὰ τὸ ἔγινε τελεινταία, ἡ ἄλλες θὰ τὴν ἐσκώωναν καὶ δὲν ἔτρωγαν.

Ὅταν ἄρχισαν τὸ γνέσιμο, ἡ δυὸ καὶ ἡ τρίτη θυγατέρες ἔκριναν τὸ περισσότερο λινάρι κάτω ἀπ' τὴν κατζίλα κι' ἔτσι φάνηκαν πῶς τὸ γνέσανε πρώτες. Σὲ λίγο ἔγινε καὶ τὸ δικὸ της καὶ ἡ μικρότερη ἀδερφή καὶ ἔτσι τελεινταία ἀπ' ὅλες ἔμεινε ἡ γοργά μάνα τους.

Τότε ἡ δυὸ μεγάλες ἀδελφές σηκώθηκαν νὰ τὴ σκοτώσουν, γιατί τέτοια ἦταν ἡ συμφωνία τους. Τοῦ λόγου ἡ μικρότερη ἔπεσε στὰ πόδια τους κι' ἄρχισε νὰ σκίει τὰ ρούχα της καὶ νὰ φωνάζει μὲ κλάματα:

—Μὴν τὴ σκοτώνετε τὴ μάνα μας! Σκοτώστε καλύτερα ἐμένα!...

Αὐτὲς ὅμως, ἀκαρδὲς καὶ σκληρὲς καθὼς ἦσαν, δὲν τὴν ἀκούσαν καὶ κοιμητιάζαν τὴ μάνα τους μ' ἕνα τοκεῖο. 'Η μικρότερη τότε, ἐνὸς ἡ ἄλλες πῆρσαν τὸ κοῦρας γιὰ νὰ τὸ φάνε, μάζεψε ὅλα τὰ κόκκαλα καὶ πῆγε καὶ τὰ ἔβλεψε μέσα σὲ μὴ κορυφάλα ἑλῆς, δὲν πῆγαν καὶ τὰ λιβάνιζε κορυφά ὥστε ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν βροχὴ.

Ἄμα πέρασε ἕνας χρόνος, πῆγε νὰ τὰ βροῦν. Ἀντὶ ὅμως νὰ βοῦν τὰ κόκκαλα τῆς μάνας της, εἶδε στὴ θέα του ἕνα μεγάλο κι' ὄμοιο καρόδι κι' ἀνοίγοντάς τὸ βρῆκε μέσα τρεῖς δολοφονοῦντες μεταξωτὲς φορεσιὲς νεντιμένες μὲ μεταί. 'Η μὴ παρόστανε τὸν κάμπο μὲ τὰ λούλουδα, ἡ ἄλλη τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἀστρά καὶ ἡ τρίτη τὴν θάλασσα μὲ τὰ ψάρια.

Τὶς ἐδοκίμασε κι' εἶδε πῶς τῆς πῆγανιν διες ἰσα-ἰσα, σὰν νάσαν κοιμήμενες γιὰ τὸ κορμὶ της. Τὶς ἔβλεπε

κορυφὰ στὸ σπῆτι της καὶ τὴν Κυριακή, ἀπὸ ἄπρησε νὰ φύγουν πρῶτα ἡ ἀδερφάδες της, φόρεσε τὴ φορεσιά πὺ παρὰστανε τὸν κάμπο μὲ τὰ λούλουδα καὶ πῆγε δασκώτερα ἀπ' αὐτὲς στὴν ἐκκλησιά.

Μόλις ἔμπηκε μέσα ὅλοι, ὅσοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ, θαύμασαν τὴν ὀμορφιά της καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴ γνωρίσουν, εἶπαν πῶς θάταν καμμιὰ ξένη ἀρχοντοπούλα. Ἐκείνη ὁστόσο ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, ποῖν τελειώσε ἡ λειτουργία καὶ, γυρίζοντας στὸ σπῆτι της ἔβγαλε τὸ φόρεμά της καὶ τὶς παντοφλές της καὶ τὰ ἔκρινε σὲ μὴν ἄρη. Ἐπειτα κάθισε, ὅπως πάντα, κοντὰ στὴ γωνιά, ἔριξε στάχτη στὸ κεφάλι της κι' ἄρχισε νὰ κλαίει τὴ μάνα της.

Ὅταν ἀπόλυσε ἡ λειτουργία καὶ γύρισαν κι' ἡ δυὸ ἀδερφάδες της, τὴ σκοιντήσαν καὶ τῆς εἶπαν:

—Μὰ κακὸ νὰ σοῦρθη, γροντοῦσα Σταχτιάρου! Γιατί δὲν ἐρχόσουν καὶ σὺ στὴν ἐκκλησιά νὰ ἴδῃς μὴ ὀμορφὴ κοπέλλα πὺ δὲν τὴν ξαναίρεις ποτὲ σου!...

Αὐτὴ ὅμως δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίει.

Τὴν ἄλλη Κυριακή ἡ ἀδερφάδες της ἀλλάξαν πάλι γιὰ νὰ πᾶν στὴν ἐκκλησιά καὶ τῆς εἶπαν νὰ πᾶν καὶ αὐτὴ μαζί τους, ἀν ἡθελε. 'Η Σταχτιάρου ὅμως τοὺς εἶπε πῶς θὰ καθόταν στὸ σπῆτι.

Μόλις ὅμως ἔφυγαν ἐκεῖνες, ἔβγαλε ἀπ' τὸν κρυφὸν της τὴ φορεσιά πὺ παρὰστανε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἀστρά, τὴ φόρεσε καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησιά. Μόλις ἔμπηκε μέσα ὅλοι ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμὸ καὶ νὰ τὴν ἐκκολάει τὰ μάτια ἀπὸ πᾶν τοῦς. Τὸ βασιλόπουλο πὺ ἔβλεπε νᾶναι κι' αὐτὸ ἐκεῖ, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του πῶς ἦταν ἡ καλύτερη κοπέλλα τῆς χώρας καὶ πῶς τὴν ἄλλη φορὰ πὺ δὲν ἔβλεπε πᾶν τὴν ἐκκλησιά θὰ τὴν ἔβλεπε διχως ἄλλο καὶ δὲν τὴν ἔκανε δική του.

'Η Σταχτιάρου δὲν κάθισε ὡς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ἀλλὰ στὴ μέση σηκώθηκε κι' ἔβηκε. Μόλις γύρισε στὸ σπῆτι, ἔβγαλε τὴν φορεσιά καὶ τὴν ἔκρινε

μαζὺ μὲ τὶς παντοφλές της, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ. 'Η ἀδελφές της, σὰν γύρισαν, τὴν ἐμάλωσαν πάλι πὺ δὲν εἶχε πᾶν μαζὺ της γιὰ νὰ ἴδῃ τὴν πεντάμορφη, μὰ αὐτὴ δὲν τοὺς ἔδωσε ἀπάντησι.

Τὴν τρίτη Κυριακή, μόλις ξεπορτίσαν ἡ ἀδερφάδες της, ἡ Σταχτιάρου φόρεσε τὴ φορεσιά πὺ παρὰστανε τὴ θάλασσα μὲ τὰ ψάρια καὶ ἐκίνησε γιὰ τὴν ἐκκλησιά. Ἀλλὰ μόλις πῆγε μέσα, τὸ βασιλόπουλο πὺ τὴν εἶχε ἐρωτευτεῖ ἔβγαλε τοὺς ἀνθρώπους του κι' ἀλείφουν τὸ κατόφλι τῆς ἐκκλησίας μὲ μέλι γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν πιάσῃ.

'Η κοπέλλα σηκώθηκε πάλι ἀπ' τὴ μέση τῆς λειτουργίας καὶ βγῆκε γιὰ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ, καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα, ἡ μὴ παντοφλά της κόλλησε στὸ μέλι καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ πόδι της. Τότε ἡ Σταχτιάρου, βλέποντας πῶς τὴν κυνηγοῦσαν οἱ ἀνθρώποι τοῦ βασιλόπουλου, γιὰ νὰ μὴ τὴν πιάσουν δὲν γύρισε νὰ τὴν πάρῃ, ἀλλὰ τὴν ἄφησε ἐκεῖ κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Τὸ βασιλόπουλο ἔτρεξε ἀμέσως, σήκωσε τὴν παντοφλά, τὴν πῆρε σὰ χέρι του κι' ἔμεινε ἐκστατικὸ μπρὸς τὸ κορμὶ σκῆμα της πὺ φαινόταν πῶς δὲν ταίριαζε παρὰ μόνον στὸ πόδι τῆς ἀγνωστής.

Ἀποφάσισε λοιπὸν τότε νὰ δοκιμάσῃ τὴν παντοφλά αὐτὴ σ' ὅλες τὶς κοπέλλες τοῦ τόπου κι' ὅποια βοῦν πῶς τῆς ταίριαζε νὰ τὴν πάρῃ γυναίκα του.

Πῆγε σὲ πολλὰ σπῆτια, πλοῦσια καὶ φτωχὰ, σὲ παλάτια καὶ σὲ καλύδες, ἔδωσε τὴν παντοφλά νὰ τὴ δοκιμάσουν, ἀλλὰ τῆς μᾶς τῆς ἐρχόταν πλατειά, τῆς ἄλλης στενὴ καὶ σὲ καμμιὰ δὲν πῆγαν ἰσα-ἰσα.

Μὲ τὰ πολλὰ πῆγε καὶ στὸ σπῆτι τῆς Σταχτιάρους κι' ἔδωσε τὴν παντοφλά σὲς ἀδελφές της νὰ τὴ δοκιμάσουν. Αὐτὴν ὅμως, ἐπειδὴ εἶχαν μάθει πῶς θὰ περνοῦσε ἀπὸ καὶ τὸ βασιλόπουλο, τὴν εἶχαν κρύψει κάτω ἀπὸ ἕνα κορμὶ.

Ἀπὸ τὸν λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ κορμὶ ἔρχε νὰ καθή-

σῃ τὸ βασιλόπουλο. Ἐπειδὴ ὅμως ἔνοιωσε νὰ τὸν ταμποῦν ἀπὸ κάτω, φῶ- τῃσε τί εἶχαν κρυμμένο στὸ κορμὶ, κι' ἡ ἀδελφές τῆς Σταχτιάρου τοῦ ἀποκρίθηκαν πῶς εἶχαν κρύψει ἕνα ἰνδιάνο.

—Σηκώστε τὸ κορμὶ νὰ τὸν ἴδῃ, τοὺς εἶπε τὸ βασιλόπουλο.

—Δὲν τὸ σηκώνουμε, γιατί ὁ ἰνδιάνος θὰ φύγῃ καὶ δὲν τὸν χάσουμε...

—Μὴ φοβάστε κι' αὐτὸ. Ἄμα φέγει, ἔγινε σὰς, θὰ σᾶς τὸν πληρώσω ἐγώ...

—Συμπάθησέ μας, ἀφέντη, γιατί ἂμα σηκώσουμε τὸ κορμὶ, ὁ ἰνδιάνος θὰ μᾶς βγάλῃ τὰ μάτια μὲ τὸ ραμ- φος του.

Τότε τὸ βασιλόπουλο ἔχασε τὴν ὑπομονή του, σήκωσε μὲ τὰ χέρια του τὸ κορμὶ καὶ φέγγε ἀπὸ κάτω τὴ Σταχτιάρου. Τῆς φέγγε τὴν παντοφλά κι' εἶδε πῶς τῆς πῆγαν ἰσα-ἰσα στὸ πόδι της.

Τότε ἡ δυὸ ἄλλες ἀδελφές της, τυφλωμένες ἀπὸ τὴ ζήλεια, ζήτησαν νὰ τὸν παραστήσουν πῶς δὲν μποροῦσε αὐτὴ ἡ σταχτιάρα νᾶναι ἡ ὀμορφὴ ἀρχοντοπούλα πὺ πῆγανε στὴν ἐκκλησιά καὶ πὺ τὴν ἐθαύμαζε ὅλος ὁ κόσμος.

Τὸ βασιλόπουλο ὅμως δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τους, κι' ὅταν μάλιστα ἡ κόρη τοῦ ἔφερε καὶ τὴν ἄλλη παντοφλά πὺ τὴν εἶχε κρύψει μαζὺ μὲ τὶς φορεσιὲς τῆς βεβαιώθηκε πεῖα πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ πεντάμορφη πὺ ζητοῦσε τὸν καιρὸ νὰ τὴν βρῇ.

Τὴν ἔβλεπε λοιπὸν μὲς ἀπ' τὸ φτωχὸ της κι' ἀπὸ τὴ γωνία τῶν ἀδερφῶν της καὶ τὴν ἔβλεπε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα του, ὅπου τὴ στεφανώθηκε κι' ἔζησε μαζὺ τῆς εὐτυχισμένης σ' ὅλη τὴ ζωὴ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΜΑΚΡΟΖΩΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΩΝΟΣ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι μεταχειρίζοντο, ὡς γνωστὸν, κατὰ τὸν τὰ ἀρώματα. τὰ ὁποῖα ἐπίστευαν ὅτι διατηροῦν τὴν ὕγεια καὶ τὴ νεότητά.

Πῶς κατ'ὀρθους νὰ ζήσης πῶς πάλι νὰ μὴν ἀρρωστήσῃς ποτὲ ῥώτῃς κάποτε ὁ Κλαύδιος τὸ φίλο του Πολίωνα.

Βάζω ἀπὸ μέσα κρατὶ κι' ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ ἀπέντησε ἐκείνος, ἐννοῶντας ὅτι πίνει καὶ ἀρωματίζεται.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ Ο ΕΝΑΡΕΤΟΣ

Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος. Τὸ χαλινάρι καὶ τὸ κεντρί. Πῶς ἐπείραζαν τὸν Ξενοκράτη οἱ νεαροὶ Ἀθηναῖοι. Οἱ πειρασμοὶ ἐνὸς φιλοσόφου. Πῶς ἔχασε ἡ Φρόνη ἕνα στοιχείο. Τὰ δῶρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Φιλίππου. Ἐνας διαγωνισμὸς... μέδης. Πῶς κέρδισε ὁ Ξενοκράτης τὸ χρυσὸ στέφανο. Οἱ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Φίλιππο. Ξενοκράτης καὶ Ἀντίπατρος. Ὁ θάνατος τοῦ φιλοσόφου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ φιλόσοφος Ξενοκράτης, ὁ ὁποῖος ἐσθλαρχήσε ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνις στὴν περίφημη Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος, ἔμεινε ὀνομαστός γιὰ τὴ χρησιμότητά του καὶ τὴ φρόνησί του.

Ἀπὸ πολὺ νέος ἀκόμα ἔγινε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, στὸν ὁποῖο προσελήθηκε τόσο πολὺ, ὥστε ὅταν ὁ Πλάτων ἔβηκε στὴ Σικελία στὴν Αἰδὴ τὸν Τισάννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, τὸν ἀκολούθησε κι' αὐτός ἐκεῖ.

Ὁ Ξενοκράτης εἶχε ἐξαιρετικὴ ἀντι-ψύχη, μὰ ἦταν συγχρόνως τρομακτικὴ περὶ τὴν ἀντι-ψύχη. Γι' αὐτὸ ὁ Πλάτων, ὅταν τὸν συνέκρινε μὲ τὸν Ἀριστοτέλη, ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως ἦταν δραστηριώτατος, ἔλεγε:

—Ὁ ἕνας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κεντρί καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ χαλινάρι!

Ἄλλες φορές πάλι ἔλεγε γελώντας γιὰ τὸν Ξενοκράτη:

—Μὲ ποῖο ἄλλο νὰ ζῆψω τὸ γά-δαρο αὐτό;

Ὁ Ξενοκράτης φερόταν μ' ἐξαιρετικὴ σοβαρότητα πρὸς ὅλους, ἦταν αὐστηρότατος στὰ ἥθη καὶ περνοῦσε τὶς ἡμέρες του κλεισμένος στὴν Ἀκαδημία. Ὅταν διάβαινε ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν—πράγμα πὺ σπανιότατα συνέβαινε—οἱ ἀκόλαστοι νέοι τῆς πόλεως μαζεύοντοσιν καὶ τὸν ἐπείραζαν σὲ πέρασμά του. Πολλὲς φορές μάλιστα, γιὰ νὰ τὸν βάλουν σὲ πειρασμό, πλήρωναν διάφορες φαυλο-βίες γυναῖκες, τὶς πῆγανιν κρυφὰ σπῆτι τοῦ καὶ τὶς ἔδωκαν σὲ κρεβάτι τοῦ γιὰ νὰ τὶς βρῇ ἐκεῖ γυρίζοντας ὁ Ξενοκράτης.

Μὰ ὁ ἐγκρατὴς φιλόσοφος ἔδωκε πάντα νικητὴς ἀπ' τὶς δοκιμασίες αὐτές.

Μία μέρα μάλιστα, ἡ περίφημη Φρόνη στοιχημάτισε μὲ μερικὸς φίλους τῆς ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τὸν γρη-τεῦσῃ μὲ τὰ θέλησά της.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν πὺ ὁ Ξενοκράτης εἶχε πῆσι περισσότερο ἀπ' ὅτι συνήθως, στελισμένη ὅσο μποροῦσε πὺ λαμπρὰ κι' ἀφίνοντας νὰ φαίνωνται μὲς ἀπ' τὰ ρούχα της τὰ ἐξαιρετικὰ καλὰ τοῦ σώματός της, γυμνώσῃ τὸν ὅλον τοῦ Ξενοκράτη, λέγοντας ὅτι πῆγανε νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Ὁ Ξενοκράτης τὴ δέχθηκε καὶ πέρασε ὀλόκληρη τὴ νύχτα κοντὰ της, χω-ρίς ἡ περὶ τὴν ἐπείραση ἐπείραση, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες πὺ κατέβαλε, νὰ κα-ταρθώσῃ νὰ τὸν συγκινήσῃ μὲ τὰ θέ-λησά της.

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ φίλοι τῆς μὲ τοὺς ἑσπείους εἶχε βάλει τὸ στοιχίμα, τὴν ἐπείραζαν καὶ τὴν ἐδίωξαν νὰ

πληρώσῃ τὸ ποσὸν πὺ ἔχ' ἀντοιχί-ματι.

Μὰ ἐκείνη, γελώντας, τοὺς ἀπάν-τησε:

—Ἐστοιχημάτισα νὰ σαχηγέσω ἕνα ἄνθρωπο καὶ ὄχι ἕνα ἄγαλμα!

Ὁ Ξενοκράτης, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἦταν καὶ ἀφιλοκεδέστατος. Ὁ Μέ-γας Ἀλέξανδρος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκτι-μοῦσε πολὺ, πὺ ἔστειλε κάποτε μὴ περιουσία ὀλόκληρη ὡς δῶρο. Μὰ ὁ φιλόσοφος δὲν ἐκράτησε παρὰ τρεῖς, μόνον ἀσπιδὶς μνᾶς καὶ τὰ ὑπόλοι-πα τὰ ἐπέστρεψε στὸν Ἀλέξανδρο, λέ-γοντας:

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

Ὁ Νορβηγὸς δραματογράφος Ἐρρίκος Ἰβсен

γοντας στοὺς κομιστὰς τῶν χορηγμάτων: —Ὁ Ἀλέξανδρος ἔχει νὰ θρῆψῃ πολλοὺς. Συνεπῶς αὐτὸς ἔχει μεγα-λίστη ἀνάγκη χρημάτων ἀπὸ μένα. Ἐπίσης καὶ ὁ Ἀντίπατρος θέλῃς κάποτε νὰ τοῦ προσφέρῃ ὡς δῶρο ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ. Μὰ ὁ Ξενο-κράτης τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν καλο-σύνην του καὶ δὲν δέχθηκε νὰ πάρῃ ἀπολύτως τίποτε.

Ὅταν ὁ Ξενοκράτης βρισκόταν στὴ Σικελία, ὁ Τισάννης Διονυσίος παρὲς τοῦς φίλους τοῦ ἕνα μεγάλο

συμπόσιο καὶ ἐδήλωσε ὅτι θὰ χάριζε ἕνα στέφανο ἀπὸ καθαρὸ χρυσάρι σὲ ὅποιον ἀπ' τοὺς συνδαιτηγμούς του θὰ ἔπινε περισσότερο.

Ὁ Ξενοκράτης, παρ' ὅλη τὴν ἐν-κρατείαν του, νίκησε ὅλους τοὺς ἄλ-λους συναγωνιστὰς τοῦ καὶ κέρδισε τὸ χρυσὸ στέφανο. Ἐπειδὴ ὅμως πε-ριφρονοῦσε τὸ χρυσάρι, ὅταν ἐπέστρε-ψε στὰς Ἀθήνας, κατέθεσε τὸ πολύ-τιμο ἔπαθλό του στὰ πόδια τοῦ ἀγάλ-ματος τοῦ Ἑρμοῦ, ἀντὶ τῶν ἀνδῶν, τὰ ὁποῖα τοῦ προσέφερε συνήθως.

Ὅταν μὴ ἄλλη φορὰ πάλι ἐστῆλη μαζὺ μὲ ἄλλους Ἀθηναίους ὡς ποῖ-σιν

Αἰσῶς τότε ὅλος ὁ λαὸς ἐπῆρε τὸ μέρος τοῦ καὶ ἀπεδοκίμασε τὸν ἀντιπάλου του. Συγχρόνως καὶ ὁ Φί-λιππος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκτιμήσει τὸν Ξενοκράτη, ἐδήλωσε ὅτι μόνον αὐτὸς δὲν εἶχε δεχθῇ τὸ δῶρο του.

Κατὰ τὸ Λαμιακὸ πόλεμο, ὁ βασι-λεὺς Ἀντίπατρος εἶχε αἰχμαλωτίσει πολλοὺς Ἀθηναίους. Ὁ Ξενοκράτης ἐστῆλη τότε ἀπ' τὴν πατρίδα του γιὰ νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ἀπελευθέρω-σιν τοῦς. Μόλις ὅμως ἔφτασε σὲ στρα-τόπεδο τοῦ Ἀντιπάρου, ὁ βασιλεὺς θέλησε πρὶν μιλήσῃν γιὰ τίποτε νὰ τοῦ παραθέσῃ γεῦμα. Μὰ ὁ Ξενοκρά-της τοῦ δήλωσε ὅτι δὲν θὰ ἔτρωγε πρὶν φέρῃ σὲ αἴσιο πέρας τὴν ἀπο-στολή του. Τότε ὁ Ἀντίπατρος, θαυ-μαζόμενος τὴν φιλο-καρδίαν τοῦ Ξενοκρά-τους, ἀπελευθέρωσε τοὺς αἰχμαλώτους κι' ἔτσι ἔφυγαν μαζὺ.

Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐκτιμοῦσαν ἐξαι-ρητικὰ τόσο γιὰ τὴν ἀρετὴν του, ὥστε μὴ μὲν πὺ παρουσιάστηκε μπρὸς τοῦς ἀρχοντας γιὰ νὰ δώσῃ κάποια μαρτυρία, καθὼς ἐπλησίαζε σὲ θωμό γιὰ νὰ ἀρκεστῇ, οἱ δικασταὶ σηκώθη-καν καὶ τὸν ἐμπόσαν. Λέγοντας ὅτι θεωροῦσαν τὸν ὅρο τοῦ ἀνωφελὲ καὶ ὅτι πίστευαν τὴν κατάθεσίν του.

Μία μέρα ὁ Πολέμων, ἕνας περί-φημος Ἀθηναῖος γλεντζᾶς τῆς ἐπο-χῆς ἐκείνης, φορώντας στέφανο πὺ κεφάλι του, ἔμπηκε στὴ σχολὴ τοῦ Ξενοκράτους γιὰ νὰ τὸν εἰρωνεύῃ τὴν ὥρα πὺ αὐτὸς ἐδίδασκε περὶ τῶν πρῶσιν. Ὁ Ξενοκράτης, βλέποντάς τον ὄχι μόνον δὲν δέχθηκε τὸ λόγο του, ἀλλ' ἄρχισε νὰ καταφέρεται κατὰ τὸν ἀκόλαστον.

Ὁ Πολέμων, ἀκούγοντάς τον, γρη-τεῦσῃ τόσο πολὺ ἀπ' τὰ λόγια του, ὥστε ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀποφάσι-σε ν' ἀλλάξῃ ζωὴ. Καί, κρατώντας τὴν ἀπόφασίν του, ἔγινε μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ κατόπιν διάδοχός του.

Ὁ Ξενοκράτης πέθανε σὲ ἡλικία 82 ἐτῶν κατὰ τὸν ἔξῃς παραδόξο τρό-πο. Μία νύχτα σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρε-βάτι του γιὰ κάποια φυσικὰ τὸν ἀ-νάγκη, μὰ ἐπειδὴ ἐπικρατοῦσε πονὸς σκετάς, σκόνταψε σὲ δαχτυλίδι τῆς νυ-κτός, ἔπεσε κάτω καὶ, χτυπώντας στὸ κεφάλι του, ἔμεινε ἀμέσως ἄνους.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

... Πήγαινε τώρα να
... ποιος χτυπάει την
... "Αν είνε ο εισπρά-
... του φόρου, πές του
... δέν είναι από

Ὁ Μπετόβεν

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Μιά βδομάδα, μιά δολοκλήρη βδομάδα, έχει να φανή στην εκκλησία, στην αυλή, στην τραπεζαρία του μοναστηριού η Μελανία. Μιά δολοκλήρη βδομάδα παραδέρνει στο κρεβάτι της.

Την καίει ο πυρετός και λέει φοι-
κτά λόγια, λόγια άκαρτολά, όταν
παραυλίζει, λόγια που της τὰ υπα-
γορεύει ο ατακτὴς!

Εύτυχως μένει μαζύ της και της
παραστέκει στην άρρωστίαν της η
Φιλοθέα.

Μονάχα αυτή άκούει τὰ παραυλι-
ματά της. Μονάχα αυτή ξέρει τὸ μυ-
στικό της και διπλωματώνει τὴν
πόρτα γιὰ νὰ μὴ μπῇ κανένας μέσα
τὴς ὥρες αὐτὴς και τὴν άκούσθ.

Στριφογυρίζει στὸ κρεβάτι της η
Μελανία, ἀνασταίνει δύσκολα, εἶνε
μουσκιδι στὸν ἰδρώτα, τὰ μάτια της
εἶνε θολὰ και κόκκινα ἀπ' τὸν πυρε-
τό, τὸν κακὸ πυρετὸ πὺ τὴν φλογί-
ζει, τὴν γυμνὰ χέρια της ἀπλωσανται
ὡς ἄνα ποτὲ δεξιὰ, πότε ἀριστερά,
ὡς νὰ ζητάη κάποια μαζὶ πὺ μο-
νάχα αὐτὴ τὴν βλέπει...

Τὰ στεγνά, ξερά χείλη της ψιθυ-
ρίζουν διαρκῶς λόγια ἀσυνάρτητα,
νὰ γεμῶτα φωτιά, γεμῶτα πάθος!

— Ἀγαπημένε μου!... Ἐσὺ εἶ-
σαι γιὰ μένα ὁ Νουμφίος!... Γιατί
φεύγεις;... Γιατί γυρίζεις ἄλλο
τὸ πρόσωπό σου;... Κότταξέ με!...
Δός μου τὸ μαχαίρι μου... Θέλω
νὰ πεθάνω!...

Τὴς κρίσιμες αὐτὲς στιγμὲς, ἡ Φι-
λοθέα γονατίζει πλὴι στὸ κρεβάτι
τῆς Μελανίας και προσεύχεται.

Παρακαλᾷ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν υἱέα,
μὰ και γιὰ τὴ λύτρωσι τῆς ψυχῆς
τῆς άρρωστης...

Ὅταν αὐτὸν τὸν καιρὸ ὁ Εὐγένιος
δὲν φαίνεται ὥπως πρῶτα, παρὰ σπᾶ-
νια στὸ μοναστήρι.

Μένει κλεισμένος κι' αὐτὸς στὸ
κελλί του...

Εἶναι πὺς ἡ Μελανία εἶνε άρρω-
στη. Σῶσθες νὰ τὴν περιποιηθοῦν
ὡς μπορούν. Μὰ δὲν πῆρε οὔτε μιὰ
φάρμακ νὰ τὴν δῇ, ὥπως ἔκανε πάντα
ὡταν τύχαινε ν' άρρωσθῆτη καμιά
μοναχή.

Ἡ Μελανία ἔλπιζε εἰς πρῶτες ἡ-
μέρας πὺς θὰ πῆγαινε στὸ κελλί της,
πὺς θὰ τῆς δειχέη τὸ ενδιαφέρον
του και τὴ συμπόνια του. Μὰ ἡ ἔλ-
πίδες τῆς βγήκαν φευτικές.

Ὁ Εὐγένιος ρωτοῦσε γιὰ τὴν υ-
γίαν της, μὰ δὲν ἀποφάνει νὰ πᾶ
στὸ κελλί της. Τὴν ἀπόφευγε, τὴν φο-
βόταν κι' εἶσι άρρωστη πὺς ἦταν...

Μολταυτὰ ἡ Μελανία ἔλπιζε
πάντα.

Και ὡταν συνέχεται ἀπ' τὸ βύ-
βισμα και τὸν παραλογισμό τοῦ πυ-
ρετοῦ, ρωτᾷ τὴ Φιλοθέα:

— Ἦθεε, ἀδελφὴ μου;

Ἡ Φιλοθέα δὲν ἔχει τὸ κουράγι-
ο νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλήθειαν.

Κι' ἡ Μελανία ξαναρωτᾷ:

— Γιατί δὲν μοῦ μιλάς, ἀδελφὴ;

Πές μου, ἦθεε;

Ἡ Φιλοθέα ἀναστενάζει κι' ἀπο-
κρίνεται:

— Ὁχι, ἀδελφὴ Μελανία, δὲν
ἦθεε. Πρῶτες ὡς πὺς πηγαίνεις.

— Δὲν ἦθεε!... Δὲν ἦθεε!...

Και τὸ σῆθος τῆς άρρωστης ἀνε-

μένει κλεισμένος στὸ κελλί του.

— Μένει κλεισμένος στὸ κελλί του
γιατί θὲν θέλει νὰ ρθῇ νὰ μὲ δῇ. Αὐ-
τὸ εἶνε. Μὰ θὰ μοῦ τὸ πηρώσῃ!...

Πέρασαν ἔτσι ἄλλες δέκα ἡμέρες.

Ἡ Μελανία ἦταν τώρα καλύτερα.

Ἦταν καλὰ σχεδὸν περὶ. Μὰ δὲν
σηκώνονταν ἀπ' τὸ κρεβάτι.

— Ἐλεγε πὺς εἶνε ἐξαντλημένη, πὺς
δὲν νοιώθει ἐντελῶς καλὰ τὸν ἐαυτὸ
της. Κι' ὅλοι τὴν πιστεύουν. Κανένας
δὲν ὑποψιάζεταν τοὺς σκοπούς της.

Ὅτε κι' αὐτὴ ἡ ἀφελὴς και ἀθῶα
Φιλοθέα.

— Ἐτσι σ' ἔλε τὸ μοναστήρι νόμιζαν

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Ἀντίκρου ἔκει ὁ πύργος τῆς ἀθώρητης
βουθῆς, μονταλωμένος χρόνι στέκει,
ἀγάλματος κι' ἀπ' τὸν βορῶδαν τὸ ἀγριομάνισμα,
ἀγκρέμιστος κι' ἀπ' τὸ τρελλὸ τ' ἀστροπελέκι.

Κι' ἀν σὺ θαλασσοδέρνεσαι μερόνυχτα,
τοῦ κάκου μὲ τὸ νοῦ σου τάχως βάλει,
φτωχὲ παραβοκῆρη ποδοπλάνταχτε,
στὸ μαγικὸ νὰ φάσῃς ἀκρογιάλι.

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Ἐνα πρῶι σάν πάντα δὲν ἐπρόβαλες
ν' ἀνοίγῃς τὸ μικρὸ σου παραθύρι,
στὴ γλάστρα μὲ τὰ λουλούδια,
τὴ ἀχνόξανθο κεφάλι σου νὰ γείρη.

Τ' ἄλλο πρῶι καί τ' ἄλλο δὲν ἐπρόβαλες
κι' ἄκόμα νὰ φανῇς, ὡραία παρθένα,
και μένει τὸ παράθυρο κατάκλειστο
και τὰ μυριστικά σου μαρμαμένα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

βοκατεχνίει ἀπὸ τὸ κοντανάσασμα
και τὰ μάτια της ἀστράφτουν.

— Δὲν ἦθεε λοιπὸν;... Δὲν ἦθε-
ε;... Γιατί ν' άρρωσθῆσω, Θεέ
μου!... Μὰ θὰ γίνω γρήγορα κα-
λὰ, θὰ τὸν ἐκδικηθῶ!...

Ἡ Φιλοθέα προσπαθεῖ νὰ τὴν πα-
ρηγορήσῃ.

— Μὴν κάνεις ἔτσι, ἀδελφὴ. Μὴν
στενοχωρεῖσαι. Θάβῃ...

— Ὁχι, δὲν θέλῃ. Δὲν θέλει νὰ
ρθῇ. Μ' ἀποφεύγει.

— Ὁχι, ἀδελφὴ Μελανία, εἶ-
νε, φαίνεται, κι' ὁ ἴδιος άρρωστος.

Δὲν τὸν βλέπουμε συχνά, ὥπως πρὶν.

πὺς ἡ Μελανία πῆγαινε στὸ χειρό-
τερο.

Μιὰ νύχτα τέλος, ἡ Μελανία φώ-
ναξε κοντὰ τὸ κρεβάτι της τὴ Φι-
λοθέαν.

— Ἀδελφὴ μου, πεθάνω! τῆς
εἶπε.

Ἡ Φιλοθέα τρόμαξε.

— Θεέ μου!... Κύριε Ἰησοῦ Χρι-
στὲ! φώναξε, μὴν λές τέτοια λόγια,
ἀδελφὴ.

— Κι' ὡς νοιώθω τὸ θάνατο νὰ
παράζει...

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἀδελφὴ Μελανία.

Κρίσις εἶνε και ὅα σὺ παράστη,
ἦσυχσε.

— Δὲν γελουδαί, ἀδελφὴ Φιλο-
θέα. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἡ ψυ-
χή μου θὰ βγῇ ἀπ' τὸ σῶμα μου και
θὰ πετάξῃ σ' ἄγνωστους κόσμους!...

Ἡ Φιλοθέα ἄρχισε νὰ κλαίει.

— Μὴν κλαίς, ἀδελφὴ μου, τῆς
εἶπε μὲ προσποιητὴ σδυμένη φωνή
ἡ Μελανία. Ἄκουσε μόνο τί ὅα σοῦ
πῶ: Δὲν πρέπει νὰ μὲ βρῇ ἀπροσ-
τοῦμησθ ὁ θάνατος. Θέλω νὰ ἐξυλο-
λογηθῶ, ἀδελφὴ...

— Νὰ πρῶξ νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀ-
δελφὴ Καίαν...

— Ὁχι, ἦρε. Θέλω νὰ ρθῇ ὁ ἱ-
διος ὁ ἅγιος ἡγούμενος νὰ μ' ἐξυλο-
λογήσῃ...

Ἡ Φιλοθέα δὲν εἰδέταπε.

Ἦταν τόσο ἐκκεντρικὴ ἡ περίστα-
σις ὡστε ἐτοιμάσθηκε νὰ τρέξῃ στὸ
κελλί τοῦ Εὐγενίου.

— Πηγαίνω, ἀδελφὴ, εἶπε στὴν
άρρωστη.

Τὰ μάτια τῆς Μελανίας ἀστράψαν
ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Ναι, ναι, πῆγαινε, τρέξε, εἶπε
κάνοντας τὴ φωνή της ὑπόκοψη και
ἐκθεσθευμένη. Τρέξε, ἀδελφὴ μου.

Δὲν μοῦ μένον παρὰ λίγες στιγμὲς
ζωῆς. Πεθάνω!... Πεθάνω!...

Ἡ Φιλοθέα ἄνοιξε τὴν πόρτα, βγῆ-
κε στὸ ἔξω κι' ἔτρεξε στὸ κελλί τοῦ
ἡγουμένου.

Χτύπησε διακριτικὰ κι'
ὡταν ὁ Εὐγένιος τῆς ἄνοιξε, τοῦ φίλη-
σε μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι.

— Ἄγιε ἡγούμενε... ψιθύρισε τα-
ραχμένη.

— Τί συμβαίνει, ἀδελφὴ; φαίνεται
ταραχμένη! Μίλησέ μου γρήγορα. Τί
τρέχει;

— Ἄγιε ἡγούμενε, μιὰ ἀπὸ τὴς ἀ-
δελφὲς κινδυνεύει!...

— Κινδυνεύει! Ποιά, ἀδελφὴ;

— Ἡ ἀδελφὴ Μελανία, ἄγιε ἡγού-
μενε.

Ὁ Εὐγένιος δὲν εἶδε τὴν παραμυ-
κὴ ταραχὴ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐ-
τῆς. Δὲν συγκινηθῆκε καθόλου.

— Ὁχι, γιατί δὲν εἶχε τυφεκὴ και πονετικὴ
καρδιά. Ἀλλὰ γιατί ὑποψιάσθηκε.

— Ἄν δὲν ἦταν ἀληθινὴ ἡ πληροφο-
ρία αὐτὴ;

Ἡ ἔξερ βέβαια καλὰ τὴ Φιλοθέαν.

Ἦταν ἀνίκανη νὰ πῇ ψέμματα, νὰ
γίνῃ συνένοχος μιᾶς ἀκαρτολῆς. Μ'
ἀν ἡ Μελανία τὴν ἐξηπάτησε;

Ἦταν τόσο ἀθῶα και ἄκακη ἡ ἀ-
δελφὴ Φιλοθέα!...

Και τόσο διαβολομένη, τόσο σκα-
νιχὴ, τόσο τρελλὴ ἀπὸ τὸ πάθος τῆς
ἡ Μελανία!...

Γι' αὐτὸ ὁ Εὐγένιος δὲν βιάσθηκε
καθόλου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MAURICE GABS

ΕΝΑ ὡραῖο φθινοπωρινὸ βρά-
δυ, ὁ ζωγράφος Μωκλαῖο
περπατοῦσε μελαγχολικὸς στὸ
δάσος τῆς Βουλῶνης. Ἄ! ἦταν
ἔσο ποτὲ λυπημένος. Ἡ γυναι-
κα τὴν ὅποια ἀγαποῦσε τὸν εἶ-
χε ἐγκαταλείψει. Εἶνε φεύγει
μακριὰ του, πολλὸ μακριὰ του,
και δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ ξανα-
γυρίσῃ... Ἐτσι λοιπὸν δὲν θὰ
τὴν εἶλεπε ποτὲ πειά; Μὰ πὺς
ὅα μπερῶσε τώρα νὰ τὴν ξε-
χάσῃ; Ἐπὶ τρεῖς χρόνια ἡ γυ-
ναῖκα αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ ξε-
γυῖνῃ ὅλα τὰ βάσανα τῆς ζωῆς.

Ἦταν ἡ χαρὰ του και ἡ πα-
ρηγορία του. Πὺς θὰ μπορούσε νὰ
ζήσῃ τώρα, χωρὶς τὸ γλυκὸ της βλέμ-
μα, χωρὶς τὸ μεθυστικὸ της χαμόγε-
λο; Πὺς θὰ μπορούσε πειὰ νὰ ἐργα-
στῇ, νὰ ζωγραφίσῃ; Ἐπὶ τρεῖς χρόνια
αὐτὴ ἦταν τὸ μοναχικὸ του μοντέλο
καὶ ἡ Μούσα, ἡ ὅποια τὸν ἐνέπνευ-
σε. Ἄ! τελείωσε!... Ἡ γυναικα αὐτὴ,
παύοντας, τοῦ ἔπαιρνε μαζύ της ὅλη
τὴν καρδιά του, ἀλλὰ και τὴν
ζωὴ του, τὴν τέχνη του.

— Ὁχι, ἦρε. Θέλω νὰ ρθῇ ὁ ἱ-
διος ὁ ἅγιος ἡγούμενος νὰ μ' ἐξυλο-
λογήσῃ...

Ἡ Φιλοθέα δὲν εἰδέταπε.

Ἦταν τόσο ἐκκεντρικὴ ἡ περίστα-
σις ὡστε ἐτοιμάσθηκε νὰ τρέξῃ στὸ
κελλί τοῦ Εὐγενίου.

— Πηγαίνω, ἀδελφὴ, εἶπε στὴν
άρρωστη.

Τὰ μάτια τῆς Μελανίας ἀστράψαν
ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Ναι, ναι, πῆγαινε, τρέξε, εἶπε
κάνοντας τὴ φωνή της ὑπόκοψη και
ἐκθεσθευμένη. Τρέξε, ἀδελφὴ μου.

Δὲν μοῦ μένον παρὰ λίγες στιγμὲς
ζωῆς. Πεθάνω!... Πεθάνω!...

Ἡ Φιλοθέα ἄνοιξε τὴν πόρτα, βγῆ-
κε στὸ ἔξω κι' ἔτρεξε στὸ κελλί τοῦ
ἡγουμένου.

Χτύπησε διακριτικὰ κι'
ὡταν ὁ Εὐγένιος τῆς ἄνοιξε, τοῦ φίλη-
σε μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι.

— Ἄγιε ἡγούμενε... ψιθύρισε τα-
ραχμένη.

— Τί συμβαίνει, ἀδελφὴ; φαίνεται
ταραχμένη! Μίλησέ μου γρήγορα. Τί
τρέχει;

— Ἄγιε ἡγούμενε, μιὰ ἀπὸ τὴς ἀ-
δελφὲς κινδυνεύει!...

— Κινδυνεύει! Ποιά, ἀδελφὴ;

— Ἡ ἀδελφὴ Μελανία, ἄγιε ἡγού-
μενε.

Ὁ Εὐγένιος δὲν εἶδε τὴν παραμυ-
κὴ ταραχὴ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐ-
τῆς. Δὲν συγκινηθῆκε καθόλου.

— Ὁχι, γιατί δὲν εἶχε τυφεκὴ και πονετικὴ
καρδιά. Ἀλλὰ γιατί ὑποψιάσθηκε.

— Ἄν δὲν ἦταν ἀληθινὴ ἡ πληροφο-
ρία αὐτὴ;

Ἡ ἔξερ βέβαια καλὰ τὴ Φιλοθέαν.

Ἦταν ἀνίκανη νὰ πῇ ψέμματα, νὰ
γίνῃ συνένοχος μιᾶς ἀκαρτολῆς. Μ'
ἀν ἡ Μελανία τὴν ἐξηπάτησε;

Ἦταν τόσο ἀθῶα και ἄκακη ἡ ἀ-
δελφὴ Φιλοθέα!...

Και τόσο διαβολομένη, τόσο σκα-
νιχὴ, τόσο τρελλὴ ἀπὸ τὸ πάθος τῆς
ἡ Μελανία!...

Γι' αὐτὸ ὁ Εὐγένιος δὲν βιάσθηκε
καθόλου.

ΕΝΑ ὡραῖο φθινοπωρινὸ βρά-
δυ, ὁ ζωγράφος Μωκλαῖο
περπατοῦσε μελαγχολικὸς στὸ
δάσος τῆς Βουλῶνης. Ἄ! ἦταν
ἔσο ποτὲ λυπημένος. Ἡ γυναι-
κα τὴν ὅποια ἀγαποῦσε τὸν εἶ-
χε ἐγκαταλείψει. Εἶνε φεύγει
μακριὰ του, πολλὸ μακριὰ του,
και δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ ξανα-
γυρίσῃ... Ἐτσι λοιπὸν δὲν θὰ
τὴν εἶλεπε ποτὲ πειά; Μὰ πὺς
ὅα μπερῶσε τώρα νὰ τὴν ξε-
χάσῃ; Ἐπὶ τρεῖς χρόνια ἡ γυ-
ναῖκα αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ ξε-
γυῖνῃ ὅλα τὰ βάσανα τῆς ζωῆς.

Ἦταν ἡ χαρὰ του και ἡ πα-
ρηγορία του. Πὺς θὰ μπορούσε νὰ
ζήσῃ τώρα, χωρὶς τὸ γλυκὸ της βλέμ-
μα, χωρὶς τὸ μεθυστικὸ της χαμόγε-
λο; Πὺς θὰ μπορούσε πειὰ νὰ ἐργα-
στῇ, νὰ ζωγραφίσῃ; Ἐπὶ τρεῖς χρόνια
αὐτὴ ἦταν τὸ μοναχικὸ του μοντέλο
καὶ ἡ Μούσα, ἡ ὅποια τὸν ἐνέπνευ-
σε. Ἄ! τελείωσε!... Ἡ γυναικα αὐτὴ,
παύοντας, τοῦ ἔπαιρνε μαζύ της ὅλη
τὴν καρδιά του, ἀλλὰ και τὴν
ζωὴ του, τὴν τέχνη του.

— Ὁχι, ἦρε. Θέλω νὰ ρθῇ ὁ ἱ-
διος ὁ ἅγιος ἡγούμενος νὰ μ' ἐξυλο-
λογήσῃ...

Ἡ Φιλοθέα δὲν εἰδέταπε.

Ἦταν τόσο ἐκκεντρικὴ ἡ περίστα-
σις ὡστε ἐτοιμάσθηκε νὰ τρέξῃ στὸ
κελλί τοῦ Εὐγενίου.

— Πηγαίνω, ἀδελφὴ, εἶπε στὴν
άρρωστη.

ΔΥΟ ΠΡΟΔΟΜΕΝΕΣ
ΚΑΡΔΙΕΣ

ἐκρυβε αὐτὸ τὸ καρνέ. Χωρὶς νὰ ξέρῃ
καὶ αὐτὸς τὸ γιατί, ἄνθρωπος πὺς τὰ
γράμματα αὐτὰ ἔκρυβαν μιὰ ἱστορία
πολὺ ενδιαφέροντα, μιὰ ἀγάπη προδο-
μένη, ὥπως και ἡ δική του.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὰ διαβάξῃ. Τὰ
πληρὰ κτερινισμένα γράμματα τοῦ ἱ-
πεκάλυψαν ἕνα δολοκλήρο δράμα ἔρω-
τος... Ἦταν τὰ γράμματα τοῦ Καρό-
λου πρὸς τὴν Ἐρριέττα. Φαίνεται ὅτι
αὐτὴ ἡ Ἐρριέττα θὰ ἦταν πολὺ ὀ-
ραία. Ὁ Κάρολος περιέγραφε πολὺ
ζωηρὰ τὴν ὡμορφιά της. Ὑμνοῦσε
τὴν χρυσὰ της μαλλιά, τὰ θουάσια

ἐκρυβε αὐτὸ τὸ καρνέ. Χωρὶς νὰ ξέρῃ
καὶ αὐτὸς τὸ γιατί, ἄνθρωπος πὺς τὰ
γράμματα αὐτὰ ἔκρυβαν μιὰ ἱστορία
πολὺ ενδιαφέροντα, μιὰ ἀγάπη προδο-
μένη, ὥπως και ἡ δική του.

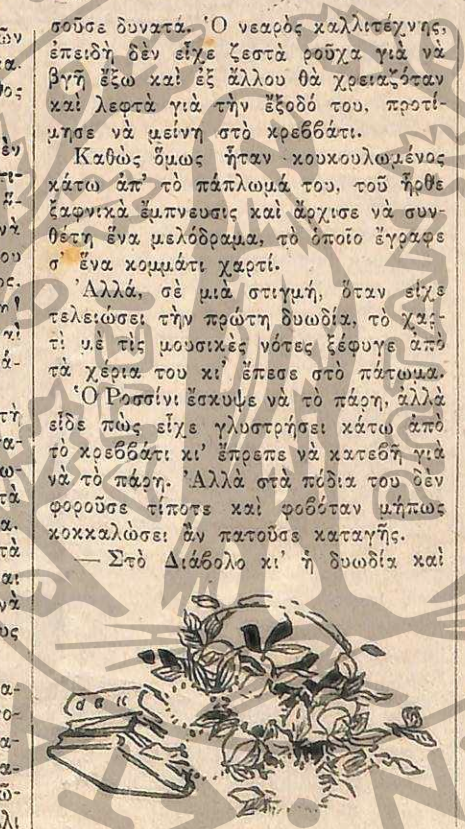
Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὰ διαβάξῃ. Τὰ
πληρὰ κτερινισμένα γράμματα τοῦ ἱ-
πεκάλυψαν ἕνα δολοκλήρο δράμα ἔρω-
τος... Ἦταν τὰ γράμματα τοῦ Καρό-
λου πρὸς τὴν Ἐρριέττα. Φαίνεται ὅτι
αὐτὴ ἡ Ἐρριέττα θὰ ἦταν πολὺ ὀ-
ραία. Ὁ Κάρολος περιέγραφε πολὺ
ζωηρὰ τὴν ὡμορφιά της. Ὑμνοῦσε
τὴν χρυσὰ της μαλλιά, τὰ θουάσια

ἐκρυβε αὐτὸ τὸ καρνέ. Χωρὶς νὰ ξέρῃ
καὶ αὐτὸς τὸ γιατί, ἄνθρωπος πὺς τὰ
γράμματα αὐτὰ ἔκρυβαν μιὰ ἱστορία
πολὺ ενδιαφέροντα, μιὰ ἀγάπη προδο-
μένη, ὥπως και ἡ δική του.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὰ διαβάξῃ. Τὰ
πληρὰ κτερινισμένα γράμματα τοῦ ἱ-
πεκάλυψαν ἕνα δολοκλήρο δράμα ἔρω-
τος... Ἦταν τὰ γράμματα τοῦ Καρό-
λου πρὸς τὴν Ἐρριέττα. Φαίνεται ὅτι
αὐτὴ ἡ Ἐρριέττα θὰ ἦταν πολὺ ὀ-
ραία. Ὁ Κάρολος περιέγραφε πολὺ
ζωηρὰ τὴν ὡμορφιά της. Ὑμνο

μᾶς κρατοῦν κλωστὲς ποῦ φτάνουν δὲ
 (τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς
 τί τ' ἀπλώνεις τὰ φτερά σου; Πλειό
 (δὲν γίνεται νὰ βγῇς
 ΖΑΧ. Η. ΜΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΨΕΥΤΟΤΣΑΡΟΣ ΠΟΥΓΚΑΤΣΕΦ

Η επανάστασις κατά της Αικατερίνης Β'. Οι διάφοροι ψευδοτσάρροι. Ο Έλλην κληρικός Πάτερ Ευθύμιος. Πώς υπεκίνησε τὸν Πουγκάτσεφ νὰ διεκδικήσῃ τὸ θρόνον τῆς Ρωσίας. Ἡ ἐκστρατεία τοῦ πρώην Κοζάκου. Ἡ φυλάκισις του καὶ ἡ ἀπέδρασίς του. Ὅπου ἡ Αἰκατερίνη τρεμοκρατεῖται. Ἡ ἀνάκλησις τοῦ Πουγκάτσεφ. Ἡ τελευταίη του στιγμή, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΟ τότε πού ἡ Αἰκατερίνη Β'. ἀνέλαβε, μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ συζύγου της Πέτρου Γ'. τὴ διοίκησι τῆς Ρωσικῆς αὐτοκρατορίας, κάθε τόσο ξεσποῦσαν ἐναντίον της καὶ ἀπὸ μιᾶ ἐπαναστάσι. Ἡ ἐπαναστάσις αὕτῃς εἶχαν ὡς ἀρχηγὸν διαφόρους τυχροδίκους. Καθένας δὲ ἀπ' τοὺς τυχροδίκους αὐτοὺς λογιζόταν ὅτι ἦταν ὁ Τσάρος Πέτρος Γ', ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε δολοφονηθῇ, ὅπως εἶπαν οἱ ἄνθρωποι τῆς Αἰκατερίνης, ἀλλὰ ζοῦσε.

Ἔτσι, τὸ 1769, τέσσερα χρόνια μετὰ τὴ θανάτωσι τοῦ συζύγου τῆς Αἰκατερίνης, κάποιοι ὑποδηματοῦχοι τῆς Πετρούπολεως, ὀνόματι Βορόνζε, ἀνθρώποι με ἀνίσχυρο χαρακτήρα καὶ μὲ πολλὴ φαντασία, ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν τρυφερότητα καὶ ἄρχισαν νὰ γυροῖν τὴς ἐπαρχίας λέγοντας ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Πέτρος Γ'. Βοήθησε αὐτοὺς ὁ παπὰς καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ πολλὴ γρήγορα συνελήφθη καὶ ἐκαρτομυήθη.

Ἐπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, ἕνας ἱερωμένος τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπηρετήσει στὴ φρουρὰ τοῦ μακαρίτη Τσάρου, ἔκανε τὴν ἰδίαν ἀποπειρά καὶ θέλησε νὰ περάσῃ ὡς Πέτρος Γ'. Αὐτὸς ἐστάθηκε κάπως τυχερότερος ἀπ' τὸν προηγούμενον, χάρις στὴν βοήθεια τῶν κληρικῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν δυσαρκετηνῶς ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη καὶ οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐπρότειναν νὰ τὸν στήσουν αὐτοκράτορα. Πράγματι δὲ μιὰ μέρα ὁ ψευδο-Πέτρος αὐτὸς ἀδηγήθηκε ἀπὸ τοὺς δαπανοὺς του στὴν ἐκκλησίαν κάποιον ἐπαρχιακὸν μοναστηριὸν γιὰ νὰ στεφῇ Τσάρος. Σαφηνὰ ὅμως κατέφθασαν τὰ συντάγματα τῆς Αἰκατερίνης, μετὰ κεφαλῆς τὸν Ὀρλόφ, διεσκόρπισαν τοὺς δαπανοὺς του καὶ συνέλαβον τὸν ἀπατεῶνα, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε καὶ αὐτὸς μετὰ τὴ ζωὴ του τὸ τὸλμήμα του.

Ἐννεὺς ὅμως, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειπε νὰ καταλάβῃ τὸ θρόνον τῆς Αἰκατερίνης, ἦταν ὁ Γεμελίνα Πουγκάτσεφ, ἕνας ἄλλος κοζάκος, ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Γιάικ, ὁ ὁποῖος εἶχε λιποτακτήσει ἀπὸ τὸ σὺνταγμα τοῦ γιὰ κλέπτον φόνου καὶ εἶχε καταφύγει στὴν Πολωνία. Ἐκεῖ, ἔκανε τὴ γνωμίαν κάποιον Ἑλλήνων κληρικοῦ, τοῦ πατὸς Εὐθύμιου, ὁ ὁποῖος εἶχε γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὸν πραγματικὸν Τσάρον Πέτρο Γ'. Ὁ Ἑλλήν αὐτὸς κληρικὸς ἐβεβαίωσε τὸν Πουγκάτσεφ—ὅπως ἦταν ἀλλοτε καὶ ἡ ἀλήθεια—ὅτι ἐνοικίαζε καταπληκτικὰ μετὰ τὸν μακαρίτη Τσάρον, σὺν τὰ ἦσαν δίδυμοι ἀδελφοὶ τοῦ καὶ τοῦ πρότερου νὰ διεκδικήσῃ τὸν θρόνον τῆς Ρωσίας. Ὁ Πουγκάτσεφ, μολοντὶ ἀγράμματος, ἦταν ἀνθρώπος τοιαυτοῦ, ὑψηλὸν καὶ μετὰ ἐπιβλητικὸν παρουσιαστικόν. Δέχτηκε λοιπὸν με μεγάλη προθυμίαν τὴν πρότασιν τοῦ κληρικοῦ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι ἂν κατόρθωνε νὰ ἀνακηρυχθῇ αὐτοκράτωρ θὰ τὸν ἔκανε ἑξάρχον τῆς Ρω-

Ἡ Αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη Β', συζυγὸς τοῦ δολοφονηθέντος Τσάρου Πέτρου Γ'.

σικῆς Ἑκκλησίας καὶ συγχρόνως διὰ βοήθησιν τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν νὰ ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον τῶν Τούρκων καὶ ν' ἀναστήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνῃ ὁ Πάτερ Εὐθύμιος ἄρχισε νὰ μαθαίνει γράμματα τὸν Πουγκάτσεφ, ὁ ὁποῖος ἔξυπνος καλῶς ἦταν μορφώθηκε πολὺ γρήγορα. Συγχρόνως ὁ Πάτερ Εὐθύμιος, ὁ ὁποῖος εἶχε καλὰς σχέσεις στὴν Πολωνία, ἄρχισε νὰ κίνη προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ προστατειομένου τοῦ στοῦς Πολωνῶν ρευδάρχα καὶ μεγιστάνος καὶ σὺν τῷ ἑαυτοῦ ἐπεισε ὅτι ἦταν συμφέρον τοῦς νὰ τὸν ὑποστηρίξουν με ἄνδρες καὶ με χρήματα γιὰ ν' ἀναστήσῃ τὸν θρόνον του, τὸν ὁποῖο τοῦ εἶχε ἀρπάξῃ ἡ ἀπιστὴ σύζυγός του Αἰκατερίνη.

Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Γεμελίνα Πουγκάτσεφ, ξεκινούσε ἐπὶ καραλῆς μαγικῆς δυνάμεως ἐδελοντῶν γιὰ τὸν Κοζάκ. Ἡ Αἰκατερίνη ὅμως ἐστειλε ἐναντίον τοῦ πολυάριθμου στρατευμά-
τος, τὰ ὁποῖα κατόρθωσαν νὰ νικήσουν τὸ μικρὸν στρατεῖμα τοῦ καὶ νὰ συλλάβουν τὸν Πουγκάτσεφ, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνέλασαν ἀ-
λυσσοδεμένον σὺν φρουρῇ τοῦ Κοζάκου.

Ὁ πρῶν κοζάκος ὅμως ἦταν τετραπέρατος. Σὲ λίγον καιρὸ, εἶπαι τοῖς δεσμοφύλακας του ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ πραγματικὸς Τσάρος καὶ ἀπὸ τοῦς δωροδόχους γενναῖα τοῦς κατάφεραν νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴς πόρτες τῆς φυλάκῃς του.

Ἐλευθέρους περὶ καὶ ἱεροσισμένους περισσό-
τερον ἀπὸ πρὶν νὰ ἐπαρτήσῃ, ὁ Πουγκάτσεφ, ἄρχισε νὰ συγκεντρώνει πάλι τοὺς διεσκορπισμένους δαπανοὺς του. Ἐντομεταξὺ ἔμαθε ὅτι οἱ κοζάκοι τῆς ἐπαρχίας Γιάικ, ὀργισμένοι ἐξ αἰτίας ἐνδὸς διατάγματος τῆς Αἰκατερίνης, διὰ τοῦ ὁποῖου τοὺς ὑπεχρέωνε νὰ κόψουν τὴς γενειάδας τοῦς, ἐπανεστάτησαν καὶ ἐσαφῆς τὸν στρατηγὸν Τσαουμπέιτσεφ. Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή τότε ὁ Πουγκάτσεφ ἔτρεξε ἐκεῖ, παρουσιάστηκε στοὺς κοζάκους καὶ σὲ μιὰ φλογερὴ ἀγόρευσι, τοὺς εἶπαι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν στὴν προσπάθειά του ν' ἀναστήσῃ τὸν θρόνον του.

Ἔτσι ὁ κοζάκος εἶχε ἀρχίσει περὶ νὰ πιστεύῃ ὅτι αὐτὸς πράγματι ἦταν ὁ Πέτρος Γ' καὶ χιλιάδες δαπαδοὶ ἔτρεχαν κάθε μέρα νὰ καταπύθωντο σὺν τῷ στρατεῖμα τοῦ πρῶν κοζάκου, ὁ ὁποῖος ἄρχισε ν' ἀποκτᾷ δύναμι φροβερὴ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε πλέον δεκαπέντε χιλιάδες κοζάκους ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς περὶ στρατιώτας. Συγχρόνως ἐσκόρπισε ἀπεσταλμένους τοῦς νὰ προκηρύξουν πρὸς τὸν Ρωσικὸν λαόν, ὅτι εἶχε τὴς ἐπαρχίας τῆς Ρω-

σίας καὶ ἔκοψε καὶ νομίσματα χρυσὰ καὶ ἀσημένια, τὰ ὁποῖα σὺν μιᾷ ὀψί-
δῃ εἶχαν τὴν εἰκόνα του μετὰ τὴς λέξε-
ς «Πέτρος Γ'», Τσάρος πασῶν τῶν Ρωσικῶν καὶ σὺν ἄλλῃ τῇ λατινικῇ λέξει «Αναστημένος καὶ ἐκδικη-
τής».

Τρία ὀλόκληρα χρόνια ὁ πρῶν κοζάκος ἐκταραχόθηκε στὴν Νότιον Ρωσί-
α καὶ ὅλα τὰ συντάγματα ποῦ ἐστειλεν κάθε τόσο ἡ Αἰκατερίνη ἐναντίον του, ἡ ἐνικῶντο, ἡ προσωροῦσαν σ' αὐτόν.

Ἡ Αἰκατερίνη καὶ οἱ ἀντικαὶ τῆς ἄρχισαν πλέον ὅχι ἀπλῶς νὰ φοβέ-
σθαι τὸν Πουγκάτσεφ, ἀλλὰ καὶ τὸν τρέμονον κυριολεκτικῶς. Πολλὰς φο-
ρὰς ἡ παντοδύναμη τσαρίνα περὶ τὴν νύχτα τρεμοκρατεῖται ἀπὸ τὸ κρεββά-
τι της καὶ ρωτοῦσε τοὺς ὑπασπιστάς της μήπως ὁ Πουγκάτσεφ ἔφθαιε μπροστὰ στὴν Πετρούπολιν, καὶ τί
νέα ὑπάρχουν γιὰ τὴν κινήσει του. Ὁ
λαὸς καὶ οἱ μικρο-
επιχειρηματίαι τῆς Πε-
τρούπολεως εἶχαν
ἀρχίσει περὶ νὰ σκέ-
πτονται σοβαρὰ ὅτι
ἦταν καιρὸς νὰ δη-
λώσω ὑποταγὴν
στον Πουγκάτσεφ,
ἀπὸ φόβου μήπως κα-
ταλάβῃ τὴν προτε-
νόμεν, καὶ ἐνεργήσῃ
γενικὴ σφαγὴ καὶ
ληλησία. Τοῦ κα-
κοῦ ἡ Αἰκατερίνη
ἔβγαζε κάθε τόσο
προκηρύξεις πρὸς
τοὺς δαπανοὺς του
στοὺς ὁποῖους ὑπο-
σχόταν γενικὴ ἀ-
μνηστία ἂν ἐγκατέ-
λειπαν τὸν ἀρχηγόν
τοῦς, καὶ τοῦ κα-
κοῦ ὅσοι ἔδωκαν
τὸ ποσὸν τοῦ
εἶχε ὀρίσει ὡς ἀμοιβὴ
ἐκείνου ποῦ θὰ
ἐσκότωνε τὸν τυχροδίκον αὐτόν.

Τέλος στὴν ἀπελπισία της, ὑπέγρα-
ψε διαταγὰς μιᾶς ἐξουσιοδοτικῆς ἐπι-
στολῆς, μετὰ τὴν ὁποῖα βο-
σκειτο σὲ πόλεμον καὶ συγχρόνως ἐ-
στειλε ἀγγελιαφόρους σὺν Ὀρλόφ, γιὰ
νὰ ἐπαναστατήσῃ στὴν Ἑλλάδα
ἐναντίον τῆς Τουρκίας, καλῶντας τὸν
νὰ γυρίσῃ στὴν Πετρούπολιν, γιὰ νὰ
τὴν σώσῃ ἀπὸ τὸν Πουγκάτσεφ.

Ὁ Ὀρλόφ ἐπέστρεψε πράγματι
καὶ μετὰ τὰ στρατεύματα ποῦ εἶχαν ἄ-
ρα ἀρχίσει ἕναν πόλεμον ἐξοντώσεως,
κατὰ τὸ ψευδοτσάρρον, τοῦ «μαρκα-
λοῦσαν» χλευαστικὰ στὴν
Ἀλὴ τῆς Πετρούπολεως.

Τὸ ἄστυ τοῦ πρῶν
κοζάκου ἄρχισε τότε
νὰ κινῆται ὀριστακῶς
πρὸς τὴν
δύσιν του. Οἱ στρατη-
γοὶ τοῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ
δεικνύουν. Συγχρόνως
δὲ καὶ ὁ στρατὸς τοῦ
ἦταν

δυσχερῆστος ἀπὸ τὴν σκληρότητά
του καὶ ἀπὸ τὰ ὀργιώδη γλέντια του.

Μιὰ νύχτα ἐνῶ ὁ Πουγκάτσεφ ἔ-
κανε πολεμικὸ συμβούλιον μετὰ τοὺς στρα-
τηγούς του, ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὀνόματι
Τβογκόροφ, σηκώθηκε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι
ἦταν προτιμώτερον νὰ δεχθῇ νὰ ὑπο-
ταχθῇ στὴν αὐτοκράτειρα σύζυγόν του
— ἐνόμιζαν, ὅτι ἐπεὶ αὐτὸς ἦταν ὁ
πραγματικὸς Πέτρος Γ' — ἡ ὁποῖα
καὶ αὐτὸν θὰ συγχωροῖται ἔτσι καὶ
στοὺς στρατηγούς του θὰ ἀνεγνώριζε
τοὺς βαθμούς ποῦ ἐκείνος τοὺς εἶχε ἀ-
πονεμίει.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ψευ-
δοτσάρος, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Τραβήξε
μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ σκύλα αὐτὴ ἦταν
ἐτοιμωμένη καὶ ὁ κοζάκος τῆς περιμένε
με ἀγωνία τὴν ὥρα ποῦ θὰ γεννοῖται,
γιατὶ ἤθελε νὰ κἀν διάφορα ἐνδιαφέ-
ροντα ἀνταρκτικὰ περὶ ἄλλα στα
κουτάκια της.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες,
ἡ Μυρζά—ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴ σκύ-
λα—γέννησε δύο κουτάκια. Τὸ ἓ-
κον βράδυ καὶ ὁ κα. Μπραντόν
ἀπὸ χαιδέσει τὴ σκύλα, τῆς ἐπῆρε
τὰ παιδιὰ της. Ἐκεῖνη τὸν ἐκτύπησε
γιὰ μιὰ στιγμὴ βλαβεῖα μέσα στὰ μά-
τια καὶ ἔπειτα τὸν ἀκολούθησε, τρέβου-
σε τὸ κεφάλι της στὰ πόδια του. Μὰ ὁ
κοζάκος τῆς τῆς ἔδωσε μιὰ κλωστή
ποῦ τὴν ἔκανε νὰ οὐρλιάξῃ καὶ πῆ-
γε μέσα σὺν ἐργαστήριόν του. Ἐκεῖ
τεταχέντες τὰ δύο κουτάκια ἀπάνω
στὸ μαρμαρίνον τραπέζι καὶ ἐτοιμάστη-
κε γιὰ τὴ σκληρὴ δουλειά.

Ἐλόντας νὰ τὰ νερλώσῃ, ἔδωσε
στὸ πρῶτον νὰ μωρῇ χλωροφόρμιν.
Μὰ αὐτὸ φέφρησε ἀμέσως. Στὸ δεύτερον
ἐνήργησε με περισσώτερη προσοχὴ καὶ
κατάκωψε νὰ τὸ ἀποκομίσῃ.

Ὁ Μπραντόν ἄρπαξε ἀμέσως τὰ ἐρ-
γαλεῖα του καὶ, παραμερίζοντας τὴς
τρίχας τοῦ ζώου, τοῦ ἔκανε μιὰ τομὴ
στὸ κρανίον.

Τὸ φτωχὸ κουτάκι, νοιώθοντας
τὴν ἐπαφὴ τῶν εργαλείων, ἄφρησε νὰ
τοῦ ξεφύγῃ μιὰ παραπονετικὴ κραυ-
γή. Ἐνὰ ἄγριο οὐρλιασμὸν ἀκούστηκε
ἀμέσως ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ δυνατὸς θόρυβος
στὴν πόρτα.

Ὁ Μπραντόν ἀνασείστηκε, γόρησε
τὸ κεφάλι του πίσω καὶ στάθηκε ἀμέ-
σως ἀπολιθωμένος, σὺν τὰ εἶχαν κολ-
λήσει τὰ πόδια του στὴ γῆ.

Μετὰ ἀπ' τὸ ἀνοιγμὸ τῆς πόρτας,
εἶδε νὰ προσβάλλῃ τὸ κεφάλι τῆς Μυρ-
ζῆς, μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Μετὰ τὰ
χρυσά μὲτα τῆς ἔλαμπαν δύο φω-
τιές, τῶν ὁποίων ἡ ἀγνὴ τὸν χτύ-
πησαν κατ' εὐθείαν στὴν καρδίαν, σὺν
βέλῃ μωρὴ καὶ φαρμακική. «ὦ!
αὐτὰ τὰ δύο καθαρά μᾶτια, πόσο καλὰ
ἔδειχναν τὸ μῖσος τῆς δυστυχισμένης
σκύλας.

Ὁ Μπραντόν ἔ-
κρυψε τὸ πρόσωπόν
του μετὰ τὰ χέρια του
καὶ, δίνοντας μιὰ
κλωστή στὴν πόρ-
τα, τὴν ἔκλεισε.

Ἔτσι, χάρις σὲ μιὰ τελευταία ἐν-
δελία τῆς φοβερῆς ἐπιβλητικότητός
του, ὁ πρῶν κοζάκος, ὁ ἀνθρώπος ποῦ
ἔκανε τὴν Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ νὰ γό-
μῃ ἐπὶ τρία χρόνια, γλύτωσε ἀπὸ τὸ
φρικαλὸν μαρτύριον νὰ τοῦ κόψουν τὰ
χέρια καὶ τὰ πόδια.

Τὸ ἄστυ τοῦ πρῶν
κοζάκου ἄρχισε τότε
νὰ κινῆται ὀριστακῶς
πρὸς τὴν
δύσιν του. Οἱ στρατη-
γοὶ τοῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ
δεικνύουν. Συγχρόνως
δὲ καὶ ὁ στρατὸς τοῦ
ἦταν

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΦΛΟΓΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

TOY GUY TOLLAC

κ. Μπραντόν
κατοικοῦσε ἐ-
νῶς καὶ εἰκοσι
χρόνια σ' ἕνα
ἀπομεινῶν ἐξο-
χικὸ σπίτι, ὅ-
που περνοῦσε
τὸν καιρὸ του
κάνοντας ἀνα-
τομικὰς μελέ-
τες καὶ πε-
ράματα.

Ζοῦσε μόνος μαζὺ μετὰ μιᾶ γορᾶ ὑ-
πέρτερη. Ποῦ καὶ ποῦ μόνο πῆγγα-
ναν σὺν σπῆτι τοῦ καὶ ἔμεναν ἐκεῖ με-
ρικὰς ἡμέρας ἡ κόρη του μετὰ τὸ σύ-
ζυγό της, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν σὺν
Παρίσι.

Στὸ σπίτι του, ὁ κ. Μπραντόν εἶχε
καὶ μιὰ σκύλα, μετὰ τὴν ὁποῖα τοῦ ἄ-
ρεσε νὰ πᾶξῃ κάθε βράδυ, λίγη ὥρα
μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ σκύλα αὐτὴ ἦταν
ἐτοιμωμένη καὶ ὁ κοζάκος τῆς περιμένε
με ἀγωνία τὴν ὥρα ποῦ θὰ γεννοῖται,
γιατὶ ἤθελε νὰ κἀν διάφορα ἐνδιαφέ-
ροντα ἀνταρκτικὰ περὶ ἄλλα στα
κουτάκια της.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες,
ἡ Μυρζά—ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴ σκύ-
λα—γέννησε δύο κουτάκια. Τὸ ἓ-
κον βράδυ καὶ ὁ κα. Μπραντόν
ἀπὸ χαιδέσει τὴ σκύλα, τῆς ἐπῆρε
τὰ παιδιὰ της. Ἐκεῖνη τὸν ἐκτύπησε
γιὰ μιὰ στιγμὴ βλαβεῖα μέσα στὰ μά-
τια καὶ ἔπειτα τὸν ἀκολούθησε, τρέβου-
σε τὸ κεφάλι της στὰ πόδια του. Μὰ ὁ
κοζάκος τῆς τῆς ἔδωσε μιὰ κλωστή
ποῦ τὴν ἔκανε νὰ οὐρλιάξῃ καὶ πῆ-
γε μέσα σὺν ἐργαστήριόν του. Ἐκεῖ
τεταχέντες τὰ δύο κουτάκια ἀπάνω
στὸ μαρμαρίνον τραπέζι καὶ ἐτοιμάστη-
κε γιὰ τὴ σκληρὴ δουλειά.

Ἐλόντας νὰ τὰ νερλώσῃ, ἔδωσε
στὸ πρῶτον νὰ μωρῇ χλωροφόρμιν.
Μὰ αὐτὸ φέφρησε ἀμέσως. Στὸ δεύτερον
ἐνήργησε με περισσώτερη προσοχὴ καὶ
κατάκωψε νὰ τὸ ἀποκομίσῃ.

Ὁ Μπραντόν ἄρπαξε ἀμέσως τὰ ἐρ-
γαλεῖα του καὶ, παραμερίζοντας τὴς
τρίχας τοῦ ζώου, τοῦ ἔκανε μιὰ τομὴ
στὸ κρανίον.

Τὸ φτωχὸ κουτάκι, νοιώθοντας
τὴν ἐπαφὴ τῶν εργαλείων, ἄφρησε νὰ
τοῦ ξεφύγῃ μιὰ παραπονετικὴ κραυ-
γή. Ἐνὰ ἄγριο οὐρλιασμὸν ἀκούστηκε
ἀμέσως ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ δυνατὸς θόρυβος
στὴν πόρτα.

Ὁ Μπραντόν ἀνασείστηκε, γόρησε
τὸ κεφάλι του πίσω καὶ στάθηκε ἀμέ-
σως ἀπολιθωμένος, σὺν τὰ εἶχαν κολ-
λήσει τὰ πόδια του στὴ γῆ.

Μετὰ ἀπ' τὸ ἀνοιγμὸ τῆς πόρτας,
εἶδε νὰ προσβάλλῃ τὸ κεφάλι τῆς Μυρ-
ζῆς, μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Μετὰ τὰ
χρυσά μὲτα τῆς ἔλαμπαν δύο φω-
τιές, τῶν ὁποίων ἡ ἀγνὴ τὸν χτύ-
πησαν κατ' εὐθείαν στὴν καρδίαν, σὺν
βέλῃ μωρὴ καὶ φαρμακική. «ὦ!
αὐτὰ τὰ δύο καθαρά μᾶτια, πόσο καλὰ
ἔδειχναν τὸ μῖσος τῆς δυστυχισμένης
σκύλας.

Ὁ Μπραντόν ἔ-
κρυψε τὸ πρόσωπόν
του μετὰ τὰ χέρια του
καὶ, δίνοντας μιὰ
κλωστή στὴν πόρ-
τα, τὴν ἔκλεισε.

Ἔτσι, χάρις σὲ μιὰ τελευταία ἐν-
δελία τῆς φοβερῆς ἐπιβλητικότητός
του, ὁ πρῶν κοζάκος, ὁ ἀνθρώπος ποῦ
ἔκανε τὴν Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ νὰ γό-
μῃ ἐπὶ τρία χρόνια, γλύτωσε ἀπὸ τὸ
φρικαλὸν μαρτύριον νὰ τοῦ κόψουν τὰ
χέρια καὶ τὰ πόδια.

Τὸ ἄστυ τοῦ πρῶν
κοζάκου ἄρχισε τότε
νὰ κινῆται ὀριστακῶς
πρὸς τὴν
δύσιν του. Οἱ στρατη-
γοὶ τοῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ
δεικνύουν. Συγχρόνως
δὲ καὶ ὁ στρατὸς τοῦ
ἦταν

Ὁ Μπραντόν ἔ-
κρυψε τὸ πρόσωπόν
του μετὰ τὰ χέρια του
καὶ, δίνοντας μιὰ
κλωστή στὴν πόρ-
τα, τὴν ἔκλεισε.

Ἔτσι, χάρις σὲ μιὰ τελευταία ἐν-
δελία τῆς φοβερῆς ἐπιβλητικότητός
του, ὁ πρῶν κοζάκος, ὁ ἀνθρώπος ποῦ
ἔκανε τὴν Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ νὰ γό-
μῃ ἐπὶ τρία χρόνια, γλύτωσε ἀπὸ τὸ
φρικαλὸν μαρτύριον νὰ τοῦ κόψουν τὰ
χέρια καὶ τὰ πόδια.

Τὸ ἄστυ τοῦ πρῶν
κοζάκου ἄρχισε τότε
νὰ κινῆται ὀριστακῶς
πρὸς τὴν
δύσιν του. Οἱ στρατη-
γοὶ τοῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ
δεικνύουν. Συγχρόνως
δὲ καὶ ὁ στρατὸς τοῦ
ἦταν

Ὁ Μπραντόν ἔ-
κρυψε τὸ πρόσωπόν
του μετὰ τὰ χέρια του
καὶ, δίνοντας μιὰ
κλωστή στὴν πόρ-
τα, τὴν ἔκλεισε.

Ὁ Μπραντόν ἔ-
κρυψε τὸ πρόσωπόν
του μετὰ τὰ χέρια του
καὶ, δίνοντας μιὰ
κλωστή στὴν πόρ-
τα, τὴν ἔκλεισε.

Ὁ Μπραντόν ἔ-
κρυψε τὸ πρόσωπόν
του μετὰ τὰ χέρια του
καὶ, δίνοντας μιὰ
κλωστή στὴν πόρ-
τα, τὴν ἔκλεισε.

Μιὰ βραδιά καὶ πένθημα σιωπῇ ἡ
πλόκηκε τότε... Ὁ Μπραντόν τέντω-
σε τὰ αὐτιά του καὶ ἄκουσε τὸ περπα-
τημα τῆς Μυρζῆ ποῦ ἀπομακρυνόταν.

Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρρίξει περὶ ν' ἡ-
πλώνεται... Ὁ Μπραντόν κατὰ χλω-
μὸς σωρίστηκε σ' ἕναν καναπέ. Ἐ-
νας τρύμος ἀλλόκοτος τὸν εἶχε κυρι-
εύσει. Τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε ὀλί-
γορὰ τοῦ χιλιάδες μᾶτια, ὅμοια μετὰ
τῆς Μυρζῆς, ποῦ ἔλαμπαν μετὰ σὺν
σκοτάδι, ποῦ ἀνεδοκατέβαιναν τοὺς
τοίχους, πηδούσαν τὰ ἐπιπλα καὶ ἔ-
τρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς
γορᾶς ὑπέρτερης τοῦ νὰ τοῦ λέῃ ἁ-
πλῶς:

—Κόρις, τὸ φαγητό εἶνε ἔτοιμον...
Δὲν πόλησε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ,
γιατὶ ἐννοιοῦσε τὴ φωνὴν τοῦ νὰ πνί-
γεται σὺν λαμῶν του. Ὡστόσο σπρώ-
θηκε καὶ διευδυνήθηκε στὴν τραπέζα-
κα. Ἐκεῖ, μὴ βλέποντας τὴ Μυρζά
ποῦθεν, κάθησε σὺν
τραπέζι. Δὲν ἔφαγε
τρεῖς καλὸν καθόλου. Πο-
λλὰς φορὰς, κατὰ τὴ
διάρκεια τοῦ δείπνου
του, φώναζε τὴν ὑπέρ-
τερη τοῦ μόνο καὶ
μόνο γιὰ νὰ πᾶξῃ
κουβέντα μαζὺ της.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΔΟΓΟΙ

Μεταξύ γνωρίμων:

— 'Αλήθεια, τῶμαθες; 'Ο φίλος μας ὁ γιατρός μᾶς ἀφῆκε χρόνους χῆτες τὸ βράδυ...

— 'Ω, τὸν δυστυχισμένο! Φαίνεται πὼς ἔκανε ὁ ἴδιος κοῦρα στὸν ἑαυτό του!

Γίνονταν κάποτε λόγος ἐνώπιον τοῦ 'Αλεξ. Δουμά ὑπὸ περὶ γάμου, συζυγικῆς πίστωσης, χηρείας, κλπ.

— 'Όσο γιὰ μένα, εἶπε ὁ συγγραφέας τῆς «Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαν», μὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ πιστέψω ὅτι ὑπάρχουν χῆρες ἀπαρηγόρητες.

— Ναί, ἀλλὰ ξεχνᾶτε, τοῦ εἶπε τότε κάποιος, τὴν 'Αρτεμισία καὶ τὸ περίφημο μνημεῖο ποὺ ἀνέγειρε γιὰ τὸ σῶζογέ της τὸ Μασσώλε;

— 'Όχι, ἀπάντησε ὁ Δουμάς. Παράδειγμα μάλιστα ὅτι καὶ σήμερα ἀκόμα θὰ μπορούσε νὰ βρεθῇ μιὰ τέτοια γυναίκα. Μὲ τὴ διαφορά μόνο ὅτι μάλιστα ἐποχολογεῖται ἡ τελευταία πέτρα τοῦ μνημείου, ὅλ' ἐσπεύει νὰ παντρευτῇ τὸν ἀντιπάλου!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ ὕπνου: 'Ο πελάτης. — Κύριε ξενοδόχε, αὐτὴ ἡ πεσοῦσα εἶνε ἀκόλαστη.

'Ο ξενοδόχος. — Φαίνεται πολλὸ δύσκολος, κύριε μου. 'Αλλοί... Δεκα τοὐλάχιστον σφουγγίστηκαν σήμερον αὐτὴ καὶ κανένας ὡς τώρα δὲν μύθικνε παρρησιάζει!

Μεταξύ δύο φίλων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας εἶνε φαλακρός:

— Τὰ μαλλιά σου, καὶ μένε, λέει ὁ φαλακρός, ἄρχισαν ν' ἀπορρίζουν.

— Ναί, ἀλλ' ὑπάρχουν ἀρκετὰ γιὰ ν' ἀσπρίσουν, ἐνῶ τὰ δικά σου...

— Τὰ δικά μου ποστειλῶσαν ἀντὶ τῆς ντροπῆς τὸ θάνατο!

'Επιθυμοῦσα, ἔλεγε ἕνας νεαρὸς λόγιος, νὰ ἀσχοληθῶ μὲ ἕνα θέμα ποὺ κανένας ἄλλος ὡς τώρα δὲν τὸ πραγματεύτηκε...

— Τότε γράψετε ἕναν ὕμνον γιὰ μένα! τοῦ εἶπε ἡ γεροντοκόρη τῆς πατρὸς.

Κατέκριναν κάποτε ἕναν πατέρα ὅτι βιάζονταν νὰ παντρεύῃ τὸ γιό του, ἐνῶ ἦταν πολλὸ νέος ἀκόμα.

— Γιατί δὲν τὸν ἀνέινει νὰ φρονιμίσῃ λιγάκι; τοῦ εἶπαν.

— Καὶ νομίζετε ὅτι ἕνα φρονιμίσῃ θὰ θαλίσῃ τὴν παντρευτῇ; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Σ' ἕνα ἐστιατόριο: 'Ο μὲν αἰσιόδοξος σὺν καταστήματι ἀρχῇ. — Σήμερα ἔχουμε πολλὰ πελάταις καὶ θαρρῶ πὼς δὲν ὀλ' ἔχει φάσις ἡ σούπα...

Καὶ τὸ ἀσχημάτιστος. — Ρίξε μέσα μερικὲς τριγὰς γιὰ ν' ἀναψῇ.

κάτομε μερικὸς ἀπὸ τοὺς πελάτες νὰ τὴν ἀφῆσουν στὰ πιάτα τους καὶ ἔτσι νὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς ἐξυπηρετοῦμε ὅλους...

— 'Ο γιατρός στὴ γυναίκα του: — Λοιπὸν, 'Ελένη, ἐθελῶμεθα!

'Ο ἄρρωστος γιὰ τὸν ὁποῖο τοῦ μιλῶσα χῆς, ἂν καὶ βρισκόταν στὰ τελευταία του, γλύτωσε μέσ' ἀπ' τὰ χεῖρα τοῦ Χάρου.

— 'Ο Χάρου στὴν ἱκανότητά μου.

— 'Η σὺ ζῶς; — Τί κρίμα νὰ μὴ σὲ γνωρίσω πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο!

— 'Ισως θὰ ζούσε ἀκόμα ὁ μακαρίτης ὁ πρῶτος μου ἀντρας...

— Μὰ θ' ἔγινε; — Κύριε δασκάλε, πατέρας μου σὶ πτέλνει πολλὰ περὶ τὴν ἡλικία καὶ τὴν παρκαλλεῖ νὰ κερῇ.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐνός ρολογιοῦ; ρωτοῦσε κάποτε μιὰ κοῦρα ἕναν πνευματώδη κύριο.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ ρολοῖ μᾶς θυμίζει τίς ὥρες, ἐνῶ εἰσεὶ μᾶς κάνουνε νὰ τίς λησμονοῦμε!

Ο 'Ιάκωβος Στέφανος Μογκολφιέρ, ὁ ἐφευρέτης τοῦ πρώτου αεροστάτου

Μαθητὴς. — Κύριε ξενοδόχε, αὐτὴ ἡ πεσοῦσα εἶνε ἀκόλαστη.

'Ο ξενοδόχος. — Φαίνεται πολλὸ δύσκολος, κύριε μου. 'Αλλοί... Δεκα τοὐλάχιστον σφουγγίστηκαν σήμερον αὐτὴ καὶ κανένας ὡς τώρα δὲν μύθικνε παρρησιάζει!

Μεταξύ δύο φίλων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας εἶνε φαλακρός:

— Τὰ μαλλιά σου, καὶ μένε, λέει ὁ φαλακρός, ἄρχισαν ν' ἀπορρίζουν.

— Ναί, ἀλλ' ὑπάρχουν ἀρκετὰ γιὰ ν' ἀσπρίσουν, ἐνῶ τὰ δικά σου...

— Τὰ δικά μου ποστειλῶσαν ἀντὶ τῆς ντροπῆς τὸ θάνατο!

'Επιθυμοῦσα, ἔλεγε ἕνας νεαρὸς λόγιος, νὰ ἀσχοληθῶ μὲ ἕνα θέμα ποὺ κανένας ἄλλος ὡς τώρα δὲν τὸ πραγματεύτηκε...

— Τότε γράψετε ἕναν ὕμνον γιὰ μένα! τοῦ εἶπε ἡ γεροντοκόρη τῆς πατρὸς.

Κατέκριναν κάποτε ἕναν πατέρα ὅτι βιάζονταν νὰ παντρεύῃ τὸ γιό του, ἐνῶ ἦταν πολλὸ νέος ἀκόμα.

— Γιατί δὲν τὸν ἀνέινει νὰ φρονιμίσῃ λιγάκι; τοῦ εἶπαν.

— Καὶ νομίζετε ὅτι ἕνα φρονιμίσῃ θὰ θαλίσῃ τὴν παντρευτῇ; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Σ' ἕνα ἐστιατόριο: 'Ο μὲν αἰσιόδοξος σὺν καταστήματι ἀρχῇ. — Σήμερα ἔχουμε πολλὰ πελάταις καὶ θαρρῶ πὼς δὲν ὀλ' ἔχει φάσις ἡ σούπα...

Καὶ τὸ ἀσχημάτιστος. — Ρίξε μέσα μερικὲς τριγὰς γιὰ ν' ἀναψῇ.

Ο 'Ιωσήφ Μιχαὴλ Μογκολφιέρ, ἀδελφὸς καὶ συνεργάτης τοῦ 'Ιακώβου

φορ παρήγορο, τὴ ρώτησε: — Τὸν ἄντρα σου κλαίεις;

— Μάλιστα, τὸν ἄντρα μου! — 'Αλλὰ γιατί κλαίεις τὸν ἄντρα σου πάνω ἀπὸ τὸν τάφο του;

— Γιατί, ἀποκρίθηκε ἡ νεαρή Χήρα, τὴν τελευταία στιγμὴ τοῦ ὁρκίστηκα νὰ μὴν παντρευθῶ ὅσο εἶνε ὁ γάμος ὁ τάφος.

— 'Ερχομαι λοιπὸν ἐδῶ κάθε μέρα καὶ τὸν ἀνέχω γιὰ νὰ στεγνώσῃ τὸ γοῦρο ὡς ἔχω.

Πρὸ καιροῦ κάποιος 'Αμερικανὸς εἶχε πάει σὲ μιὰ ἐσπερίδα. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὅταν σχηματιστῇσαν τὰ διάφορα ἔμνη, κάλεσε καὶ αὐτὸς μὴν ἰεῖα γιὰ νὰ χορεύουν.

— Σὰς ἀρέσει ὁ χορός, κύριε τὸν ρωτᾷ ἡ νεστὶ δι' αὐτοῦ.

— 'Ω, ὅχι! — 'Θὰ σὰς ἀρέσει βέβαια ἡ μουσική...

— 'Α, οὐτε καὶ αὐτὴ! — Τότε λοιπὸν γιατί χορεύετε;

Καὶ ἐνῶ ἡ νέα περιμένη καμμιὰ ἐκκεντρικὴ φιλοφρόνησι, ἀκούσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ χορευτοῦ τῆς τὴν ἐξῆς ἀπροσδόκητὴ ἀπάντησι:

— Γιὰ λόγους ὑγείας, δεσποινίς...

Ἦμην κοινωμένος καὶ χορεύω γιὰ νὰ ιδρώσω!

— Σὺ ἀρέσεις λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἔργο; — 'Εμένα; Καθόλου!

— Τότε γιατί χορεύετε; — Γιὰ νὰ... ἔσινυστάξω!

Ρωτοῦν ἕνα ζωγράφος: — Δὲν ἐξωγράφεις ποτέ σοι ζωά;

— Ναί! Ναί!... ὅτι τοῦ παρόντος ἡνωτὸ ποστειλῶται γιὰ νὰ ἀντιγράψῃ μου!

'Ο δάσκαλος. — Χάρις, δὲν μοῦ λές, πῶς εἶναι φέρει τὸ τέσσαρα εἶνε λιγώτερο τοῦ τέσσαρα;

— 'Ο Χάρις. — 'Ο δάσκαλος. — Νά, νὰ σοὺ τὸ πῶ ἀπλοῦστερα γιὰ νὰ τὸ

καταλάβῃς: 'Εχεις μέσα στὸ πιάτο σου τέσσαρα κομμάτια κρέας ψητὸ καὶ τὰ τρῶς καὶ τὰ τέσσαρα. Τί μένει; Χάρις. — 'Η πατάτες!...

Μεταξύ κυριῶν νεοπλούτων: — Τί διαβάζεις;

— Τίς «Τελευταίες ἡμέρες τῆς Πομπήνης».

— Μπᾶ τὴν καὶ μὲν! Κι' ἀπὸ τί πέθανε;

ΣΤΟ ΜΑΤΙ-Ο

— 'Όταν ἐργάζονταν ἄλλοτε μὲ λαλοῦντα καὶ τί καὶ τί δὲν τοῦ ψάλλε τῶν παλαιῶν ἡ λύρα;

Μὰ τώρα περὶ ἐπέμενε καὶ ἡ δική σου ψάλλα: καλλιχέλαιος σοὺ μένειν τὰ... γαϊδάρικα!

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

'Ο Γλάδστον μιὰ μέρα ποὺ εἶχε φορὸν πονόδοντο, ἔπαιξε σ' ἕνα φίλο τοῦ γιατροῦ.

'Εκεῖνος ὅμως τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν γιὰ τοῦ καὶ ὄχι ὁδοντογιατρός καὶ ὅτι ἐποῦνος δὲν μπορούσε νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ δόντι ἐπεμβαίνοντας σὲ ξένα καθήκοντα.

— 'Υστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ὁ Γλάδστον ἔπαιξε νὰ βγῇ μιὰ μέρα περὶτατο μὲ τὸν ἴδιον γιατρό. 'Εκεῖ ποὺ πῆγαιναν, ὁ τελευταῖος ἔπαιξε ἑαφ' αὐτὸ ἀπὸ ἀπροσέξια μέσα σ' ἕνα λάκκο μὲ ἀσβέστη.

— Βοήθησέ με, βοήθησέ με! φώναξε μὲ ἀπελπισία στὸ συνοδό του.

— 'Α, μὲν, φίλε μου! τοῦ ἀποκρίθηκε γελώντας ὁ Γλάδστον. 'Εγὼ εἶμι διπλωμάτης καὶ ὄχι... θαρροῦλο. 'Ετοιμότης δὲν μπορῶ νὰ ἐπέμβω σὲ ξένα καθήκοντα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Η ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

'Ο αὐτοκράτωρ Κάρολος Δ' γιὰ νὰ ἀνταμείνῃ κάποτε ἕνα γενναῖο πολεμιστὴ τοῦ τὸν ἔκανε ἱππότη καὶ τοῦ προσέφερε ἀρκετὰ κτήματα γιὰ νὰ ζήσει μὲ τὸ εἰσόδημά του.

'Εκεῖνος ὅμως, συνθησισμένος ἀπὸ τὴν προηγουμένη ζωὴ του, ἀρχισε νὰ κἀν ἐπιδορμὸς στὰ κτήματα τῶν γειτόνων του. Στὸ τέλος ὅμως τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὠδήγησαν μπρὸς στὸ βασίλειον.

— Πρὸ ὀλίγου καιροῦ σὲ εἶχα προαγάγει σὲ ἱππότη, τοῦ εἶπε ὁ Κάρολος Δ'. 'Επειδὴ ὅμως δὲν εἶσαι εὐχάριστος, πρέπει νὰ σὲ ἀνεβάσωμε σὲ... ὑψηλότερη θέσι!

Καὶ διέταξε νὰ τὸν κρεμάσουν!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ καλὴ τιμὴ παλαιὰ ἡμερολόγια φιλολογικὰ, γεωγραφικὰ, ἐγκυκλοπαιδικὰ κ.λπ. 1900 καθὼς καὶ Καζαμία πρὸ τοῦ 1900 ἐκδοθέντας. Γράψατέ μας: «Οἰκογένεια», Λέκα 7—'Αθήνας

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ 'ΑΝΩΓΕΙΑ, τῆς ἐπαρχίας Μυλοποτάμου τῆς Κρήτης διηγούνταν τὸ ἐξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο γιὰ νὰ πειράξουν τοὺς χωρικοὺς τῆς γειτονικῆς τῶν κομποπόλεως 'Αἰσοῦ.

Μιὰ φορὰ εἶδαν οἱ 'Αἰσῶκοι, ἕνα «καθρὸν» (κάβουρα), μέσα σ' ἕνα πατητήρι καὶ τοὺς φάνηκε σὰν ἕνα περιεργὸ τέρας.

Μαζεύτηκαν λοιπὸν γυναῖκες καὶ ἄνδρες καὶ θαυμάζαν τὸ παράξενο αὐτὸ θεοῖο, μὲ τίς ἀνοιχτὲς दाγκάνες, ποὺ φοβέριζαν, θαρρεῖς ὅλο τὸν κόσμον.

Στὸ τέλος, ἐπειδὴ δὲν βρίσκονταν κανένας σοφὸς γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τί ἦταν αὐτὸ τὸ θεοῖο, ἔστειλαν καὶ ἔφεραν τὸν ἐξυπνότερο προσετὸ τοῦ χωριοῦ, τὸν Γέρω-Μανώλη, ὁ ὁποῖος, ὅπως πείσταναν μπορούσε νὰ ἐξήγῃ γιὰ δια τὰ ζητήματα γνώμῃ σωστῇ καὶ ἀληθινῇ.

'Ο Γέρω-Μανώλης σιγά-σιγά, ἀκουμπώντας στὸ ραβδί του, ἔφτασε στὸ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς βρέχει στὴ Μάνη! 'Η δεξαμενὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ ἄγγελος μὲ τὰ κανόνια. Τὸ φερμάνι τοῦ 'Εβραίου καὶ ὁ παραδόσιος Κατῆς. Τὸ θηρίο τῆς 'Αἰσοῦ. Οἱ Κρητικοὶ καὶ ὁ κάβουρας. Γιατί τὸν λένε «'Αμεκέλα». Τὸ τραγούδι τῆς νύφης στὴ Ρόδο. Πρελήψεις καὶ δεισιδαιμονίες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιὰ Μανιάτισσα, ἔλεγε κάποτε σὲ μιὰ δασκάλα, ποὺ ἐξηγοῦσε στὰ παιδιά τῆς πῶς γίνεται ἡ βροχή, ὁ κεραυνός, ἡ ἀστρατὴ κτλ.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ τοὺς λές, κυρά μου; Μὴ τὰ στραβόνης τὰ παιδιὰ!...

Νὰ πῶς γίνονται δι' αὐτὰ!... 'Απ' αὐτὸν οὐρανὸν βρίσκεται μιὰ μεγάλη δεξαμενὴ ποὺ τὴν φυλάει ἕνας ἄγγελος μὲ κανόνια καὶ μὲ τρομπόνα. Μὰ ὁ τρισκατάρατος, ὁ ὁκαποδός, πηγαίνει κάθε τόσο νὰ ποτίσῃ ἐκεῖ τὰ μουλάρια του. Τότε ὁ ἄγγελος δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ζυγώσῃ καὶ ἀρχίζει, μπάμ καὶ μπόμ!... τίς κανονιές 'Ετσι πέφτουνε τὰ νερὰ στὴν ἐστέρνα καὶ τὸ νερὸ πετιέται ἔξω, πέφτει στὴ γῆ καὶ βρέχει! 'Η ἀστρατὴς πάλι καὶ τὰ μπουμπουνιὰ ποὺ ἀκούμε, εἶνε ἡ φωνὴ καὶ ὁ θρόντος τῶν κανονιῶν ποὺ ὀρχεῖται ὁ ἄγγελος. Καὶ τέλος τὰ σύννεφα ποὺ βλέπομε εἶνε ὁ καινὸς ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ κανόνια.

Κάποτε ἕνας Τοῦρκος κατάγγελε ἕνα 'Εβραῖο γιὰ τοῦ ἔβρισε τὰ γένεια. 'Όταν ἤρθε ἡ ἡμέρα τῆς δίκες, ὁ 'Εβραῖος παρουσιάστηκε στὸν Κατῆ, ἀλλὰ ἔπαιξε μὲ τὸν καὶ ἕνα βιβλιάριο καὶ σὲ κάθε σελίδα τοῦ ὁποῖου κόλλησε καὶ ἕνα χαρτονομίσμα.

'Όταν ἀρχισε ἡ δίκη, ὁ Κατῆς τὸν ρώτησε ἂν πράγματι ἔβρισε τὰ γένεια τοῦ 'Οθωμανοῦ.

— Ναί, Κατῆ μου, ἀπάντησε ὁ 'Εβραῖος, εἶν' ἀλήθεια, ἀλλὰ ἔχω φερμάνι γιὰ νὰ βροῖω.

— Γιὰ φέρο το φερμάνι νὰ τὸ δῶ; εἶπε ὁ Κατῆς.

— Ναί, Κατῆ μου, ἀπάντησε ὁ 'Εβραῖος, εἶν' ἀλήθεια, ἀλλὰ ἔχω φερμάνι γιὰ νὰ βροῖω.

— Γιὰ φέρο το φερμάνι νὰ τὸ δῶ; εἶπε ὁ Κατῆς.

— Ναί, Κατῆ μου, ἀπάντησε ὁ 'Εβραῖος, εἶν' ἀλήθεια, ἀλλὰ ἔχω φερμάνι γιὰ νὰ βροῖω.

— Γιὰ φέρο το φερμάνι νὰ τὸ δῶ; εἶπε ὁ Κατῆς.

— Ναί, Κατῆ μου, ἀπάντησε ὁ 'Εβραῖος, εἶν' ἀλήθεια, ἀλλὰ ἔχω

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΟΠΕΝ ΚΑΙ ΛΙΣΤ

Λιστ και Σοπέν, οι δυο συνονόμηλοι μουσουργοί. Τα δύο κόμματα των Παρισινών μελομανών. Στόν πυργο της Γεωργίας Σάνδη. Μία έκλεκτη συγκέντρωση καλλιτεχνών. Η μουσικές αυθαιρεσίες του Λιστ. Η θεία εκτέλεσις του Σοπέν. Η εκδίκησις του Λιστ. Μέσα στην κατασκήνωση αιδευσας. Η μυστηριώδης αντίταξασις, κτλ. κτλ.

ξία και για την άπειρη καλοσύνη της καρδιάς της, η οποία προκαλούσε την έκπληξη και την άγαστη όλων των φίλων της. Ο Λιστ αντιθέτως στον πυργο της Σάνδη. Προ όλων ακόμη καιρού είχε στην άσθενική καλλιτέχνη από τα νύχια του θανάτου και τον περιέβαλλε με μια μητρική έντελως περιποίηση, στην οποία αποκλειστικώς υπακούει η τελευταία μελωδία του περιπαθούς μουσουργού.

Πληθος συγγραφέων, ζωγράφων και ηθοποιών κατέβηκε καθημερινώς τη φιλόξενη έπαυλη της παναγμένης εκείνης γυναίκας. Έκτός του Λιστ, τον οποίον είχε συνοδέψει εκεί και μια διάσημη αριστοκράτις, όραία και πνευματώδης, γνωστή στον παρισινό κόσμο από το ψευδώνυμο 'Αραμπέλλα, έμεναν στον πυργο της Σάνδη και ο έξοχος ζωγράφος Ντελακρουά, η περίφη-

Μόνον όταν ήταν έντελως βέβαιος για την επιτυχία και την τελειότητα της εκτέλεσώς του, δεχόταν να καθήσει μετρώς στο πιάνο. Ο Λιστ αντιθέτως δεχόταν πάντοτε, αδιαφορώντας αν έπαιζε καλά ή άσχημα.

Μία βραδιά του Μαΐου, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, όλοι ήταν συγκεντρωμένοι, όπως συνήθως, μέσα στη μεγάλη σάβουσα του πυργου. Τα παράθυρα ήταν ανοιχτά, η σελήνη σκόρπιζε στη φύση το φως της, τα άηδονα τραγουδούσαν στα δέντρα και ένα άρωμα ρόδων προσερχόμμενο από τον κήπο σκορπίζονταν μέσα στην αίθουσα.

Ο Λιστ έπαιζε εκείνη την ώρα μια νυχτωδία του Σοπέν, διανθίζοντας την όμως, κατά τη συνήθειά του, με διάφορες δικές του προσθήκες, επιβραδύνοντας ή επιταχύνοντας τον τόνο κατά το γούστο του και εν γένει μεταβάλ-

χωρίς να σταματήσει παρά ύστερ' απ' μια ώρα.

Το παίξιμό του ήταν θείο. Τ' άηδονα, θαρρείς, είχαν σπαράξει για να τον ακούσουν, και τα λουλούδια ρουφούσαν σαν αβγινή δροσιά την ούρανια εκείνη μουσική.

Οι άρροαταί είχαν κρατήσει την άνοστα τους και άκουγαν βιθυσιμένοι σε έκστασι. Όταν ο γόνος καλλιτέχνης έτελειώσε το παίξιμο, όλων τα μάτια ήταν γεμάτα δάκρυα και πρώτον απ' όλους του Λιστ.

Ο μουσικός σηκώθηκε συγχαρημένος κι έσφιξε στην άγκαλιά του τον Σοπέν, λέγοντας :

— Έχετε δίκιο πρό όλίγου, φίλε μου! Τα έργα σου είναι ιερά. Θάταν βεβήλωσις να τα περιάξη κανείς. Είσαι ένας αληθινός καλλιτέχνης. Εγώ είμαι σχολιαστής μπροστά σου...

— Α, μπά! τον δέχομαι ο Σοπέν με ζοηρότητα. Καθένας είναι στο είδος του, τίποτε περισσότερο. Εξείς πολύ καλά ότι κανένας άλλος στον κόσμο δεν παίζει όπως εσύ τον Μπετόβεν και τον Βέμπερ. Κάμε μου τη χάρι τώρα να παίξω κάτι του Μπετόβεν. Άλλα να το παίζεις όπως πρέπει, όπως παίζεις όταν θέλεις...

Ο Λιστ κάθισε κι έπαιξε πραγματικά ένα από τα δυνατότερα κομμάτια του ένδελου μουσουργού με όλη τον την τέχνη και τη μαεστρία.

Οι άρροαταί κατέληφθησαν πάλι από νέα συγκίνηση. Άλλ' αυτή τη φορά τα δάκρυά τους δεν ήταν σαν εκείνα που έχυσαν ακούοντας τον Σοπέν. Η μελωδία που έβγαλε κάτω από τα έμπερα δάχτυλα του Λιστ δεν έμεινε ήσυχη και άνακουμιστική στην καρδιά, αλλά μπηγόνταν σ' αυτή βίαια σαν μαχαίρι.

Μολαταύτα, ο Σοπέν ένόμισε πως είχε επισκιάσει έντελως εκείνο το βράδυ τον αντίβηλό του και έκαυχήθηκε μάλιστα γι' αυτό σε κάποιον γνωστό του από τους παρισιαίους.

Ο Λιστ όταν το έμαθε αυτό, αποφάσισε να ένδωξη και δεν περιέμενε παρά την κατάλληλη ευκαιρία.

Ύστερα από λίγες μέρες, οι ξένοι της Γεωργίας Σάνδη ήταν πάλι συγκεντρωμένοι κατά τα μεσάνυχτα μέσα στην ίδια αίθουσα. Ο Λιστ παρακάλεσε τότε τον Σοπέν να παίξει στο πιάνο κι εκείνος μετά πολλές παρακλήσεις έδέχτηκε.

Κατόπιν ο Λιστ παρακάλεσε να σβήσουν όλα τα φώτα και να κατεβούν τα παρατετάσματα για να γίνη πλήρης το σκοτάδι.

Όταν εξέληκθη η καλλιτεχνική αυτή ιδιαιτελία και πριν ο Σοπέν κατλάβη τη θέα του, ο Λιστ τον έπλησισε, του ψιθύρισε τις δυνατότες ψυχής και μόνης τις άδύνατες κατασκευές.

— Όχι, είπε. Σβύστε μάλιστα και τα κερί, σάς παρακαλώ. Μου άρκει το φως της σελήνης...

Και άρχισε να παίζει, συνεπαρμένος απ' την έμπνευσή του και γοητευμένος από τη μελωδία του,

χωρίς ν' αντιληφθούν οι άλλοι την αντικατάστασι.

Τότε ο Λιστ άρχισε να παίξει με τη σειρά όλα τα κομμάτια που είχε έντελέσει ο Σοπέν κατά την άξιολογημένη εκείνη βραδιά του θριάμβου του.

Κατόρθωσε όμως να τα παίξει τόσο τεχνικά, μμήθηκε τόσο τέλεια τον τρόπο και τον τόνο του συναδέλφου του, ώστε ήταν αδύνατο να μην απαιτηθούν από την όμοιότητα οι άρροαταί.

Όλοι ένόμιζαν πως ο Σοπέν ήταν εκείνος που έπαιζε στο πιάνο και ο θαυμασμός των δεν είχε όρια. Όταν ο ένθουσιασμός των έφτασε στο κατακόρυφο, ο ποιητής Λιστ έτριψε ένα σπιντο και άναψε τα κερί που ήταν τοποθετημένα στο πιάνο.

Η έκπληξις των άρροατών μετά την αποκάλυψη αυτή ήταν άπερίγραπτη. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους. Όποτε λοιπόν τόση ώρα άκουγαν τον Λιστ με την πεποίθησι ότι έθαύμαζαν το δαμόνιο του Σοπέν;

— Πώς! Σεις είστε; του φώναξαν όλοι.

— Ο ίδιος όπως με βλέπετε! αποκρίθηκε με κάποιο σαρκασμό ο μουσουργός.

Και γνωρίζοντας πως τον παρακαθήμενό του Σοπέν ρώτησε :

— Καί σύ, αγαπητέ, τί λές;

— Ό,τι λένε και οι άλλοι. Νόμισα πως ήμουν... εγώ!

— Βλέπεις; του είπε τότε σηκώνόμενος ο μουσουργός. Ο Λιστ όταν θέλει να γίνη Σοπέν, γίνεται. Μπορεί όμως κι ο Σοπέν να γίνη Λιστ ;...

Άλλ' ο Σοπέν έκρινε φρόνιμο να μη δώσει απάντησι και να σταματήσει σ' αυτό το σημείο την παράξενη μουσική μονομαχία τους.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΑΤΡΩΝ

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΜΩΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Όταν ο περίφημος ιατρός Άδερνέ-βου έξέλεσε υποψήφιος για τη θέση του διευθυντού ενός νοσοκομείου, έπήγε να έπισκεφθή κάποιον πλούσιον, αλλά πολύ φανατισμένο μπανάζι, ο οποίος ήταν μέλος του διοικητικού συμβουλίου του νοσοκομείου, για να ζητήσει την υποστήριξή του.

Ο μεγαλομπανάζης, μόλις είδε τον όνομαστό έπιστήμονα να μπαινεί σ' το κατστρώμα του, πήρε προστατευτικό ύψος και του έπαι :

— Δεν αντιβάλλω ότι κατά την κρίσιμη αυτή περίοδο της ζωής σας έχετε ανάγκη της ψήφου και της υποστηρίξεώς μου...

— Α, όχι! τον δέχομαι πειραγμένος ο Άδερνέβου. Πάρε πέντε σόλια και δώσε μου τυρί. Γρήγορα όμως, γιατί δεν έχω καιρό για χάσιμο!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η άχαριστία ενός ανθρώπου ζημιώνει όλους τους δυστυχείς που έχουν ανάγκη ευεργεσιών.

— Η δυστυχία φοβάται τις δυνατότες ψυχής και μόνη τις άδύνατες κατασκευές.

— Η φιλοδοξία είναι το τελευταίο πάθος που μένει στο σοφό.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

— Πώς βγαίνει η σκουριά απ' τα άσπρέρρουχα.

Η κηλίδες της σκουριάς από τ' άσπρέρρουχα βγαίνουν ως εξής :

Στίβετε ένα λεμόνι σ' ένα κουτάλι της σούπας—κατά προτίμησιν άσπρέρρουχα—και το ζεσταίνετε στη φλόγα ενός καριού.

Έπειτα με τον ζεστόν αυτό χυμό του λεμονιού πλένετε τις κηλίδες, ή όποιες εξαφανίζονται έντελως, χωρίς να πάθουν τίποτε τ' άσπρέρρουχα.

— Για να καθαρίζετε τα μαχαίρια.

Για να καθαρίζετε τα μαχαίρια, πριν τα βάζετε άπάνω στο τραπέζι, ύπαρχει ή εξής άπλουστάτη μέθοδος :

Παίρνετε ένα φελό και τον βου-

τάτε μέσα στη συνημένη σκόνη του αιώνα, με την όποια τρίβουν τα μαχαίρια, και ή όποια πρέπει να έινε λίγο μουσκαμένη. Τρίβετε κατόπιν το μαχαίρι το όποιο γίνετε καθαρό και στυλ-τόν και δεν χρειάζεται τίποτε άλλο, παρά να σκουπιστεί με ένα πανί.

— Το πιάνο.

Το πιάνο, το πανάκριβο αυτό μουσικό όργανο, καταστρέφεται πολλές φορές από άμελειαν.

Έχετε λοιπόν υπ' όψη το εξής :

Το πιάνο πρέπει να μένη πάντα κλειστό και ιδίως τη νύχτα που επτείνεται ή υγρασία.

Όταν ή ημέρα είναι πολύ καλή και έχει ήλιο άφθονο, άφήσατε το άνοιχτό και αν είναι δυνατόν να το ιδή και λίγο ή ήλιος.

Το φως του ήλιου έμποδίζει το άμβόσιον να κίτρινισή.

— Για τον όδοντόπονο.

Αν σας πιάσει όδοντόπονος, δοκιμάστε το παρακάτω φάρμακο :

Γεμίστε ένα ποτηράκι με ζεματιστό ζύδι. Μέσα στο ζύδι βράξτε λίγο ζαμπάκι και ν' αυτό τρίψτε τα δόντια σας. Το ζύδι πρέπει να είναι ζεστό, όσο μπορείτε να το υποφέρετε.

Έπειτα βουλώνετε το δόντι που πονεί με το ίδιο ζαμπάκι, βουτηγμένο στο ζύδι.

Αν δεν σας πιάσει η νόσος, η πάση με την πόνη, κίματα και δούτερη έντριβή και ίσφαλως θα σας παύσει.

— Για την ίμφλευ έντζαν.

Χτυπήστε ένα αυ-

γό και ρίξτε μέσα μια κουτάλι της σούπας σιρόπι από γαρύφαλλο, μια άλλη κουτάλι σιρόπι της κανέλλας, ένα κουτάλι του γλυκού σιρόπι λευκού και ένα κουτάλι γεμάτο καλό ρομύ.

Χωρίστε το υγρό αυτό σε δυο δοσεις και πιείτε το, άροφ προηγουμένω, το άνακατέψετε με ζεστό νερό.

Έτσι θα γίνετε άσφαλως καλά.

— Το νήμα των καλτσών.

Πριν πλέξετε κάλτσες, περάστε τα κουβάρια του νήματος άπάνω στον άκρο βράχοντος δοχείου.

Αυτό συντελεί στο να μαζεύη, να σείγγη και να γίνεται στερεωτέρα στο νήμα.

— Για τα μαλλιά.

Ρίξτε μέσα σε μια κατσαρόλα μισή όκα νερό, σαράντα δράχμα σαπύ-νι, τριμμένο ψύλλο, μισό πακέτο σκόνη της μπου-νδάς και ένα κουτάλι γεμάτο βόρακα.

Βάλτε όλα αυτά στη φωτιά να βράσουν λίγο, έως ότου να σχηματισθή μια τέσ-λατίνα.

Το μίγμα αυτό το βάζετε σ' ένα δοχείο και, πριν κρυώσει, ρίχνετε μέσα κι έναν κορκό αυ-γού. Έτσι έχετε ένα άσπιο υγρό για τα μαλ-λιά.

— Τα αυγά.

Μην βάζετε τα αυγά μέσα σε άσβεστόνερο για να διατηρηθούν.

Το άσβεστόνερο τους δίνει μια γεύση άσχημη και όταν έπειτα το αυγό ανοίγεται στο πιάνο, ο κορκόος χύνεται και σκουπίζει.

— Το γυαλί της λάμπας.

Αν το γυαλί της λάμπας, πριν το μεταχειρισθήτε, ρίχτε το να βράση μερικές στιγμές σε λίγο νερό.

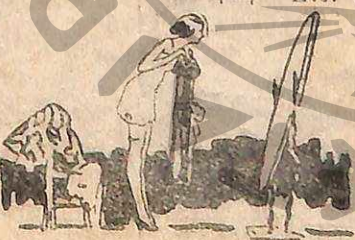
— Πλύνεσθε πριν κοιμηθήτε.

Τίποτε δεν καταστρέφει τόσο το όραό χρώμα ενός προσώπου, όσον το να κοιμάται κανείς χωρίς να πλυθή προηγουμένως.

Εκτός όμως της ωραιότητας, το γοητευτικό πλύνισμα είναι και υγιεινή άντηχη.

Έτσι καθαρίζει το πρόσωπο απ' όλα τα μικρά θύλα που κρύβονται στην ημεραν επάνω σ' αυτό.

Έπί πλέον, ο ύπνος του υπνωμένου είναι άρροατε-

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΕΣ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΛΟΥΣ

Τα άχρηστα πλάσματα. Στόν Καϊάδα! Η αντίπαθεια των ένδων προς τα κορίτσια. Ο Λευδο-όικος ήλος και ή κόρη του, κ.τ.λ.

Τα πολλά κορίτσια σε μια οικογένεια έθεωρούντο ανέκαθεν γρουσου-ζιά, γι' αυτό και ή γέννησις των δεν έχαιρετίζετο με ένθουσιασμό και χα-ρά, όπως ή γέννησις των άρροατών.

Οι Έθραίοι μάλιστα, οι όποιοι απέκλειαν τη λεγόμεν από το ναό επί σαράντα μέρες, αν είχε γεννηθεί άρροα-νικό, άμα γεννούνε κορίτσι την απέκλειαν όγδόντα ήμέρες.

Στη Ρώμη, όταν γεννιόταν ένα μω-ρό, το έπαίρναν και το έβάζαν κατα-γής, μπρος στα πόδια του πατέρα του, ή όποιος έδικαιούτο να το κρατήσει ή να το έγκραταλείψη. Το δεύτερο ήταν συνηθέστατο, όταν το μωρό έτύχαινε να γίνει κορίτσι.

Έπίσης την ίδια αντίπαθεια προς τα κορίτσια, και σε μεγαλύτερο μά-λιστα βαθμό, είχαν Άλλοτες και στας Ένδοας. Έκει, όταν γεννιόταν άγόρι, ο πατέρας έπρεπε να του τρίψη τα χείλη με μέλι και με χρυσάφι, προ-σγορεύοντας το με τα γλυκύτερα όνόματα, ενώ ή γέννησις των κορι-τσιών περνούσε άπαράτηρη.

Η Ένδο ή μητέρα έβγαλε και στε-νοχωριόταν όταν έφερνε στον κόσμο κορίτσι, γιατί υπήρχε φόβος να έκ-διωχθή από τη συζυγική έστια μετά μια ένδεκαετία, αν, στο μεταξύ, γεν-νούνσε κι άλλες κόρες. Γι' αυτό, ή πρώτος Ένδοος που μισούσε να έχη στας Ένδοας μια γυναίκα ήταν μη-τέρα γούδου.

Έπίσης και κατά τον μεσαιώνα ή αντίπαθεια των ήγεμόνων και των άρ-ρόνων προς τα νεογέννητα κορίτσια ήταν μεγάλη. Όταν γεννήθηκε ή πρώτη θυγατέρα του Λουδοβίκου ΙΑ' και την παρουσίασαν στον πατέρα της, ο βασιλεύς όρμήθηκε και δεν θέλησε να της ρίξη ούτε ένα βλέμμα.

Σαν να μην έφτανε αυτό, έφανε άμείσως από το Παρίσι, άπαγόρευε κά-θε έκδήλωσι χαράς στους υπηκόους του για τη γέννησι της βασιλοπούδας και την περιόρισε μέσα σ' ένα φρό-νιο, όπου έμεινε κλεισμένη τέσσερα χρόνια, χωρίς να ιδή ούτε τον πατέ-ρα της, ούτε τη μητέρα της.

Αλλά το μένος του Λουδοβίκου προς την άδωκα κόρη δεν έσταμάτησε στο σημείο αυτό. Όταν μετά καιρό την είδε για πρώτη φορά, γύρισε απ' την άλλη μεριά το πρόσωπο του και δεν βέβαιε να της πη τίποτε άλλο παρά τα εξής :

— Είσαι ακόμη άσχημότερη απ' ό-σο φανταζόμουν!...

Από τότε ή παιδαγωγός της, ή ό-ποις έγνωρίζε την αντίπαθειά του, έ-φροντίζε να την καθή με το μανδύα της όσάκις περνούσε ο βασιλεύς, ή ό-ποις μάλιστα μια μέρα την έχτύπησε με το έφιπο του στο κεφάλι και της άφτισε εκεί μια ένδεκάλεπτη ούλη.

Άλλα και οι άλλοι άρχοντες της έποχής εκείνης δεν έφρόνιζαν καλώς-τα προς τα παιδιά τους, όταν έτύχα-νε να είναι κορίτσια.

Ευτυχώς ή πρόληψις αυτή δεν έ-φρόνιζαν πια σήμερα. Τα κορίτσια ά-ξίζουν πια όσο και τ' άγόρια.

Ο Σοπέν

Ο Λιστ και ο Σοπέν, οι δυο αυτοί μεγαλοφώνες μουσουργοί του περασμέ-νου αιώνας, έγεννήθηκαν χωρίς σε μια άξιολογημένη σύμπτωση τον ίδιο χρό-νο—στό 1811—ο πρώτος σ' ένα μικρό χωριό της Ούγγαρίας και ο δεύτερος σε μια άσημη κώμη της Πολωνίας.

Ο Λιστ έδρεψε από πολύ μικρός τους καρπούς της μεγαλοφώνιας του, γιατί σε ήλικία μόλις έννηά έτών έπα-ζε ύστεροχο πιάνο κι' έχειροκροτείτο στις διάφορες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες από ήγεμόνας και πρίγκηπας. Ο Σο-πέν, αντιθέτως, έπειδή ήταν πολύ ντρο-παλός, άρχισε να γίνη γνωστός και χροιάστηκε να συμπληρώση το δέκατο όγδοο έτος του για να έμμενισθή για πρώτη φορά μπρος στο Κοινό της Βιέννης, ενώ ο συνάδελφός του είχε γίνει πια διάσημος.

Όταν άργότερα ο Σοπέν έπήγε στο Παρίσι, έξετιμήθη πολύ από την κοι-νωνία της γαλλικής πρωτεύουσας και μάλιστα από τις κοριές της αριστοκρα-τίας, ή όποιες τον περιέβαλλαν όχι ά-πλως με έκπληξις, αλλά με άλη-πην στοργή και άγάπη. Το μεγάλο δ-μως Κοινό δεν μπορούσε να καταλάβη το έξοδο ταλέντο του κι' αυτό συνέτε-λεσε πολύ στην άτακτοδοξία ή όποια τον κατέλαβε από νωρίς και ή όποια τον έστειλε στον τάφο, βοηθουμένη από μια ύπουλη άρρώστεια, σε ήλικία τριάντα έννηά έτών, άπάνω στην άμμη του πνευμάτός του.

Ο Λιστ και ο Σοπέν, όταν πρωτο-συναντήθηκαν στο Παρίσι, γερνόν-τουσαν ο ένας στον άλλο με φίλια και οικειότητα, στην όποια ίππηχε άρετός άμειβιάς θαυμασμός. Η κοινωνία δ-μως, ή όποια κατείχετο τότε από μια παράδοξη μουσικολογία, είχε χωριστεί σε δυο μεγάλα φανατικά κόμματα, στους όπαδούς του Λιστ και τους δια-σώτας του Σοπέν, οι όποιοι άλληλο-τρογόντουσαν για το ποιος απ' τους δυο συνθέτας είχε μεγαλύτερους.

Τό έπισκόπιο που θα διηγηόμμε είναι άρεκέτα χαρακτηριστικό των αισθη-μάτων των δυο μουσουργών και των δι-αθέσεων του Κοινού άπέναντί των.

Η σκηνη στον έξοχό πυργο της Γεωργίας Σάνδη. Η οικοδέσποινα, πε-ρίφημη ήδη για τη συγγραφική της ά-

Οι καλλιτέχναι στο σπίτι της Σάνδη. Ο Λιστ στο πιάνο.

μη αδός Πανλίνα Βιαντόν και πολ-λές άλλες διασημότητες. Όλοι αυτοί μαζί με τους συγγενείς και φίλους της οικοδέσποινης και τους γείτονες του μεγάρου της άποτελούσαν σχεδόν όλό-κληρη... παροιμία.

Η Σάνδη παρείχε στους ξένους της κάθε άνεσι και κάθε έλευθερία. Όσοι άγαπούσαν το κινήρι, είχαν στη διάθε-σί τους σκυλιά και όπλα, όσοι αγαπού-σαν το ψάρεμμα, είχαν βάρκες και δί-χτυα και όσοι προτιμούσαν τους περι-πάτους είχαν ένα θαμνίσιο κήπο με σμαρές δεντροστοιχίες και θαλερούς τάπητες από χορτάρια και λουλούδια.

Καθένας έκανε ό,τι ήθελε. Ο Λιστ και ο Σοπέν συνέθεταν μουσικά κομ-μάτια. Η Βιαντόν μελετούσε μελο-δράματα. Η οικοδέσποινα έγραφε μυ-θιστόρημα για την Έλθεώρησι των δύο κόσμων.

Κάθε βράδυ όμως, στις έ-ξη ή ώρα, μαζερόντουσαν ό-λοι γύρω από το τραπέ-ζι του φαγητού και δεν έχωρι-ζόντουσαν παρά στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Έννοεί-ται ότι το σπουδαιότερο ρό-λο σ' αυτές τις μοναδικές καλλιτεχνικές συγκεντρώσεις έπαιζε ή μουσική.

Ο Σοπέν σπανίως έπαιζε.

Μόνον όταν ήταν έντελως βέβαιος για την επιτυχία και την τελειότητα της εκτέλεσώς του, δεχόταν να καθήσει μετρώς στο πιάνο.

Μία βραδιά του Μαΐου, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, όλοι ήταν συγκεν-τρωμένοι, όπως συνήθως, μέσα στη με-γάλη σάβουσα του πυργου. Τα παρά-θυρα ήταν ανοιχτά, η σελήνη σκόρπιζε στη φύση το φως της, τα άηδονα τρα-γουδούσαν στα δέντρα και ένα άρωμα ρόδων προσερχόμμενο από τον κήπο σκορπίζονταν μέσα στην αίθουσα.

Ο Λιστ έπαιζε εκείνη την ώρα μια νυχτωδία του Σοπέν, διανθίζοντας την όμως, κατά τη συνήθειά του, με διά-φορες δικές του προσθήκες, επιβραδύ-νοντας ή επιταχύνοντας τον τόνο κατά το γούστο του και εν γένει μεταβάλ-

— Έχετε δίκιο πρό όλίγου, φίλε μου! Τα έργα σου είναι ιερά. Θάταν βεβήλωσις να τα περιάξη κανείς. Είσαι ένας αληθινός καλλιτέχνης. Εγώ είμαι σχολιαστής μπροστά σου...

— Α, μπά! τον δέχομαι ο Σοπέν με ζοηρότητα. Καθένας είναι στο είδος του, τίποτε περισσότερο. Εξείς πολύ καλά ότι κανένας άλλος στον κόσμο δεν παίζει όπως εσύ τον Μπετόβεν και τον Βέμπερ. Κάμε μου τη χάρι τώρα να παίξω κάτι του Μπετόβεν. Άλλα να το παίζεις όπως πρέπει, όπως παίζεις όταν θέλεις...

Ο Λιστ κάθισε κι έπαιξε πραγματικά ένα από τα δυνατότερα κομμάτια του ένδελου μουσουργού με όλη τον την τέχνη και τη μαεστρία.

Οι άρροαταί κατέληφθησαν πάλι από νέα συγκίνηση. Άλλ' αυτή τη φορά τα δάκρυά τους δεν ήταν σαν εκείνα που έχυσαν ακούοντας τον Σοπέν. Η μελωδία που έβγαλε κάτω από τα έμπερα δάχτυλα του Λιστ δεν έμεινε ήσυχη και άνακουμιστική στην καρδιά, αλλά μπηγόνταν σ' αυτή βίαια σαν μαχαίρι.

Μολαταύτα, ο Σοπέν ένόμισε πως είχε επισκιάσει έντελως εκείνο το βράδυ τον αντίβηλό του και έκαυχήθηκε μάλιστα γι' αυτό σε κάποιον γνωστό του από τους παρισιαίους.

Ο Λιστ όταν το έμαθε αυτό, αποφάσισε να ένδωξη και δεν περιέμενε παρά την κατάλληλη ευκαιρία.

Ύστερα από λίγες μέρες, οι ξένοι της Γεωργίας Σάνδη ήταν πάλι συγκεντρωμένοι κατά τα μεσάνυχτα μέσα στην ίδια αίθουσα. Ο Λιστ παρακάλεσε τότε τον Σοπέν να παίξει στο πιάνο κι εκείνος μετά πολλές παρακλήσεις έδέχτηκε.

Κατόπιν ο Λιστ παρακάλεσε να σβήσουν όλα τα φώτα και να κατεβούν τα παρατετάσματα για να γίνη πλήρης το σκοτάδι.

Όταν εξέληκθη η καλλιτεχνική αυτή ιδιαιτελία και πριν ο Σοπέν κατλάβη τη θέα του, ο Λιστ τον έπλησισε, του ψιθύρισε τις δυνατότες ψυχής και μόνης τις άδύνατες κατασκευές.

— Η δυστυχία φοβάται τις δυνατότες ψυχής και μόνη τις άδύνατες κατασκευές.

— Η φιλοδοξία είναι το τελευταίο πάθος που μένει στο σοφό.

Ο Λιστ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΟΙ ΛΗΣΤΟΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΩΝ ΝΕΟΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Ένα ενδιαφέρον βιβλίο. Οι πέντε ναυαγοί στο έρημονησι. Η τρομερή αποκαλύψεις του Νέγρου. Η φρικώδης τραγωδία της «Βερονίκης». Τα ψεύτικα νομίσματα που έγιναν αφορμή μιας φρικώδους ανθρωποσφαγής. Οι Κινέζοι πειρατές του Ινδικού Ωκεανού. Η δραματική περιπέτεια ενός Άγγλου αξιωματικού. Μετάφρος πάνω απ' τα στόματα των καρχαρίων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στο Λονδίνο εξεδόθη τελευταία ένα βιβλίο με αναμνήσεις του γηραιού «Άγγλου θαλασσοδύκου, πλοίαρχου Ουίλλιαμ Σμιθ, ο οποίος, επί εξήντα ολόκληρα χρόνια, εταξίδευσε σ' όλες τις θάλασσες της γης με παντός είδους πλοία, ως μουτσος, ως ναύτης, ως αξιωματικός και τέλος ως πλοίαρχος. Στο βιβλίο αυτό, ο «Άγγλος θαλασσοδύκος» αφηγείται όλες τις θαλασσινές τραγωδίες, στις οποίες έτυχε να παρευρεθί κατά το διάστημα του μακρού σταθίου του.

Από τις αφηγήσεις του αυτές βλέπουμε κανείς ότι, μολονότι τα μέσα της θαλασσίας συγκοινωνίας ετελειοποιήθηκαν σήμερα σε βαθμό αξιοθαύμαστο, δεν είναι ούτε στην εποχή μας απηλλαγμένα από τους κινδύνους της ληστοπειρατείας, ή οποία εξακολουθεί να υφίσταται ακόμα.

Από τα διάφορα δραματικά επεισόδια που αναφέρει ο πλοίαρχος Σμιθ στο βιβλίο του θα παραθέσουμε εδώ τα πιο ενδιαφέροντα.

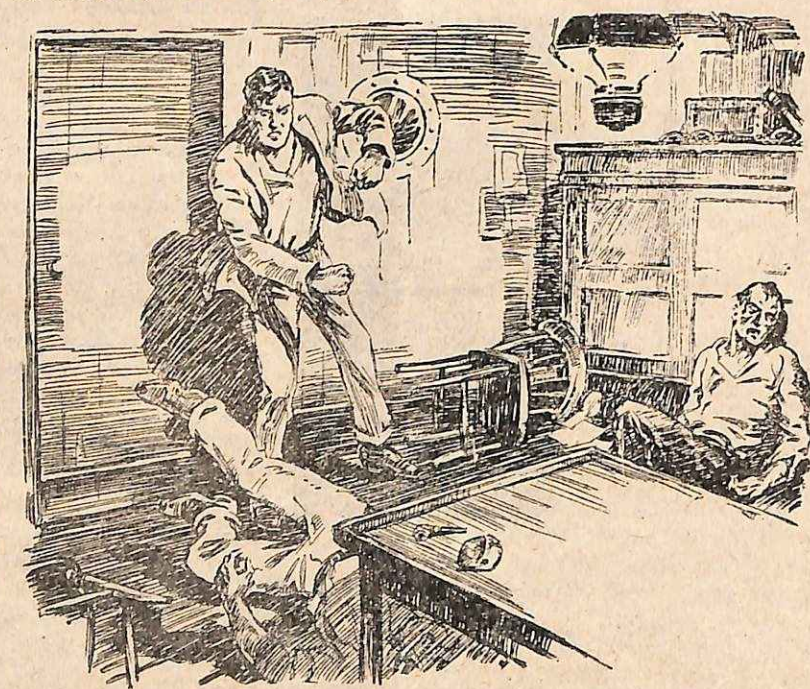
Μερικά χρόνια από το ευρωπαϊκό πόλεμο, οι αξιωματικοί ενός υπερωκεανείου που έκτελούσε τη συγκοινωνία Εξωτικής—Νοτίου Αμερικής, καθώς επληθύναν στις άκτες της Βραζιλίας, είδαν ξαφνικά πέρα, μακριά, σε κάποιο ερημονήσι που ανεφάνετο στους ναυτικούς χάρτες ως ακατοίκητο, να υψώνεται μια στήλη καπνού προς τον ουρανό. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι ο καπνός αυτός ήταν το διεθνώς καθιερωμένο σήμα βοήθειας, που κάνουν οι ναυαγοί όταν έχουν καταβυθιστεί σε ερημονήσια και δεν έχουν στη διάθεσή τους άλλα μέσα για να ειδοποιήσουν περί της παρουσίας τους τα υπερωκεανεία που περνούν σ' ανοιχτά.

Αμέσως ο πλοίαρχος του υπερωκεανείου διηύθυνε το πλοίο του προς το ερημονήσι και πράγματι, όταν έφτασαν εκεί, βρήκαν πέντε ναυαγούς, τέσσερες Γερμανούς και ένα Νέγρο, οι οποίοι τους αφηγήθηκαν ότι άνηκαν στο πλήρωμα της «Βερονίκης», ενός τρικάστρου αμερικανικού ιστιοφόρου, που είχε ναυαγήσει λίγες εβδομάδες πριν από το πλήρωμά του. Ο πλοίαρχος του υπερωκεανείου, πιστεύοντας στα λόγια τους, τους παρέδωσε πρόθυμα για να τους μεταφέρει στο πρώτο λιμάνι, όπου το πλοίο του θα έκανε σταθμό, και να τους αποβιβάσει εκεί.

Τη νύχτα όμως, ενώ οι τέσσερες Γερμανοί κοιμόντουσαν, ο Νέγρος συνωπιάσε τους σηκώνοντας, ανέβηκε ε-

πάνω και πήγε κατ' ευθείαν στον πλοίαρχο του υπερωκεανείου, στον οποίο εδήλωσε ότι ήθελε να του μιλήσει ιδιαιτέρως για κάποιο σπουδαίο ζήτημα. Ο πλοίαρχος τον έπηρε άμεσως στην καμπίνα του και εκεί ο Νέγρος του αποκάλυψε ότι η «Βερονίκη» δεν είχε ναυαγήσει, αλλά στο τέλος ωμολόγησε ότι όλα όσα είχε πει ο Νέγρος ήταν αληθινά. Επάνω τους κατασεύχθηκαν και όλα τα χρήματα και τα κοσμήματα που είχαν πάρει από τα θύματά τους.

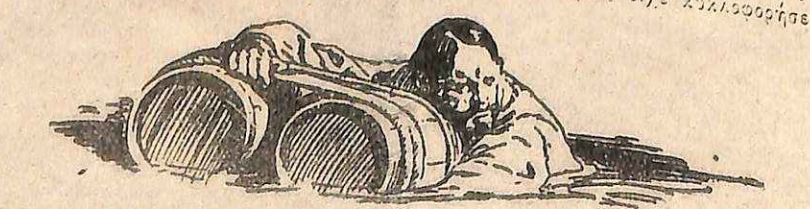
Ακόμα δραματικότερο ήταν ένα

Είχαν επιτεθεί και είχαν δολοφονήσει τον καπετάνιο και όλους τους άνδρες...

Μονάχα το Νέγρο δεν είχαν σκοτώσει απ' όλο το πλήρωμα, κι αυτό όχι γιατί τον έλυπησαν, ή γιατί ήταν συνώνυμος τους, αλλά γιατί ήταν ο μάγειρας του σκάφους, και κανείς από τους τέσσερες δεν ήξερε να μαγειρεύει. Ήσυχάζονταν όμως, μόλις θά επληθύναν σε κανένα λιμάνι και δεν θά τον εχρησιάζονταν πια.

Μονάχα το Νέγρο δεν είχαν σκοτώσει απ' όλο το πλήρωμα, κι αυτό όχι γιατί τον έλυπησαν, ή γιατί ήταν συνώνυμος τους, αλλά γιατί ήταν ο μάγειρας του σκάφους, και κανείς από τους τέσσερες δεν ήξερε να μαγειρεύει. Ήσυχάζονταν όμως, μόλις θά επληθύναν σε κανένα λιμάνι και δεν θά τον εχρησιάζονταν πια.

ή διάδοσε ότι τα νομίσματα αυτά ήταν χρυσά. Με αυτό έφτασε για να βάλει σε πειρασμό τους ναύτες και έτσι μερικοί απ' αυτούς αποφάσισαν να κλέψουν τα χρήματα, να σφάζουν τους αξιωματικούς και τους άλλους ναύτες, να οδηγήσουν το πλοίο σε μια ερημική ακτή και εκεί να το βάλουν φωτιά και να το εγκαταλείψουν. Δεν άργησαν δὲ να πραγματοποιήσουν το τρομερό σχέδιό τους. Μια νύχτα ένας μικρός «Άγγλος μουτσος, καθώς έκοβε βόλτες στο κατώφλι, άκουσε ξαφνικά τον υποπλοίαρχο να φωνάζει μέσα από την καμπίνα του: —Βοήθεια, καπετάνιε! Με σκοτώνουν! Βοήθεια, καπετάνιε!

Ο μουτσος άρπασε άμέσως πρός την καμπίνα και είδε τον άτυχό υποπλοίαρχο να κοιτάει, χέλιας, στο κατώφλι της, με όλα τα μέλη του ανθρωποειδούς και να σφάζονται από τους πόνους. Οι δολοφόνοι τον είχαν αφήσει εκεί μισοπεθάνον για να πάνε ν' αποτελειώσουν το τρομερό έργο τους και στις άλλες καμπίνες. Και πράγματι το κατώφλιωσαν. Βοήσαν τους περισσότερους αξιωματικούς και ναύτες—άπλωσαν στον ύπνο τους και τους έσφαξαν χωρίς καμιά δισταγία.

Επί τέλους έφτασαν και στην καμπίνα ενός από τους υποπλοίαρχους, οι οποίοι άκουσαν τις φωνές και είχαν ξυπνήσει. Εκείνος, από μερικές φράσεις των δολοφόνων, έκταλαβε πως ήταν η αίτια που τους είχε υποκινήσει στην τρομερή αυτή σφαγή και τους αποκάλυψε την αλήθεια. Επειδή δὲ οι δολοφόνοι δεν ήθελαν να τον πιστεύσουν, έσπασε ένα απ' τα κιβώτια και τους έδειξε τα ψεύτικα νομίσματα. Έντονοι τότε οι δολοφόνοι δεν έσκέφθηκαν πια πώς να γλυτώσουν. Έβρυν φωτιά στο σκάφος, άνέβηκαν σε δυο βάρκες και έσυραν προς τις άκτες της Βραζιλίας. Έν τω μεταξύ όμως ο υποπλοίαρχος, ο οποίος, οι μόνοι που είχαν σωθεί από τη σφαγή, έπλησαν, κι αυτοί σε μια άλλη βάρκα και σώθηκαν. Μόλις άπλησαν το πόδι τους στο βραζιλιανό έδαφος, ειδοποίησαν την αστυνομία, όπου καταβήκανε να συλλάβει τους δολοφόνους, τους οποίους και έστειλε στο Λονδίνο για να δικασθούν.

Το «Φλόρεν Λάντ» είχε αποπλεύσει κατά τον Ιανουάριο από το Λονδίνο διευθυνόμενο προς την Σιγκαπούρη. Μέσα στο φορτίο του είχε και μερικά κιβώτια από ψεύτικα νομίσματα, απομνημεία αγγλικών λιμάνων. Μεταξύ των ναυτών όμως είχε κυκλοφορήσει

Η συχνότερος ληστοπειρατείας γίνεται στις θάλασσες της Κίνας και του Ινδικού Ωκεανού, από συμμορίες Κινέζων πειρατών.

Οι Κινέζοι πειρατές, που μακίνουν πω—ένα πλοίο έχει πλοίο φορτίο, επιβιβάζονται σ' αυτό, προσποιούμε-

νοι τους άθωους επιβάτες. Τη νύχτα όμως όταν το σκάφος βρίσκεται πειστικά ανοιχτά, άρπουν ξαφνικά, σφάζουν το πλήρωμα που κοιμάται άνοητος, δένουν τους επιβάτες ή τους σφάζουν και αυτοί και οδηγούν το πλοίο σ' ένα από τους άμεσηρους και απόκρημνους όρμους των άκτων της Κίνας όπου έχουν τα λιμάνια τους.

Πρό πολλών ετών κάποιος Άγγλος αξιωματικός άναυκας μίστερ Σώρρεν έπαιξε ένα ευρωπαϊκό πλοίο από τις Ινδίες για την Σιγκαπούρη. Στο πλοίο με το οποίο ταξίδευε ήταν δύο επιβάτες και πολυτίμητοι Κινέζοι πειρατές, οι οποίοι, σύμφωνα με τη συνηθισμένη τους τακτική, μια νύχτα, άρπασαν ξαφνικά, άρπαξαν όλα κληρο το πλήρωμα και όλους τους επιβάτες. Έπειτα άρχισαν να τον πετούν έναν-ένα, δένοντάς τους σ' ένα σανίδι, στη θάλασσα. Μεταξύ των άλλων έριξαν και τον Άγγλο αξιωματικό. Αυτός όμως, πριν τον ερίξουν στη θάλασσα, διέκρινε ένα παλαμάκι που κρεμόταν από την κουπαστή του πλοίου. Καθώς λοιπόν τον επέταξαν στον Ωκεανό, άπλωσε άπενοημένος το χέρι του και πιάστηκε απ' αυτό. Έίχε σωθεί! Σιγά-σιγά και με πολλή κόπο έβγαλε το χρονί που τον κρατούσε δένον στο σανίδι κι έτσι ελευθερώθηκε κάπως. Δεν είχε όμως τη δύναμη ν' αναρριχθί στο παλαμάκι και να ξαναβεί στο πλοίο, πράγμα που θά ήταν άλλοιως επικίνδυνο, κι έτσι έμεινε κρεμασμένος ώρες ολόκληρες.

Στο τέλος όμως τα χέρια του παρέλυσαν κι άρχισαν να άφινουν το παλαμάκι. Ο Άγγλος αξιωματικός κατέβηκε μάταιες προσπάθειες να τον κρατήσ, αλλά δεν το κατόρθωσε και, χλωστροπώντας όλοένα, έφτασε ως το κάτω μέρος του χρονιού. Και τότε είδε ότι η τύχη τον είχε ευνοήσει πιο πολύ απ' ότι μπορούσε να φανταστεί. Στην άκρη του παλαμαριού ήταν δεμένη μια βάρκα. Φαίνεται ότι μερικοί από τους ναύτες του πλοίου, όταν αντιλήφθηκαν την έπιβουλή των πειρατών, την είχαν λύσει για να σωθούν με αυτή, μα δεν έρόφρασαν να πραγματοποιήσουν το σχέδιό τους, για τί τους έπρόβλεπαν οι κακούργοι. Έτσι η βάρκα είχε μείνει εκεί.

Ο μίστερ Σώρρεν έχωθηκε μέσα σ' αυτή κι έκλησε σε μια γωνιά, όπου άρχισε να συνέρχεται κάπως. Ολόγυρά του έβλεπε πλήθος καρχαρίων, οι οποίοι έρωγων τα πτώματα των δυστυχών ναυτών και επιβατών, τους οποίους είχαν πετάξει οι πειρατές στη θάλασσα.

Τέλος, κατά την αγωγή προτού ξεμερλώσει έντελώς και τον αντιληφθούν οι Κινέζοι μέσα στη βάρκα του, ένα άγγλικό πολεμικό έπέραςε πολύ κοντά από το ληστευμένο σκάφος. Άμέσως ο μίστερ Σώρρεν έβγαλε τις φωνές ή τώτας βοήθει. Έτσι οι Άγγλοι πολεμικού, οι οποίοι τον άκουσαν, σταμάτησαν το έμπορικό και συνέλαβαν τους Κινέζους, τους οποίους ύστερα από μια σύντομη διαδικασία τους τουφέκισαν επάνω στο σκάφος, όπου είχαν διαπράξει τα εγκλήματά τους.

Η συχνότερος ληστοπειρατείας γίνεται στις θάλασσες της Κίνας και του Ινδικού Ωκεανού, από συμμορίες Κινέζων πειρατών.

Οι Κινέζοι πειρατές, που μακίνουν πω—ένα πλοίο έχει πλοίο φορτίο, επιβιβάζονται σ' αυτό, προσποιούμε-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΤΟ «ΑΜΑΞΙ ΤΟΥ ΠΑΓΑΝΙΝΙ»

Ο άκριδος άμαξας. Για ν' άκουση το βιολί του Παγανίνι. Στη συνανλία του μεγάλου βιολιστού. Ένας ένδοξος άκρης. Η καλώςή του Παγανίνι. Πως ε φτωχός άμαξας έγινε πλούσιος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο διάσημος βιολιστής Παγανίνι διηγείται στα διασημένα Άπομνημειματά του το έξης χαριτωμένο περιστατικό της ζωής του:

«Μια μέρα—γράφει—ένώ περιπατούσα στους δρόμους της Βιέννης, έσπασε ξαφνικά μεγάλη καταγίδια. Η βροχή έπεφτε ραγδαία και ε καιρός γινόταν όλοένα χειρότερος.

»Έκείνη την ώρα έτυχε νάμαι μόνος μου, αν και συνήθως συνοδεύομαι από τον υπηρέτη μου. Άπειρα πολύ άκούα από το ξενοδοχείο μου και, επειδή ήμουν βρεγμένος, άρχισα να φοβάμαι σοβαρά για την υγεία μου. Βλέποντας τότε κάποιον άμείβει να περνά, φώναξα στον άμαξά να σταθή.

»Ο άμαξας έτυχε νάμαι συμπατριώτης μου και καταλάβαινε φυσικά τη γλώσσα μου. Πριν ανέβω, τον ρώτησα για να μάθω την τιμή.

«—Πέντε φιορίνια, μου άποκριθήκε, όσα μου χρειάζονται, δηλαδή ν' άγοράσω ένα εισιτήριο από την άγριανή συνανλία του Παγανίνι!

«—Κλέφτη! τω φωνάζα με όργη ζητάς πραγματικά πέντε φιορίνια για να τόσο μικρή απόσταση; Πρέπει να ξέρεις όμως ότι ο Παγανίνι παίζει όποτε θέλει άπάνω σε μια μονάχα χορδή του βιολιού του, ενώ εσύ δεν θα μπορούσες ποτέ να κάνεις το ίδιο σου να τρέχει άπάνω σε μια χορδή...

«—Α, κύριε μου, μου είπα τότε ο άμαξας, αν διπλασίασα σήμερα την τιμή του άγριου μου, το έκανα για να μπόρεσω ν' άκούσω αυτόν το άτιμόνιο Παγανίνι!...

»Δεν θέλησα να συνεχίσω τα πράγματα, αλλά κολακαυμένος κάπως από το θαυμασμό ενός άγνωστου, ανέβηκα σ' άμάξι και σε λίγο βρέθηκα στο ξενοδοχείο μου. Έκεί ο άμαξας έβρε, άφου προηγουμένως ήτος κατ' εντολήν μου από το θωροφόρο μαζί με τα πέντε φιορίνια κι ένα εισιτήριο της συνανλίας μου.

»Την άλλη μέρα, πόν άρχισα άκούα ή συνανλία, άπειρο πλήθος ε'χε συρρεύσει στην είσοδο του θεάτρου, περιμένοντας τη σειρά του για να μπή μέσα. Σε μια στιγμή

με πλησίασε ένας υπάλληλος του θεάτρου και μου είπα ότι μεταξύ του Κοινού υπήρχε κι ένας κακοντυμένος άνθρωπος που είχε εισιτήριο διακεκομμένης θέσεως.

»Είπα τότε να του επιτρέψω την είσοδο, με την έλπίδα ότι θα στεκόταν σε καμιά άκρη και θα άμενε άφαντος μέσα στο πλήθος. Αυτός όμως ήγες και κάθισε στην πρώτη σειρά, άναμεσα σε κυρίες με πολυτελέστατα φορέματα, και δεν έδινε καμιά σημασία στο άριστοκρατικό εκείνο περιβάλλον.

»Όταν εδωγχα στη σκηνή, με άναγνώρισε άμέσως κι άρχισε να με χειροκροτεί κωδικώς. Η είσοδος μου ήταν τόσο ταρχώδης, ώστε έσκανδάλισε τους άλλους θεατές, οι οποίοι άρχισαν να τον λοζοκροτίζουν, χωρίς έννοείται, αυτός ν' άκούει τον καμψαί καρφί.

»Εν τούτοις όλολογώ ότι ποτέ άλλως δεν είχα στις συνανλίες μου ένδοξοτερο άκροατή.

»Το πρωί της άλλης ήμέρας δ εγχεχα ξανά την έπιβουλή μου στο ξενοδοχείο μου. Έβγαλε το καπέλλο του και μου είπα με σεβασμό:

«—Άφέντη μου, αν θέλετε υποείτε να μου κάνετε μια γρά. Ένώ εσύ στωχός άκρονανισμένος και συμπατριώτης σου! Έσεις είστε πλούσιος και άναυκός. Η ετύχη μου βρέσκει στα χέρια σας.

«—Διάβολε! Τι θέλεις να πής;»

«—Όλοω ν' μου δώσετε την άδεια να γράψω πάνω από τ' άμάξι μου τις λέξεις «Αμάξι του Παγανίνι»...

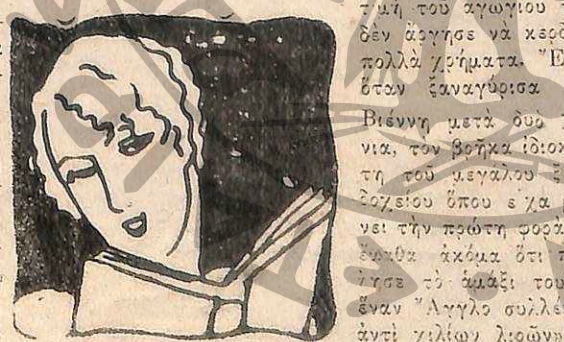
«—Καλά! Γράψε ότι θέλεις, του άποκριθήκα χαμογελώντας.

»Ο άνθρωπος όμως εκείνος ήταν πιο έξυπνος απ' όσα τον έφантаζόμουν. Το όχημά του έγινε περίφημο και όσες άπό λίγους μήνες ήταν γνωστότερος από μένα, μετά στη Βιέννη.

»Όπως ή κόρη μου άπροσπούσε ν' άκούει, έπειτα είπα ανέβηκε την τιμή του άγριου μου, το έκανα για να μπόρεσω ν' άκούσω αυτόν το άτιμόνιο Παγανίνι!...

»Όταν έβρε, άφου προηγουμένως ήτος κατ' εντολήν μου από το θωροφόρο μαζί με τα πέντε φιορίνια κι ένα εισιτήριο της συνανλίας μου.

»Την άλλη μέρα, πόν άρχισα άκούα ή συνανλία, άπειρο πλήθος ε'χε συρρεύσει στην είσοδο του θεάτρου, περιμένοντας τη σειρά του για να μπή μέσα. Σε μια στιγμή

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΟΦΩΝ

Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΟΥΜΒΟΛΑΔΟΥ

Κατά το φθινόπωρο του 1812, ο έ-πικλής φυσιοδίφης Άλέξανδρος Ουμβόλαδος είχε γυρίσει στο Παρίσι από την περιόδειά του στην Αμερική, όπου είχε παραθέσει το θαυμασμό λό-γω των μεγάλων επιστημονικών ανακαλύψεών του.

Εκείνη την εποχή έτυχε ν' πάη στη γαλλική πρωτεύουσα κάποιος Γερμανός βαρώνος μαζί με την κόρη του, μια χαριτωμένη κοπέλλα δεκαεπτά χρόνων. Η τελευταία, που ήταν νέα μορφωμένη παραπόλη, είχε διαβάσει κι άκούσει πολλά ως τότε για τον Ουμβόλαδο κι' επιθυμούσε να γνωρίσει άπο κοντά τον ένδοξο επιστήμονα.

Επί τέλους κάποια μέρα της εδωθη έγκαιρία να τον πλησιάσει σε κάποιο φιλικό σπίτι. Οι άπλοϊκοί και καλοκάγαθοι τόποι του σοφού προέδιναν μεγάλη εντύπωση στη νεαρή βαρωνίδα, ή οποία ήτος θάρρος και σχετική άκρητά μαζί του.

Έτσι, απ' εκείνη την ήμέρα, τον έβλεπε δυο και τρεις φορές τη βδομάδα και συνομιλούσε μαζί του με πολλή οικειότητα. Σιγά-σιγά όμως ο θαυμασμός της Γερμανίδας κατέληξε σε σφοδρό ερωτικό πάθος.

Μα μετά ή έρωτευμένη νέα άποφάσισε ν' άφήσει κατά μέρος κάθε επιβουλή και την ερώτησε:

—Δεν σας έτυχε, δάσκαλε, ν' άγαπήσετε ποτέ;

—Ποτέ! άπάντησε εκείνος.

—Μα γιατί τόσο άδιαφορία και άκρησία; Δεν την καταλαβαίνω...

—Γιας δεν έξεφράστηκα καλά, δεσποινίς. Η αλήθεια είναι ότι από μικρό παιδί κυριεύτηκα από έναν έρωτα δυνατό, φλογερό, άκατάσχετο...

—Και ποιά ήταν ή ετυχημένη που έγινε αντικείμενο του έρωτός σας;

—Η Επιστήμη!

—Και! Αδελή υπήρχε ή μόνη μου άγαπημένη, ή πρώτη κι' ή τελευταία!

Η βαρωνίδα έμεινε έμβρόντητη και για να κούνη την πιαχτή της θέλησης ν' όλλοξή όλην όμιλία.

Όταν έβρε, προσπάθησε να επιβουλή στο αίσθημά της, άυσταχώς όμως ή προσπάθειά της προσέκορυσαν στη βλαβή της άνάπης της και ή κόρη, απελπισμένη έπεσε άρρωστη βαρεία.

Ο κοινός φίλος των και περίφημος επιστήμων Άραφύ, μόλις έπληροορήθηκε την αληθινή αίτια της ασθένειας της, έσπευσε να συναντήση τον Ουμβόλαδο και να του φανερώσει τον κίνδυνο.

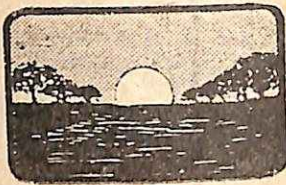
—Αυτοί που για την ασθένεια της δεσποινίδος, άπάντησε ο φυσιοδίφης, έβλεπε δέν μπορεί να τη μαζεύω. Την έκτατω και ν' άποπλώ ύπερβολικά, αλλά μου είναι άδυνατο να την παντρευτώ. Οά ήταν, πες της, ή δυστυχισμένη των γυναικών, γιατί εγώ δεν είμαι πλασμένος για οικογενειακή ή.

Η σκληρή αυτή απάντηση φαίνεται ότι έφρε άποτέλεσμα, γιατί ή αισθηματική βαρωνίδα ύστερα από λίγον καιρό έγινε καλά και παντρεύτηκε ένα γνωστό κόμητα απ' τη Γαλλία.

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΟΞΕ ΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΧΑΜΠΟΥΤΣ, Ο ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ - ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ!

Πώς ο Χάμπουτς έγινε λήσταρχος. Τὰ κατερώματά του. Ο Άγιος μοναχός Μιχαήλ Στέφαν Έπερ. Πώς επανέφερε τους κλοκέρους στο δρόμο του Θεού. Η νυχτερινές περιπολίες του στα χωριά. Η ληστεία και ο φόνος του Κοστέσκου. Η φωνή που προδίδει. Μέσα στο μοναστήρι. Το σελλάχι του μοναχού, κ.τ.λ.

Έπι δέκα ολόκληρα χρόνια, όλη η Ρουμανία είχε αναταραχθεί με τὰ καταπληκτικά κατορθώματα του ληστή-αρχου Μιχαήλ Χάμπουτς. Ο περίφημος αυτός άρχιληστής καταγόταν από εύπορη και πολύ καλή οικογένεια, είχε άριστη μόρφωση και είχε σπουδάσει στην Ευρωπαϊκή Σχολή του Βουκουρεστίου. Τήν εποχή όμως που έκανε τή στρατιωτική του θητεία, έμαλλωσε μία μέρα με κάποιον συνάδελφό του, τόν έτραυματίσανε θανάσιμα με τήν ξιφολόγη του και προφυλακή στήκε για να δικαστεί από τόν Στρατοδικείο. Άλλά λίγες ημέρες πρί από τή δίκη του, κατόρθωσε να δραπέσει και να γίνη άφαντος.

Έπειτα από μερικούς μήνες μετά τήν εξαφάνισή του, η άστυνομία έμαθε από τούς πράκτορά της ότι η συμμορία του ξεκινούσε τότε ληστείες Ούγκουρεάνου είχε άποκτήσει έναν καινούριο υπαρχηγό, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τόν Μιχαήλ Χάμπουτς.

Μία μέρα τα καταδυνάστευα άποσπάσματα κατόρθωσαν να περικυκλώσουν τή συμμορία του Ούγκουρεάνου, και, στην συμπλοκή που επακολούθησε, ο λήσταρχος και πολλοί από τούς άνδρες του σκοτώθηκαν. Οι υπόλοιποι πληρώθηκαν ή συνελήφθησαν και μόνον ένας, ο Μιχαήλ Χάμπουτς, ξέφυγε ως εκ θαύματος.

Δέν επέστρεψε ούτε χρόνος από τότε, όταν εξαφανί ο Μιχαήλ Χάμπουτς. Έκανε εκ νέου τήν εμφάνισή του σε διάφορα μέρη, έπι κεφαλής μιάς νέας συμμορίας, άλλοτε ληστεύοντας τούς ταξιδιώτες και άλλοτε ενεργώντας έπιδρομές μέσ στα χωριά, στα σπίτια πλουσίων γαιοκτημόνων και στα ύποκαταστήματα των Τραπεζών στις μικρές έπαρχιακές πόλεις. Όλες ή προσπάθειες που κατέβαλαν τότε ή Αρχές ν' ανεύρουν τήν ύλην του και ν' τόν συλλάβουν πήγαν χαμένες. Έπειτα από κάθε κόπο του, ο Μιχαήλ με τή συμμορία του γινόταν άφαντος.

Πολλές φορές μάλιστα συνέβαινε μέσα σε μία νύχτα να διαπραχθούν από τόν Μιχαήλ δύο ληστείες, σε δύο διαφορετικά μέρη, που απέχαν τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε ή Αρχή τα είχαν χάσει κυριολεκτικώς.

Τήν ίδια εποχή, στην περιοχή του Νεάμτου, ένας άλλος άνθρωπος γινόταν έκτοτε και άγαπητός από όλους, ο καλόγηρος Μιχαήλ Στέφαν Έπερ. Ο άνθρωπος αυτός, ένα νύνη περίπου μετά τήν εξόντωσή της συμμορίας Ούγκουρεάνου, χροήπησε μία νύχτα τή μεγάλη πόρτα του μοναστηρίου του Νεάμτου κι έζήτησε να τόν δώσουν ψωμί και μία γυνίτσα για να κοιμηθεί. Ο μοναχός θυρωρός τού άνοιξε, τόν έμπασε μέσα και τόν ώδηγησε στον ήγούμενο, στον όποιο έζήτησε δώδεκα σέκελ, τόν έπαιξε τή ζωνή της και έπειδή είχε βαρεθεί τή ζωή της διαφθοράς και της άκαταστασίας που έπι-

κρατεί στις πόλεις, είχε άποφασίσει να γίνη καλόγηρος. Ο ήγούμενος διέταξε τότε να τόν δώσουν ένα καλλί και να τόν δεχθούν ως δοκίμο μοναχό. Έπι τρείς μήνες, όσο ήταν δηλαδή τόν λίστημα της δοκιμασίας του, ο Μιχαήλ περνούσε τις μέρες του με πολυάριθμες προσευχές, συμπάθεια όλων στο μοναστήρι με τόν γλυκό και πειθίμο ύψος του, με τήν προθυμία του και τήν ευγένειά του. Όταν, έπειτα από τρείς μήνες έγινε δοκιμικός καλόγηρος, τόν διόρισαν ψάλη της εκκλησίας και τόν ανέβασαν να γυρίσει στα χωριά και να μοιράζει έλεημοσύνες στους άπορους, και φάρμακα στους άσθενείς.

Ο Μιχαήλ είχε γλυκαίσει τήν βαρύνουσα πού πολλή γρήγορα τόν έκανε ξεκινούσε σ' όλη τήν περιοχή του Νεάμτου. Κάθε Κυριακή έκαθόταν στην πόρτα του μοναστηρίου, έπι τήν οποία έκαθόταν από τις γειτονικές πόλεις και χωριά έρχονταν να τον δουν, να τον συλλάβουν ή συνελήφθησαν και μόνον ένας, ο Μιχαήλ Χάμπουτς, ξέφυγε ως εκ θαύματος.

Δέν επέστρεψε ούτε χρόνος από τότε, όταν εξαφανί ο Μιχαήλ Χάμπουτς. Έκανε εκ νέου τήν εμφάνισή του σε διάφορα μέρη, έπι κεφαλής μιάς νέας συμμορίας, άλλοτε ληστεύοντας τούς ταξιδιώτες και άλλοτε ενεργώντας έπιδρομές μέσ στα χωριά, στα σπίτια πλουσίων γαιοκτημόνων και στα ύποκαταστήματα των Τραπεζών στις μικρές έπαρχιακές πόλεις. Όλες ή προσπάθειες που κατέβαλαν τότε ή Αρχές ν' ανεύρουν τήν ύλην του και ν' τόν συλλάβουν πήγαν χαμένες. Έπειτα από κάθε κόπο του, ο Μιχαήλ με τή συμμορία του γινόταν άφαντος.

Πολλές φορές μάλιστα συνέβαινε μέσα σε μία νύχτα να διαπραχθούν από τόν Μιχαήλ δύο ληστείες, σε δύο διαφορετικά μέρη, που απέχαν τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε ή Αρχή τα είχαν χάσει κυριολεκτικώς.

Τήν ίδια εποχή, στην περιοχή του Νεάμτου, ένας άλλος άνθρωπος γινόταν έκτοτε και άγαπητός από όλους, ο καλόγηρος Μιχαήλ Στέφαν Έπερ. Ο άνθρωπος αυτός, ένα νύνη περίπου μετά τήν εξόντωσή της συμμορίας Ούγκουρεάνου, χροήπησε μία νύχτα τή μεγάλη πόρτα του μοναστηρίου του Νεάμτου κι έζήτησε να τόν δώσουν ψωμί και μία γυνίτσα για να κοιμηθεί. Ο μοναχός θυρωρός τού άνοιξε, τόν έμπασε μέσα και τόν ώδηγησε στον ήγούμενο, στον όποιο έζήτησε δώδεκα σέκελ, τόν έπαιξε τή ζωνή της και έπειδή είχε βαρεθεί τή ζωή της διαφθοράς και της άκαταστασίας που έπι-

κρατεί στις πόλεις, είχε άποφασίσει να γίνη καλόγηρος. Ο ήγούμενος διέταξε τότε να τόν δώσουν ένα καλλί και να τόν δεχθούν ως δοκίμο μοναχό.

Έπι τρείς μήνες, όσο ήταν δηλαδή τόν λίστημα της δοκιμασίας του, ο Μιχαήλ περνούσε τις μέρες του με πολυάριθμες προσευχές, συμπάθεια όλων στο μοναστήρι με τόν γλυκό και πειθίμο ύψος του, με τήν προθυμία του και τήν ευγένειά του. Όταν, έπειτα από τρείς μήνες έγινε δοκιμικός καλόγηρος, τόν διόρισαν ψάλη της εκκλησίας και τόν ανέβασαν να γυρίσει στα χωριά και να μοιράζει έλεημοσύνες στους άπορους, και φάρμακα στους άσθενείς.

Ο Μιχαήλ είχε γλυκαίσει τήν βαρύνουσα πού πολλή γρήγορα τόν έκανε ξεκινούσε σ' όλη τήν περιοχή του Νεάμτου. Κάθε Κυριακή έκαθόταν στην πόρτα του μοναστηρίου, έπι τήν οποία έκαθόταν από τις γειτονικές πόλεις και χωριά έρχονταν να τον δουν, να τον συλλάβουν ή συνελήφθησαν και μόνον ένας, ο Μιχαήλ Χάμπουτς, ξέφυγε ως εκ θαύματος.

Δέν επέστρεψε ούτε χρόνος από τότε, όταν εξαφανί ο Μιχαήλ Χάμπουτς. Έκανε εκ νέου τήν εμφάνισή του σε διάφορα μέρη, έπι κεφαλής μιάς νέας συμμορίας, άλλοτε ληστεύοντας τούς ταξιδιώτες και άλλοτε ενεργώντας έπιδρομές μέσ στα χωριά, στα σπίτια πλουσίων γαιοκτημόνων και στα ύποκαταστήματα των Τραπεζών στις μικρές έπαρχιακές πόλεις. Όλες ή προσπάθειες που κατέβαλαν τότε ή Αρχές ν' ανεύρουν τήν ύλην του και ν' τόν συλλάβουν πήγαν χαμένες. Έπειτα από κάθε κόπο του, ο Μιχαήλ με τή συμμορία του γινόταν άφαντος.

Πολλές φορές μάλιστα συνέβαινε μέσα σε μία νύχτα να διαπραχθούν από τόν Μιχαήλ δύο ληστείες, σε δύο διαφορετικά μέρη, που απέχαν τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε ή Αρχή τα είχαν χάσει κυριολεκτικώς.

Τήν ίδια εποχή, στην περιοχή του Νεάμτου, ένας άλλος άνθρωπος γινόταν έκτοτε και άγαπητός από όλους, ο καλόγηρος Μιχαήλ Στέφαν Έπερ. Ο άνθρωπος αυτός, ένα νύνη περίπου μετά τήν εξόντωσή της συμμορίας Ούγκουρεάνου, χροήπησε μία νύχτα τή μεγάλη πόρτα του μοναστηρίου του Νεάμτου κι έζήτησε να τόν δώσουν ψωμί και μία γυνίτσα για να κοιμηθεί. Ο μοναχός θυρωρός τού άνοιξε, τόν έμπασε μέσα και τόν ώδηγησε στον ήγούμενο, στον όποιο έζήτησε δώδεκα σέκελ, τόν έπαιξε τή ζωνή της και έπειδή είχε βαρεθεί τή ζωή της διαφθοράς και της άκαταστασίας που έπι-

κρατεί στις πόλεις, είχε άποφασίσει να γίνη καλόγηρος. Ο ήγούμενος διέταξε τότε να τόν δώσουν ένα καλλί και να τόν δεχθούν ως δοκίμο μοναχό. Έπι τρείς μήνες, όσο ήταν δηλαδή τόν λίστημα της δοκιμασίας του, ο Μιχαήλ περνούσε τις μέρες του με πολυάριθμες προσευχές, συμπάθεια όλων στο μοναστήρι με τόν γλυκό και πειθίμο ύψος του, με τήν προθυμία του και τήν ευγένειά του. Όταν, έπειτα από τρείς μήνες έγινε δοκιμικός καλόγηρος, τόν διόρισαν ψάλη της εκκλησίας και τόν ανέβασαν να γυρίσει στα χωριά και να μοιράζει έλεημοσύνες στους άπορους, και φάρμακα στους άσθενείς.

Ο Μιχαήλ είχε γλυκαίσει τήν βαρύνουσα πού πολλή γρήγορα τόν έκανε ξεκινούσε σ' όλη τήν περιοχή του Νεάμτου. Κάθε Κυριακή έκαθόταν στην πόρτα του μοναστηρίου, έπι τήν οποία έκαθόταν από τις γειτονικές πόλεις και χωριά έρχονταν να τον δουν, να τον συλλάβουν ή συνελήφθησαν και μόνον ένας, ο Μιχαήλ Χάμπουτς, ξέφυγε ως εκ θαύματος.

Δέν επέστρεψε ούτε χρόνος από τότε, όταν εξαφανί ο Μιχαήλ Χάμπουτς. Έκανε εκ νέου τήν εμφάνισή του σε διάφορα μέρη, έπι κεφαλής μιάς νέας συμμορίας, άλλοτε ληστεύοντας τούς ταξιδιώτες και άλλοτε ενεργώντας έπιδρομές μέσ στα χωριά, στα σπίτια πλουσίων γαιοκτημόνων και στα ύποκαταστήματα των Τραπεζών στις μικρές έπαρχιακές πόλεις. Όλες ή προσπάθειες που κατέβαλαν τότε ή Αρχές ν' ανεύρουν τήν ύλην του και ν' τόν συλλάβουν πήγαν χαμένες. Έπειτα από κάθε κόπο του, ο Μιχαήλ με τή συμμορία του γινόταν άφαντος.

Δέν επέστρεψε ούτε χρόνος από τότε, όταν εξαφανί ο Μιχαήλ Χάμπουτς. Έκανε εκ νέου τήν εμφάνισή του σε διάφορα μέρη, έπι κεφαλής μιάς νέας συμμορίας, άλλοτε ληστεύοντας τούς ταξιδιώτες και άλλοτε ενεργώντας έπιδρομές μέσ στα χωριά, στα σπίτια πλουσίων γαιοκτημόνων και στα ύποκαταστήματα των Τραπεζών στις μικρές έπαρχιακές πόλεις. Όλες ή προσπάθειες που κατέβαλαν τότε ή Αρχές ν' ανεύρουν τήν ύλην του και ν' τόν συλλάβουν πήγαν χαμένες. Έπειτα από κάθε κόπο του, ο Μιχαήλ με τή συμμορία του γινόταν άφαντος.

Πολλές φορές μάλιστα συνέβαινε μέσα σε μία νύχτα να διαπραχθούν από τόν Μιχαήλ δύο ληστείες, σε δύο διαφορετικά μέρη, που απέχαν τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε ή Αρχή τα είχαν χάσει κυριολεκτικώς.

Τήν ίδια εποχή, στην περιοχή του Νεάμτου, ένας άλλος άνθρωπος γινόταν έκτοτε και άγαπητός από όλους, ο καλόγηρος Μιχαήλ Στέφαν Έπερ. Ο άνθρωπος αυτός, ένα νύνη περίπου μετά τήν εξόντωσή της συμμορίας Ούγκουρεάνου, χροήπησε μία νύχτα τή μεγάλη πόρτα του μοναστηρίου του Νεάμτου κι έζήτησε να τόν δώσουν ψωμί και μία γυνίτσα για να κοιμηθεί. Ο μοναχός θυρωρός τού άνοιξε, τόν έμπασε μέσα και τόν ώδηγησε στον ήγούμενο, στον όποιο έζήτησε δώδεκα σέκελ, τόν έπαιξε τή ζωνή της και έπειδή είχε βαρεθεί τή ζωή της διαφθοράς και της άκαταστασίας που έπι-

κρατεί στις πόλεις, είχε άποφασίσει να γίνη καλόγηρος. Ο ήγούμενος διέταξε τότε να τόν δώσουν ένα καλλί και να τόν δεχθούν ως δοκίμο μοναχό. Έπι τρείς μήνες, όσο ήταν δηλαδή τόν λίστημα της δοκιμασίας του, ο Μιχαήλ περνούσε τις μέρες του με πολυάριθμες προσευχές, συμπάθεια όλων στο μοναστήρι με τόν γλυκό και πειθίμο ύψος του, με τήν προθυμία του και τήν ευγένειά του. Όταν, έπειτα από τρείς μήνες έγινε δοκιμικός καλόγηρος, τόν διόρισαν ψάλη της εκκλησίας και τόν ανέβασαν να γυρίσει στα χωριά και να μοιράζει έλεημοσύνες στους άπορους, και φάρμακα στους άσθενείς.

Ο Μιχαήλ είχε γλυκαίσει τήν βαρύνουσα πού πολλή γρήγορα τόν έκανε ξεκινούσε σ' όλη τήν περιοχή του Νεάμτου. Κάθε Κυριακή έκαθόταν στην πόρτα του μοναστηρίου, έπι τήν οποία έκαθόταν από τις γειτονικές πόλεις και χωριά έρχονταν να τον δουν, να τον συλλάβουν ή συνελήφθησαν και μόνον ένας, ο Μιχαήλ Χάμπουτς, ξέφυγε ως εκ θαύματος.

Δέν επέστρεψε ούτε χρόνος από τότε, όταν εξαφανί ο Μιχαήλ Χάμπουτς. Έκανε εκ νέου τήν εμφάνισή του σε διάφορα μέρη, έπι κεφαλής μιάς νέας συμμορίας, άλλοτε ληστεύοντας τούς ταξιδιώτες και άλλοτε ενεργώντας έπιδρομές μέσ στα χωριά, στα σπίτια πλουσίων γαιοκτημόνων και στα ύποκαταστήματα των Τραπεζών στις μικρές έπαρχιακές πόλεις. Όλες ή προσπάθειες που κατέβαλαν τότε ή Αρχές ν' ανεύρουν τήν ύλην του και ν' τόν συλλάβουν πήγαν χαμένες. Έπειτα από κάθε κόπο του, ο Μιχαήλ με τή συμμορία του γινόταν άφαντος.

Δέν επέστρεψε ούτε χρόνος από τότε, όταν εξαφανί ο Μιχαήλ Χάμπουτς. Έκανε εκ νέου τήν εμφάνισή του σε διάφορα μέρη, έπι κεφαλής μιάς νέας συμμορίας, άλλοτε ληστεύοντας τούς ταξιδιώτες και άλλοτε ενεργώντας έπιδρομές μέσ στα χωριά, στα σπίτια πλουσίων γαιοκτημόνων και στα ύποκαταστήματα των Τραπεζών στις μικρές έπαρχιακές πόλεις. Όλες ή προσπάθειες που κατέβαλαν τότε ή Αρχές ν' ανεύρουν τήν ύλην του και ν' τόν συλλάβουν πήγαν χαμένες. Έπειτα από κάθε κόπο του, ο Μιχαήλ με τή συμμορία του γινόταν άφαντος.

Πολλές φορές μάλιστα συνέβαινε μέσα σε μία νύχτα να διαπραχθούν από τόν Μιχαήλ δύο ληστείες, σε δύο διαφορετικά μέρη, που απέχαν τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε ή Αρχή τα είχαν χάσει κυριολεκτικώς.

Τήν ίδια εποχή, στην περιοχή του Νεάμτου, ένας άλλος άνθρωπος γινόταν έκτοτε και άγαπητός από όλους, ο καλόγηρος Μιχαήλ Στέφαν Έπερ. Ο άνθρωπος αυτός, ένα νύνη περίπου μετά τήν εξόντωσή της συμμορίας Ούγκουρεάνου, χροήπησε μία νύχτα τή μεγάλη πόρτα του μοναστηρίου του Νεάμτου κι έζήτησε να τόν δώσουν ψωμί και μία γυνίτσα για να κοιμηθεί. Ο μοναχός θυρωρός τού άνοιξε, τόν έμπασε μέσα και τόν ώδηγησε στον ήγούμενο, στον όποιο έζήτησε δώδεκα σέκελ, τόν έπαιξε τή ζωνή της και έπειδή είχε βαρεθεί τή ζωή της διαφθοράς και της άκαταστασίας που έπι-

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΗΝ περασμένη βδομάδα, κάποιος φίλος μου με είχε προσκαλέσει σε δείπνο. Στο δείπνο αυτό ήταν επίσης προσκαλεσμένος ο λόρδος Έβανταλ, ο περίφημος για τήν εκκεντρικότητά του έκατομικιστής της Ουαλλίας και ο γιουράς κ. Καμί, ο πρώην διευθυντής της Δημοσίας Ασφαλείας Παρισιών.

Στά έπιδόρμια ο λόρδος Έβανταλ, γυρίζοντας προς τόν κ. Καμί τού είπε με περιφρονητικό τόνο:

— Έσείς οι άστυνομικοί προσφέρετε πολύ κακή ύπηρεσία στους ανθρώπους χρησιμοποιώντας όλη σας τήν αντίληψη και τήν ενεργητικότητα για να προφυλάξετε τή ζωή τους από διάφορους κινδύνους... Άξίζει τόσο λίγο ή ζωή! — Όστόσο, απάντησε ο Καμί με πεποίθηση και κιντίζοντας τόν Άγγλο κατόματα, είνε τόν μόνο αγαθό που έχουμε πραγματικά. Είνε τόν μόνο αγαθό τού όποιον είμαστε κύριοι. Θεωρώ λοιπόν ως ύψιστο καθήκον μου να προστατεύω τούς όποιους μου από κάθε έπιβουλή εναντίον τού μοναδικού αυτού αγαθού τού.

— Πα! Έκανε ο λόρδος Έβανταλ. Η ζωή δέν αξίζει ούτε μία πεντάρα. Όσοι έχουμε λεφτά τή χορταίνουμε πολύ γρήγορα... Όσοι πάλι δέν έχουν χρήματα, τήν περνούν με διαρκείς έπιβουλές άταχυματισμού. Έγώ έχω χορτάσει τή ζωή, τήν έχω άηδίαση, τήν έχω βαρεθεί... Τίποτε δέν μου μένει πειν να γνωρίσω σ' αυτή, έκτός από τόν θάνατο... Γι' αυτό μάλιστα έχω άποφασίσει να πεθάνω...

— Οι τρόποι της αυτοκτονίας είνε πολυάριθμοι, παρατήρησε ειρωνικά ο Καμί, νευριασμένος από τὰ λόγια αυτά τού Άγγλου, στα όποια διαφαινόταν ένας τεράστιος ήρωϊσμός. Δέν έχετε παρά να διαλέξετε, από τήν άγχώνη ως τή δηλητηρίαση...

— Θα τόν έκανα ειχαριστώ, είπε ο Άγγλος, μά ή μητέρα μου, μαντεύοντας τήν πληγή που μου τρώει τήν καρδιά, με έχει δοκιμάσει να μίν αυτοκτονήσω. Και ο όρκος αυτός είνε για μένα ιερός. Γι' αυτό ζητώ ένα άλλο τρόπο για να πεθάνω... Μά ο θάνατος για ένα άνθρωπο, σάν κι έμένα, είνε τόν πιο δύσκολο πράγμα τού κόσμου... Ένα πλήθος συγγενών, φίλων, παρυσίων και ύπηρετών, που έχει τήν άπόφασή μου αυτή, με έπιβλέπει συνεχώς...

— Άλλού αυτό! φώναξε πειραχτικά ο Καμί. Δέν πιστεύω να θέλετε να μάς κάνετε να πιστέψουμε ότι ένας άνθρωπος άποφασισμένος να ξεφορτωθή τή ζωή του δέν βρίσκει καθημερινώς χίλιες εύκαιρές για να τόν κάνει αυτό...

— Καί όμως, είνε, είνε ή καθαρή αλήθεια, απάντησε ψυχρά ο λόρδος Έβανταλ. Τού κάκου άνήφησα ως τώρα όλους τούς κινδύνους. Άπελπισμένος να βρω μέσα στις πόλεις τόν θάνατο που τόσο τόν ζητούσα, διέσχισα όλομόνος όλόκληρη σχεδόν τήν επαναστατημένη Κίνα, χωρίς να

πάρω άπολύτως τίποτε. Έπεχείρησα ν' άνεθώ στα Ήμαλία, πράγμα που θεωρείται σχεδόν άκατόρθο. Και όμως τόν έπέτυχα και κατέβηκα αυτά σώος και ύγιης. Περνώντας από τόν Κορινθιστόν, έπεσα έκουσίως στα χέρια της περίφημης ληστρικής συμμορίας τού Φετβάλ, μπεή... Πέρασα κοντά του στο βουνό τις πιο εύχάριστες βδομάδες της ζωής μου, κιννίζοντας έκλεκτά σιγαρέττα και με πρώτης τάξεως δυντοφία, ως τήν ημέρα που ή οικογένειά μου είχε τήν κακή έμπνευση να πληρώσει τὰ λύτρα, τὰ όποια είχαν ζητήσει οι ληστές... Άγόρασα έπειτα ένα άεροπλάνο και θέλησα να διασχίσω τόν Ατλαντικό, ελπίζοντας να σκοτωθώ όπως και τόσοι άλλοι. Όστόσο, κατόφ έννοιασα ύπειρες συγγνήσεις, καθωρόθηκα και προσγειώθη στη Νέα Γή ζωντανός και ν' ανακινρηθώ ο ήρωας ήμέρας. Ταξείδεψα σ' όλους τούς άκεανούς, χωρίς να ναναγίσσω ποτέ. Διέσχισα δύο φορές όλόκληρη τήν Αφρική χωρίς να συναντήσω ούτε ένα τίγρι, ούτε έναν κοροδέιο, ούτε καν ένα φείδι... Έπληγα να πολεμήσω με τόν συνταγματάρχη Λόρενς ύπερ της ανεξαρτησίας των Αράβων, μά όταν έφτασα εκεί, ή ειρήνη είχε κλείσει. Καί έτσι έαναγύρισα εδώ ύγιεινός και άπελπισμένος, ότι θα κατορθώσω να πεθάνω ποτέ.

— Όστόσο ο θάνατος είνε τόν μόνο πράγμα, για τόν όποιο δέν μπορεί ποτέ κανείς ν' άπελφίεται, παρατήρησε σαρκαστικά ο Καμί. Άν όμως θέλετε να πεθάνετε πραγματικά, δέν κάνετε καλά να φεύγετε από τις πόλεις και να ζητάτε τόν θάνατο στις θάλασσες, στις έρημους και στα σύννεφα. Η έρωπαία έμεγαλοπρέπεια είνε γεμάτη από ανθρώπινα θηρία πιο άμωβόρα και πιο άγρια από τις τίγρεις και τις βίαιες των Αφρικανικών δασών. Έγώ τὰ ξέρω καλά τὰ θηρία αυτά, γιατί τράντα ολόκληρα χρόνια δέν έκανα τίποτε άλλο παρά να τὰ κυνηγάω.

— Κι' αυτούς τούς κινδύνους τούς άνήφησα, απάντησε ζωηρά ο λόρδος Έβανταλ. Πήγα στα πιο ύποπτα καταγώγια και προκάλεσα σέ καυγά τούς

πιο επικίνδυνους κακοποιούς, μά πάντοτε τὰ έβγαλα πέρα. Έκατό τοιάχιστον φορές διέσχισα τήν πλατεία Όμονοίας σ' όλη της τήν νύχτα, χωρίς ποτέ, όχι να με πιασώ, άλλ' ούτε καν να μ' άγγίξει έν' αυτοκίνητο... Τι άλλο θέλετε να κάνω; — Άσφαλώς, είπε ο Καμί, για να μίν πάθετε τίποτε ως τώρα, δέν τὰ κάνετε, όχι για να πεθάνετε, αλλά για να γνωρίσετε τούς κινδύνους των περιπετειών... Άσφαλώς δέ κατὰ βάθος διατηρείτε, πολύ ζωηρή τήν άγάπη της ζωής...

Ο λόρδος Έβανταλ, πειραγμένος από τήν παρατήρησή αυτή, φώναξε με ζωηρότητα:

— Προσέχετε, κύριε... Προσέχετε. Τὰ λόγια σας κινούν άκάνα πιο ζωηρή τήν έπιθυμία μου να πεθάνω, για να σας άποδείξω ότι ή έπιθυμία μου αυτή είνε αληθινή. Έγώ δέν μιλώ ποτέ μου έπιτόλαιο. Άν μιλάτε σεις, αλλάζει τόν ζήτημα... Με προσβάλλετε και θέλω να σας άποδείξω ότι αυτά που σας είπα είνε αληθινά...

Οι δύο άνδρες είχαν σκηνοθετήσει όλη τήν σκηνή. Ο κ. Καμί κιντίζε άπαθής τόν λόρδο και τού είπε:

— Τίποτε πιο εύκολο... Άν θέλετε να πεθάνετε, χωρίς ν' άποτονηώσετε, θα σας δώσω εγώ τή συνταγή.

— Τή θέλω άντι όποιοςδήποτε θέλει, απάντησε ζωηρά ο λόρδος Έβανταλ. — Δέν θα σας

σας στοιχίσω παρά λίγα φράγκα, είπε ο Καμί.

— Σας τήν ζητώ άπόψε κιόλας... Έστω! Τί ώρα έχετε; — Δέκα και μισή.

— Όραία, είπε ο άστυνομικός. Προφταίνετε να πεθάνετε με όλη σας τήν άνεση. Πηγαίνετε να πάρετε στο σταθμό τού Αγίου Λαζάρου τόν τρέινο που φεύγει στις έντεκα και πέντε. Έτσι θα φτάσετε στις έντεκαμιση στην συνοκία της Γρενέλλης. Έκεί, με τὰ πόδια, περπατώντας σιγά-σιγά, να πάρετε τόν δρόμο που πάει στα όρυφώματα.

— Κι' αυτούς τούς κινδύνους τούς άνήφησα, απάντησε ζωηρά ο λόρδος Έβανταλ. Πήγα στα πιο ύποπτα καταγώγια και προκάλεσα σέ καυγά τούς

πιο επικίνδυνους κακοποιούς, μά πάντοτε τὰ έβγαλα πέρα. Έκατό τοιάχιστον φορές διέσχισα τήν πλατεία Όμονοίας σ' όλη της τήν νύχτα, χωρίς ποτέ, όχι να με πιασώ, άλλ' ούτε καν να μ' άγγίξει έν' αυτοκίνητο... Τι άλλο θέλετε να κάνω; — Άσφαλώς, είπε ο Καμί, για να μίν πάθετε τίποτε ως τώρα, δέν τὰ κάνετε, όχι για να πεθάνετε, αλλά για να γνωρίσετε τούς κινδύνους των περιπετειών... Άσφαλώς δέ κατὰ βάθος διατηρείτε, πολύ ζωηρή τήν άγάπη της ζωής...

Ο λόρδος Έβανταλ, πειραγμένος από τήν παρατήρησή αυτή, φώναξε με ζωηρότητα:

— Προσέχετε, κύριε... Προσέχετε. Τὰ λόγια σας κινούν άκάνα πιο ζωηρή τήν έπιθυμία μου να πεθάνω, για να σας άποδείξω ότι ή έπιθυμία μου αυτή είνε αληθινή. Έγώ δέν μιλώ ποτέ μου έπιτόλαιο. Άν μιλάτε σεις, αλλάζει τόν ζήτημα... Με προσβάλλετε και θέλω να σας άποδείξω ότι αυτά που σας είπα είνε αληθινά...

Για να ξεθεώσω μάλιστα τούς κακοποιούς σας και να μίν τούς άρήσω να μου χαρίσουν τή ζωή, θα γεμίσω τις τσέπες μου λίρες.

— Δέν σας συμβουλεύω να τόν κάνετε αυτό, είπε με εύλακρία ο Καμί. Τό άρθρο νόμου που θα εύρισκαν τυχόν έπάνω σας οι δολοφόνοι θα τούς ένεθάρρυνε να επαναλάβουν τήν άποπειρά και στους άγαθούς ανθρώπους, οι όποιοι περνούν από κεί, όχι βέβαια γιατί άρθρυσαν τή ζωή τους. Νά τί θα ήσαν διάκιο... Σ' αυτούς που θα σας απαλλάζουν άπ' τή ζωή σας, πληρώστε τους με τήν άξία της. Νομίζω πως έτσι δέν θ' άδικήσετε τούς κληρονόμους σας...

Άκούγοντας τὰ τελευταία αυτά λόγια, ο λόρδος Έβανταλ χλόμιασε και νόμισα ότι θα άδειαζε τόν ποτήρι της σαμπάνιας τού τόν πρόσωπο τού συνομιλητή του... Όστόσο περιούρησε να κιντίζε κατάματα τόν Καμί, χωρίς να λή τίποτε. Έπειτα σκηνοθετήσε τή θέσι του και διευθύνθηκε προς τήν πόρτα έξαφνικά ταραγμένος. Έξαφνα όμως γύρισε πίσω και πλησιάζοντας τόν Καμί, τού έδωσε τόν χέρι:

— Σας εύχαριστώ πολύ, τού είπε ήρεμα. Άν όλοι οι άνθρωποι σας έμμεσαν, δέν θα συγχάνονταν τή ζωή... Θ' ακολουθήσω τή συμβουλή σου και θα ζητήσω στην τάση μου μόνο δύο χημάτα άξιας ή ζωή μου. Χαίρετε...

Και, λέγοντας αυτά, μάς χαίρετσε με χειραφία όλους και βγήκε έξω.

Η βραδιά τελείωσε εύθυμα και με τή συζήτηση ξεχάσαμε γρήγορα τόν λόρδο Έβανταλ.

Τήν άλλη μέρα τόν είχα λησμονήσει όλοτετα, όταν έξαφνα άνοιγοντας τήν έρμενείδα μου, διάβασα τὰ έξης:

«Σήμερα τόν πρωί, κατά τὰ χαράματα, μεταξύ των σταθμών Γρενέλλης και Βαζιέρ, μία άστυνομική περιπολός άνεκάλυψε κοντά στα όρυφώματα ένα πτώμα. Στο λαμό του ήταν περασμένο ένα λαζό, που τόν έσφιγγε άκόμα. Φαίνεται ότι έπεσε θυμά των άπαχών, οι όποιοι λυμάνονται τήν περιφέρεια αυτή. Ο δολοφονημένος ήταν μ' έξαιρετική κομψότητα ντυμένος. Θα ήσαν πολύ δύσκολο να εξακριβωθεί ή ταυτότητά του, άν ένα μυαλλίετο που βρέθηκε τήν πόρτα τού κατέλλου του, δέν απέκλυτε πως τόν θύμα είνε ο περίφημος για τήν εκκεντρικότητά του Άγγλος έκατομικιστής λόρδος Έβανταλ. Στο μυαλλίετο αυτό ήσαν γραμμένα τὰ έξης:

«Φέρνοντας με στον κόσμο, ο Θεός έκανε μία πολύ ήλιθια φάρσα. Όστόσο μου παρουσιάστηκε έπι τέλους ή ευκαιρία, χωρίς να καταφύγω στην αυτοκτονία, να άναποδόσω στο Θεό τόν άσχημο παιρνίδι που μου έπαιξε... Οι άπαχίδες θα με σκοτώσουν, μά δέν θα με κλέψουν, γιατί παρέδωσα στον άμοξα που μ' έφερε ως τόν σταθμό της Γρενέλλης, ότι είχα έπάνω μου: χημάτα, άξίες, ρολόι, κομψήματα...

«Έτσι οι δολοφόνοι μου θα πληρωθούν, όπως ύποσχέθηκα στον κ. Καμί, με τήν άξία της ζωής μου, δηλαδή με τίποτε...»

CHARLES FOLEY

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ

ΕΡΩΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΩΣ ήταν δυνατόν να μην αγαπηθούν :

Όραιοι κι' ένδοξοι κι' οί δυό, τραγουδούσαν κάθε βράδυ, μαζί στα ίδια έργα, ζούσαν την ίδια παθητική ζωή και έβιζαν στο θέατρο ρόλους έραστών... Δένμπορει κανείς να παίζει με τη φωτιά χωρίς να καίη... Δέν μπορεί κανείς να λήη κάθε βράδυ τη λέξη : «Σ' αγαπώ» σ' έναν άλλον, χωρίς να την πη στο τέλος σ' αληθινά...

Έτσι, ό έρωτάς τους είχε γεννηθεί μέσα στο πιο άρμονικό περιβάλλον, μέσα στους ήχους των βιολιών, και των ουντιών της ορχήστρας.

Σέ λίγο όλο τό Παρίσι είχε μάθει πως αγαπιόντουσαν και τους χειροκροτούσε κάθε βράδυ με περισσότερο άκροχη ένθουσιασμό. Η άγάπη τους είχε γίνει τό ζήτημα της ημέρας. Ο κόσμος πήγαινε στό θέατρο για να θαυμάση αυτά τά δυό άσπρα, που μεσουρνούσαν στο μουσικό στερέωμα του μελοδράματος.

Έπειτα από λίγον καιρό άρραβωνιάστηκαν και δέν άργησαν να κάνουν και τους γάμους των. Ήσαν αγαπημένοι, τρελλά αγαπημένοι και νόμιζαν πως ή άγάπη τους αυτή θα ήταν αιώνια...

Μετά τό γάμο τους, τό κοινόν έκανε πολύ καιρό να τους θαυμάση στη σκηνή. Είχαν πάρει κι' οί δυό άδεια για να περάσουν μακριά απ' τόν κόσμο, σε μία ήσυχη άσρογιαλιά, τό μήνα του μέλιτός τους.

Επ' τέλους, έληξε ή άδειά τους και ξανάγαναν πάλι ένα βράδυ την εμφάνισή τους στο ίδιο έργο. Η παράστασις όμως αυτή ήταν μία αποκάλυψη. Ός τότε, πάντα ό άνδρας είχε την ύπεροχή απάνω στη σκηνή. Ήταν πιο μεγάλος απ' τη σύζυγό του και είχε περισσότερη πείρα του θεάτρου απ' αυτήν.

Έκείνη κοντά τον φαινόταν γάν μια μαθητριά του—μαθητριά όμως που ήταν προικισμένη με μεγάλο τάλαντο και έδειχνε πως πολύ γρήγορα θα έ-ξελελυθή λαμπρά. Η νεανική φωνή της δέν είχε γεμίσει άκωκία.

Όταν όμως εκείνο τό βράδυ παρουσιάστηκε πάλι μπρός στο κοινό έπειτα από τόσο καιρό, ένας ήχος γεμίτος, πλούσιος, άρμονικός και διαγής σαν τό νερό μιάς πηγής, βγαίνοντας από τό στήθος της, έκανε ν' αντιηχούν σ' όλη την αίθουσα ψήθυροι θαυμασμοί και έκπληξες. Όλο τό ένδιαφέρον της παραστάσεως συγκεντρώθηκε άμέσως γύρω της...

Έτσι, για τη νεαρά προμαντόνα, ή βραδυά εκείνη ήταν ένα αλησμόνητο γεγονός θριάμβου... Η άτυχοσύνη του θεάτρου της φαινόταν έλαφρά, λαμπρή, αλθροία, γεμάτη άχτίδες και εδ-νύγια.

Όσο για τό σύζυγό της, τό κοινόν λησμόνησε σχεδόν εκείνο τό βράδυ να τόν χειροκροτήσει. Η γυναίκα του είχε γοητεύσει όλους τους θεατές και έτσι ό τενόρος παράμεριστηκε έξωφρα στη σειρά έδρών κομπάρσων...

Είπ' αλήθεια όστόσο ότι όλο τό πάθος που είχε εκδηλώσει εκείνο τό βράδυ στο παίξιμό της και στη φωνή της ή νεαρά καλλιτέχνης, αυτός της τό έ-νέπνευε με την άγάπη του. Αυτός έκα-νέ με μάτια της να λάμπουν με μία τόσο βαθιά φλόγα.

Αντί όμως να τόν κάνει ύπερήφανο ή σκέψης αυτή, του ένέπνευε μία τρο-μερή άπογοήτευσι. Η καλλιτεχνική μα-ταιοδοξία του ήταν μεγαλείτερη από την άγάπη του. Στο τέλος μάλιστα της παραστάσεως κάλεσε τόν επί κεφαλής της κλάκας του θεάτρου και τά έβαλε μ' αυτόν. Τού είπε πως δέν είχαν χει-ροκροτήσει τις εμφανίσεις του και τις έξόδους του, πως δέν τόν είχαν άνα-καλέσει στη σκηνή στο τέλος της τρί-της πράξεως και τόν άπειλήσε πως θα τόν άναφέρη στο διευθυντή.

Άλλόμονο!... «Ο,τι κι' άν έκανε, οί κόποι του πήγαιναν χαμένοι. Η εύνοια του κοινού είχε στραφεί πειά όριστικά προς την σύζυγό του. Από εκείνο τό βράδυ, οί θρίαμβοί της διεστέοντο έ-νας τόν άλλον. Μόλις παρουσιάζονταν στη σκηνή, τό κοι-νόν, που την έλά-τρεινε πραγματικά, άναστατωνόταν από ένθουσιασμό...

Όστόσο σε κάθε νέα έπιτυχία της, ό σύζυγός της γι-νόταν περισσότερο γεννητικός, μελαγχολικός, εύρεθίστος. Ο θρίαμβος της γυναίκας του τού έκανε την έντίποι-σι μιάς κλοπής, μι-άς κλοπής που γι-νόταν εις βάρος του. Έν τούτοις, έπ' πολύ καιρό, προσπαθούσε να κρύψη απ' όλους, και πρό πάντων απ' τη γυναίκα του, τό μαρτύριό του αυτό. Μία βραδυά δέν έβάσταξε πειά. Βλέ-ποντας τη γυναίκα του να μπαίνει στο καμαρίνι του κρατώντας να τά δυό χέ-ρια της τό φόρεμά της που ήταν γε-μάτο άνθοδέσμες και άκούγοντάς την να τό λέη μ' ένθουσιασμό : «Είχαμε μεγάλη έπιτυχία άπώνη...», της απάν-τησε : «Έτσι φαντάζεσαι έδύ...» με τόση ειρωνεία και πίκρα, ώστε ή νέα γυναίκα μάντεψε άμέσως όλη την α-λήθεια...

Ο σύζυγός της την έξήλενε... Όχι με τη ζήλεια του έροτευμένου που θέ-λει τη γυναίκα του όρσία για τόν έ-αυτό του μόνο, με καλλιτεχνική ζήλεια, ψυχρή, άγρια, άμειλικτη... Κάθε φορά που ή γυναίκα του τελείωνε ένα τρα-γουδι και τά χειροκροτήματα αντιηχο-ύσαν παταγώδη απ' όλα τά σημεία της αίθουσής, αυτός έκανε τόν άδιάφορο και τόν άρημονιό, να κα-τά βάθος ή ψυχή του πλημ-μύριζε από άγανάκτηση...

Όι αυτά τά χειροκροτή-ματα, που έχουν τόν ήχο του χαλαζιού και γεμίζουν την αίθουσα, τη σκηνή και

τά παρασκήνια, όταν τά γνωρίσει ένας ήθοποιός μία φορά, είναι άδύνατον πειά να τά ξεσηκώσει! Οί μεγάλοι ήθοποι-οί δέν πεθαίνουν ούτε από άρρώστεια, ούτε από γεράματα... Παύουν να ζούν, όταν δέν τους χειροκροτούν πειά. Έ-τσι κι' ό τραγουδιστής μας, βλέπον-τας την άδιαφορία του κοινού, άρχισε να κυριεύεται από μαύρη άπελπισία. Άδυνατίζε, γιγόταν ιδιότροπος και ζα-κός. Τού κάκου προσπαθούσε να λογι-κευθή, να συμμιδάση την άγάπη του με τη ζήλεια του... Τού κάκων, πριν άρχισέ ή παράστασις, έλεγε κάθε φο-ρά στον έαυτό του : «Είπ' ή γυναίκα μου... Την αγαπάω και πρέπει να είμαι περήφανος μία τούς θριάμβους της».

Όλ' αυτά χανόντουσαν απ' τό μυ-αλό του, μόλις έμπαινε στη σκηνή... Έξαπύσε τη γυναίκα του, μία μουσ-σε την ήθοποιό, την αντίζηλό του... Έκείνη τά αντιλαμβάνονταν όλ' αυτά και, έπειδή τόν αγαπούσε, προσπαθού-σε να τόν γιατρέψη απ' τό κακό του...

Στην άρχή μάλιστα είχε σκεφθεί να πε-ριορίση τις έπιτυχίες της, χαλώντας κά-πως τό παίξιμό της, μη δίνοντας έλ-η τη φωνή της. Μά, μό-λις έφαινόταν στη σκηνή, ή άποράσεις της αυτές, όπως και τού άνδρός της, δια-λύνονταν σαν κα-πνός. Τό γλέντιό της ήταν άνώτερο από τη θέλησή της. Τότε, βλέποντας ότι δέν μπορούσε να τό πε-τύχη αυτό, θέλησε να έξυτελιστή, να γίνει μικρή, μπρός στο σύ-ζυγό της. Έπ' αυτό τού ζητούσε διαρκώς συμβουλές, τόν ρω-τούσε αν είχε παίξει καλά τό ρόλο της, κλπ. Φυσικά, αυτός δέν ήταν ποτέ έδ-χαριστημένος. Με τό ύποκριτικό έκει-νο ύφος, που χρησιμοποιούν οί ήθοποι-οί μεταξύ τους, της έλεγε τις βρα-δυές που ή έπιτυχία της ήταν θριαμ-βευτική :

— Πρόσεξε, μικρή μου... Δέν πιάς καλά... Δέν προοδεύεις καθόλου... Άλλες φορές πάλι προσπαθούσε να την έμποδίση να τραγουδήσει...

— Έξερεις, της έλεγε, τραγουδάς πά-ρα πολύ... Αυτό θα σε βλάνη... Πρέ-πει να πάρης μία άδεια...

Ένα βράδυ πάλι της είπε για να την πικρήνι :

— Άρχισες πολύ γρήγορα τό φινά-λε του ντουέττου... Μου χάλασε τό μένος μου!... Τό κάνεις έπίτηδες...

Ο δυστυχισμένος δέν καταλάβαινε ότι αυτός τη στενοχωρούσε στο τρα-γουδι της, ότι τραγουδούσε γρηγορά-τερα για να προλάβη τά χειροκροτήματα και ότι έ-παιρνε την πρώτη θέσι στη σκηνή και εκείνη την άφινε στη δεύτερα.

Αυτή όμως δέν τού πα-ρεπονέιτο ποτέ γιατί τόν

αγαπούσε. Οί θρίαμβοί της άλλωστε την έκαναν έπειθή άπέναντί της... Στο θέατρο όλοι είχαν αντιληφθεί την πε-ρίεργη αυτή περίπτωση αντιζηλίας... Οί άλλοι ήθοποιοί διασκέδαζαν εις βά-ρος του πρωταγωνιστού και τόν κο-ροϊδούσαν κρυφά και φανερά. Τόν αν-νέχαιραν διαρκώς για τό τάλαντο της γυναίκας του, ένδι οι κριτικοί πηγά-ναν και τού διάβαζαν τις ένθουσιώ-δεις γ' αυτή κριτικές των για να τόν έρεθίσουν περισσότερο.

Μία μέρα τέλος εκείνη, άηδιαμέ-νη πειά από τη ζήλεια του, τού δή-λωσε πως ήταν άποφασισμένη να έγ-καταλείψη τό θέατρο.

— Θα πουν πως έγώ σ' έμποδίζω να παίξης, της απάντησε τότε ζηγ-σιμέντος.

Έτσι τό τρομερό εκείνο μαρτύριο έξακολούθησε και για τούς δυό.

Ένα βράδυ, που έδίδετο ή προει-μέρα κάποιου καινούριου μελοδράμα-τος, τη στιγμή που ή πρώτη είσιμα-ζόταν να μπ' στη σκηνή, κάποιος π' ψιθύρισε στ' αυτή :

— Προσοχή! Φοβάμαι μήπως πιά σφυρίζουν...

Έκείνη, άκούγοντας τά λόγια αυ-τά, έγέλασε... Νά τη σφυρίζουν ; Και για ποιά λόγο ; Όλοι την αγαπούσαν και την έθαύμαζαν... Έχθρους δέν είχε...

Και όμως ήταν αλήθεια. Στη μέση της παραστάσεως, τη στιγμή που τρα-γουδούσε ένα ντουέτο με τό σύζυγό της, ένδι ή φωνή της άντηχούσε άρ-μονικά και κραυγαλέα, άκούστηκαν έξωφρα σφυρίγματα από διάφορα ση-μεία της αίθουσής. Οί θεατές τά ά-κουσαν κατάπληκτοι και ταραγμένοι και ένας ψήθυρος άποδοκιμασίας άκού-στηκε σ' όλο τό θέατρο έναντίον των ταραχοποιών...

Έξαφνα, ή πρωταγωνίστρια, βλέ-ποντας τό σύζυγό της να την κιά-ζι μ' ένα μοχθηρό χαμόγελο, κατάλα-βε τί είχε συμβεί. Οί λυγμοί την έ-πνιξαν και, μη μπορώντας να τούς συγκρατήσει, έτρεξε και κρύφτηκε στα παρασκήνια...

Ο άντρας της είχε βάλεϊ άνθρώ-πους να τη σφυρίζουν... Ήταν άφάνταστο αυτό.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΝΤΩΝΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

— Μά έσύ ήσουν άρρωστος βαρύν-Πίτε σκληρότητα κιόλας ;

— Α, τότε είμαι καλός ;

— Και πώς τό κατόρθωσες ;

— Ήσαν τυχερά... ν' άρρωστήθ-ι γιατίό μου !

Σε μία άνηρή τραγωδία, ή οποία προχωρεί χωρίς κανένα ενδιαφέρον, τυχαίνει στο τέλος της τρίτης πρά-ξεως ένας φόνος.

— Δέξαι σοι ό Θεός ! άναφωνεί κά-ποιος θεατής με άνακούφισι. Έπ' τέ-λους νά ένας πού... δέν θα ξαναπα-ρουσιασθώ !

ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ

Η ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Αιμιλία Πλάτερ, ή νεαρά Πολωνή ευγενής. Η λατρεία της προς την 'Ιωάννα ντ' Αρκ. Ο θαυμασμός της προς τη Μπουμπλίνα. Τι γράφει για την Ελληνίδα ηρώδα στο 'Ημερολόγιό της. Η έκρηξις της Πολωνικής επανάστασεως. Η Αιμιλία εξεγείρει τους χωρικούς. Στα πεδία των μαχών. Ο ήρωισμός της και τά κατορθώματά της. Ο θάνατός της, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΝΕ παρατηρημένο ότι, κάθε φορά που ένα έθνος θ' άρπά-ζε τά όπλα για να ύπερασπισή την έ-λευθερία του ή για να την άναστήσει, έ-ταν διατελή σε δου-λεία, είναι άδύνατον να μη βορθούν και μερικές γυναίκες, ή όποιες, άρπάζοντας κι' αυτές τά ό-πλα, να τρέξουν στην πρώτη γραμμή του πυρός και να πρωταγωνισήσουν στον ύπερ των όλων άγώνα. Τέτοιες γυναίκες ύπήρξαν πολλές και στην άρ-χαία Έλλάδα και στην άρχαία Γα-λλία. Τέτοια ήταν επίσης και ή περιφη-μη 'Ιωάννα Ντ' Αρκ των Γάλλων.

Μά και κατά τούς νεωτέρους χρό-νους δέν έλειψαν ή ήρωϊκές αυτές γυ-ναίκες. Καί μ' απ' αυτές ήταν και ή Πολωνή κόμισσα Αιμιλία Πλάτερ, ή μεγάλη ήρωϊς της Πολωνικής επανα-στάσεως τού 1821.

Τό όνομά της, που έχει λησμονηθεί πειά σήμερα, στην εποχή της ήταν γνω-στό σ' όλο τόν κόσμο.

Η Αιμιλία Πλάτερ, όταν ήταν άκό-μη μικρή και κατοικούσε μαζί με τούς γονείς της, στον οικογενειακό τους πύ-ργο, στη Λίβνα της Λιβονίας, ανακά-λυψε μία μέρα στο βάθος ενός ντουλα-πιού, ένα καλό βιβλίο δεμένο με περ-γαμινή. Ήταν ή βιογραφία της 'Ι-ωάννας ντ' Αρκ. Άμέσως ή νεαρά Πολωνή άρχισε να τη διαβάση. Άμα την έτελείωσε, ό θαυμασμός της προς την Αδελφική Παρθένω, ήταν τόσος, ώστε, από εκείνη την ημέρα ή έθνική ήρωϊς των Γάλλων άπετέλεσε γι' αυτήν ένα πρόσωπο που τό λάτρευε σαν Θεό. Μάθευε όλες τις εικόνες της και στόλιζε μ' αυτές τό δωμάτιό της, τό όποιο είχε μεταβληθεί έτσι σ' ένα είδος παρεκκλησιού της μεγάλης ηρώιδος.

Τό ήρωϊκό παρδειγμά της δέν την άφινε να κοιμηθ' και την έκανε να προ-τενομάζεται με πάθος για τη μελλον-τική δράση της. Η γυμναστική, ή ιππα-σία, ή ξιφομαχία και ή σκοποβολή ή-σαν ή μόνη της διασκέδασις.

Έκείνη την εποχή ολόκληρη ή Εύ-ρώπη είχε ένθουσιαστεί με την επανά-στασις της Έλλάδος κατά τών Τούρ-κων και μία άλλη γυναίκα, ή Μπουμ-πουλίνα, με τούς ήρωϊσμούς της είχε καταπλήξει τούς Εδωρκαίους.

Η Αιμιλία Πλάτερ, από τόν πύργο της στη Λιβονία, παρακολουθούσε με άγωνία και μ' ένθουσιασμό τις φάσεις της Έπαναστάσεως. Η πτώσις τού Μεσολογγίου την έκανε να μείνη κλει-σμένη τρεις ημέρες στην κάμαρή της, κλαίγοντας συνεχώς. Η δέ Μπουμπου-λίνα, κοντά στην 'Ιωάννα ντ' Αρκ, είχε γίνει τό δείκτηρο είδωλό της.

«Αυτή είναι μεγάλη γυναίκα, έ-γραφε στο 'Ημερολόγιό της. Αδελήν πρέπει να μιμηθώ έγώ».

Και, πράγματι, δέν άργησε να την μιμηθ'ι, γιατί, έπειτα από μερικους μή-νες, τόν Νοέμβριο τού 1821, έξέσπασε και ή μεγάλη Πολωνική Έπαναστα-σις.

Αμέσως ή Αιμιλία έγκατέλειψε τόν πατρικό της πύργο και άρχισε να γυ-ρίζη στα χωριά, διδάσκοντας στους χωρικούς, οί όποιοι την έλάτρευαν και την αγαπούσαν, τό Εύαγγέλιο της Έ-λευθερίας.

Έπειτα έπήγε στη Βίλνα για να ζη-τήση οδηγίες από την 'Επιτροπή που διηύθυνε την έπαναστάσι. Μά, εκεί, άρνήθηκαν να τη δεχτούν και να την άκούσουν.

Τότε ή Αιμιλία ξαναγύρισε στη Λι-βονία, άποφασισμένη να έξεγείρη τό λαό της σύσσωμο σ' επανάστασι.

Άφού έκοψε τά μαλλιά της και φό-ρεσε άνδρικά ρούχα, καθάλλισε ένα ά-λογο και, συνοδευόμενη από λίγους ένθουσιώδεις νέους, διενθύνθηκε πρώτα-πρώτα στο χωριό Ντουσιού.

Ήταν Κυριακή, όταν έφτασε εκεί. Η εμφάνισις της νεαρής αυτής άμα-ζόνας προκάλεσε άπερίγραπτο ένθου-σιασμό στο λαό. Όλοι έσπευσαν να την περιστοιχίσουν...

Τότε εκείνη, κρατώντας στα χέρια της ένα λάβαρο, άρχισε να μιλά η

της Αιμιλίας νικήθηκε, διασκορπίστη-κε και άναγκάστηκε να εγκαταλείψη τά χωριά που είχε καταλάβει.

Η Αιμιλία τότε, εγκαταλείποντας τη Λιβονία, έφυγε για να συναντήση την Πολωνική στρατιά. Η φήμη της όμως είχε προηγηθεί. Έτσι, παρ' όλη την κακή θέλησι των άρχηγών, οί έ-παναστάται τη δέχτηκαν μ' ένθουσια-σμό. Οί Πολωνοί στρατιώται την ή-ξεραν και ή παρουσία της μεταξύ τους τους φαινόταν σαν μία έγγυσις της νίκης. Πράγματι δέ ή Αιμιλία, στις διάφορες μάχες που έγιναν τότε, έ-κείνη έπαινε τόσους στρατιώτες με τό παρδειγμά της, ώστε τούς έκανε να συναγωνίζονται μεταξύ τους σε ήρωϊ-κές πράξεις.

Μά τί μπορεί να κάνει ή άνδρεία τών στρατιωτών, όταν οί στρατηγοί είναι άνίκανοι ; Και είναι γνωστό, ότι, στην επανάστασι αυτή, όλοι σχεδόν οί Πολωνοί άρχηγοί, στάθηκαν κατώτε-ροι της άποστολής τους.

Ο στρατηγός Κλαπόφσκι, υπό τας διαταγές τού όποιου ή Αιμιλία είχε ά-

νάλαβη ύπηρεσία, δέν καταλάβαινε πειά ήρωϊκή δύναμι έδινε ή παρουσία της κοντά στους στρατιώτες του. Προσπα-θούσε μάλιστα να την άποπαρήγη και τη συμβούλευε να εγκαταλείψη τό στρα-τεμα και να ξεκουραστή από τούς τό-σους κόπους της.

— Η άποστολή μου είναι να ύπηρε-τήσω την πατρίδα μου, τού απάντησε ή ήρωϊς, όσο ή Πολωνία παραμένει ύπόδουλη. Η στιγμή αυτή είναι ή κοι-μώτερη απ' όλες και θα τό θεωρού-σα ως τρομερό έγκλημα να εγκαταλεί-ψω τό στράτευμα.

Μπρός στην άκατανίκητη θέλησή της, ό στρατηγός άναγκάστηκε να ύποχωρή και άνέθεσε στην Αιμιλία τη διοίκησι ενός λόχου.

Έπ' κεφαλής τού λόχου της, ή νε-αρά ήρωϊς έπετέλεσε στη μάχη τού Κόβνο, αληθινά θαύματα άνδρείας.

Μά ή κατάσταση διεδεχοντο ή μία την άλλη και τά επαναστατικά στρα-τεματα άπογορεύσαν μπόδες στους νι-κητές Ρώσους.

Η ήρωϊς, άπογοητευμένη στην έλ-πίδα ν' έπελευθερώση την πατρίδα της όπως ή 'Ιωάννα ντ' Αρκ, έννοιωσε

ότι στο έξής κάθε προσπάθεια θα πη-γανε χαμένη.

Όστόσο πολέμησε ως τό τέλος. Και όταν ό Κλαπόφσκι, νικημένος, παρέ-συρε τούς στρατιώτες του στα πρω-σιικά σύνορα, ή Αιμιλία άρνήθηκε να τόν άκολουθήση στην έπνοειδίστη αυ-τή φυγή και εγκατέλειψε τό στράτευ-μα, άφού προηγουμένως προσέβαλε δριμύτητα τόν Κλαπόφσκι για την ά-νικανότητά του.

Σχεδόν ολόκληρη διεσχίσε με άνα-ρίμπτους κινδύνους τις Ρωσικές γραμμές και έφθασε τέλος άρρωστη, πεθαίνοντας της πείνας, στο σπίτι έ-νός δασοφύλακος, όπου άφού την άνε-γνώρισαν, την περιέβαλαν με τις πιο στοργικές περιποιήσεις.

Έπειτα από λίγον καιρό, ή Αιμι-λία που κοιτόταν βαρειά άρρωστη, έ-μαθε ότι ή επανάστασις είχε καταστα-λεί όριστικά. Η έδησις αυτή έπέσπε-σε τό τέλος της.

Πέθανε κρατώντας στα χέρια της τά όπλα και ίκετεύοντας όσους βοι-σκόντουσαν γύρω της να τη θάψουν μαζί μ' αυτή.

Αυτό ήταν τό τέλος της ήρωϊδός της Πολωνικής Έπαναστάσεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΤΑ ΝΑΡΚΟΤΙΚΑ ΚΑΙ Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ

Σήμερα όλες ή έγχειρήσεις γενικώς, όσες απαιτούν άνασθησία τού άσθε-νούς, γίνονται με χλωροφόρμιο. Άλλά μέχρι τού 1847, όποτε έφευρέθη τό θαυμαστό αυτό φάρμακο, για να κοι-μήσουν τόν άσθενή μετεχειρίζοντο δι-άφορα άλλα άτελή ναρκωτικά.

Οί άρχαίοι Άσσύριοι κατά τις έγ-χειρήσεις συνήθιζαν να πιέζουν τις άρ-τηρίες τού λαμού, άλλα τό άνασθη-τικό αυτό μέσον ήταν άρκετά επαν-δυνο και έπέφευγε ένίοτε τό θάνατο.

Ο Πλίνιος και ό Διοσκουρίδης άνα-φέρουν, ότι για να άνασθητήση ένα μένος τού σώματος, άρκει να δάξουν έναντι έμμερής λίδος, ένα είδος μαρ-μαρού, τριμμένον κι' άνακατωμένον με ξίδι. Έτσι ό άσθενής δέν ύποφέρει καθόλου κατά την έγχείρησι.

Απ' όλα όμως τά ναρκωτικά οί άρ-χαίοι είχαν σέ μεγαλείτερη ύπόληψι τόν μανδραγόρα, τού όποιου τό χυμό μεταχειρίζονταν για την παρσκευή κά-θε ναρκωτικού φαρμάκου.

Έπίσης μία από τις συσκευασίες αυ-τές ήταν και ή τού περιφήμου χειρού-ργου της Βολωνίας Θεοδούχου, ό ό-ποιος άνακατέυε όμο, ύσκαμμο, κύ-νιο και μαρούδι, και τό έσχύλισμά τους τό έδινε για τό άναπνεύσουν οί έγχειριζόμενοι μ' ένα σπυρρίγγρι.

Τό ίδιο άνασθητικό χρησιμοποιού-σαν και τά δυστυχή θύματα της Τε-ρρας. Έξέτασσε, για να ύπομεινούν ό-πωσδήποτε τά τρομερά βασανιστήρια που ύφίσταντο.

Οί Κινέζοι έξ άλλου έγνωρίζαν από την άρχαιότητα έπαφή τις ναρκωτικές ιδιότητες τού χασις και τό χρησιμο-ποιούσαν όταν υπάδυναν σε χειρουργί-κές έπεμβάσεις.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

— Μά αφού πεί-
πει... Έξ' άλλου θα

μαγαλώσουν σε λίγο καιρό.

Τότε έκλεινε μόνιμα...
— Θυμήσου πως εσύ ο ίδιος μου
έλεγες: «Χωρίς τα μαλλιά σου, θα
ήσουν σαν μια άγρια χωρίς φωτισμέ-
νο...». Ε, λοιπόν άγριο χωρίς φω-
τισμένο δεν υπάρχουν... Δεν πρέ-
πει ο γιατρός να με στερήσει εκείνο
που εσύ αγαπάς περισσότερο σε
μένα. Δεν θα τον αφήσεις να το κά-
νι... Δεν είν' έτσι;... Άν μου κό-
ψι τα μαλλιά, δεν θα είμαι πια η
γυναίκα που αγαπούσες... Δεν θα εί-
μαι πια εγώ...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, εί-
χε λύσει την κόμη της απάνω στο μα-
ξιλάρι της. «Επειτα, μάζεψε τις
ξανθές της μπούκλες, μέσα στις
χούφτες της σαν ένα θησαυρό και
τις άπλωσε προς έμένα... Έγώ τό-
τε τα φίλησα...

— Έτσι η γυναίκα μου
αποκοιμή-
θηκε.

Τότε ο γιατρός με
πλησίασε και μόνιμα
είπε: «Εί-
σαι η γυναίκα μου
αποκοιμή-
θηκε».

— Ναι, εγώ είμαι από τη γυ-
ναίκα μου...

Και, έπειτα, αρχά-
— Τα μαλλιά της... Αυτά έκλει-
ναν ολόκληρη την αγάπη μας... Μά
κι' αυτά ήταν η αιτία της καταστρο-
φής της... Τα μαλλιά της, ήταν η πα-
ράκλησή μου... Κι' εκείνη όμως πεί-
σε τ' αγαπούσε! Πόσο καμάρι μου
είχε!... Και με το δικό της! Αποτε-
λούσαν για το μέτωπό της ένα λυμπε-
ρό φωτισμένο! Ένα στεφάνι από χρυ-
σάφι!... Πόσες φορές δεν τα χόδεψα!
Πόσες φορές δεν τα φίλησα... Αλλά
πολύ πολύ τα μαλλιά μου! μου έλε-
γε εκείνη συχνά.

Κι' εγώ, γονατίζοντας μπρος της,
της απαντούσα:

— Ναι, ε' αγαπώ... Χωρίς τα μαλ-
λιά σου θα ήσουν μια άγρια, χωρίς
φωτισμένο...

Μά όλα περνούσαν και πρό πάντων
ή εσύ...

Αυό ολόκληρη χρόνια, ή εσύ
μας ήταν τελεία... Έπειτα, ξαφνα,
ή δυστυχισμένη μου φίλη έπεσε από
ρωστική της χειροτέρεψε σε λίγο
τόσο πολύ ώστε χρειάστηκε να κατα-
φύγουμε στα έσχατα μέτρα...

Ο γιατρός που την επεσκέπτετο
μας έλεγε τότε ότι ήταν ανάγκη να
κόψουμε την πλούσια κόμη της, για
να μη μαγαλώνη ο πυρετός της.

Μά όταν θέλησε να πείσει και την
βία πως ήταν ανάγκη να γίνει α-
πό, εκείνη ανήχησε με βλή τη δύ-
ναμί της, σαν να ήθελε να της ά-
ποσπάσουν τον πιο πολύτιμο θησαυ-
ρό της. Και, γυρίζοντας προς έμένα,
ψιθύρισε αρχά, με φωνή γεμάτη ά-
γωνία:

— Έτσι δεν είνε, φίλε μου...
Δεν πρέπει να τα κόψουμε... Πες
λοιπόν στο γιατρό ότι δεν πρέπει να
μην άρραξέται αυτό που κλείνει ολό-
κληρη την αγάπη μας...

Έγώ προσπάθησα να διαμαρτυρη-
θώ και να την καθησυχάσω, λέγον-
τάς της:

— Η χρυσή μπούκλες
κατακυλούσαν κομμένες επάνω στο
μαξιλάρι...

Βιζόμουν... διαζόμουν πολύ...
Με γρήγορες ψαλλιδιές πραγματο-
ποιούσα το καθήκον μου, τρέποντας
μήπως μου έλειπε το θάρος να το
εκτελέσω ως το τέλος;...

— Όταν, σε λίγο είχα τελειώσει...

Και τότε κύτταζε, για πρώτη φο-
ρά, τί είχα κάνει, κοιτάζοντας το έρ-
γο μου...

Χωρίς τα μαλλιά της ή γυναίκα
μου μόνιμα φαινόταν ακόμα πιο γλωφ-
ή, ακόμα πιο άρρωστη.

— Όταν σε λίγο ξύπνησε, δεν κρα-
τούσε πια στα χέρια της παρά τις
κομμένες μπούκλες της ξανθής της
κόμης...

Μόλις το είδε αυτό, έβγαλε μια
κραυγή... μια κραυγή δόδυνη...

— Έπειτα με
κύτταζε... και το
βλέμμα της ήταν
ολιμένο... απέρα-
ντα ολιμένο... όπως
το βλέμμα ενός άγα-
πημένου προσώπου
που φεύγει για να
μη γυρίσει ποτέ πια...

— Είμαι δαχη-
μη... ψιθύρισε. Δεν
είν' έτσι... Δεν με ά-
γαπάς πια;

Τού χάριζε εγώ
προσπαύοντα να πα-
ρηγορηθώ τη φτώχη
μου φίλη.

— Εκείνη μόνιμα
αδίακαπα:

— Τώρα, έτσι θ-
πως είμαι, δεν είμαι
πια εγώ... Έγώ πέ-
θανα... πέθανα...

Και επρόσθετε σαν
να ανιχνεύονταν, σαν
να προσέθανονταν τί
έμελλε να συμβεί σε

λίγο:

— Πέθανα... πέθανα για σένα!

— Έπειτα, δίνοντάς μου τα χρυσά
της μαλλιά, αφού τα κύτταζε μελαγ-
χολικά, μόνιμα:

— Φύλαξε αυτά τα μαλλιά... Φύ-
λαξέ τα να τα έχω, όταν θα έγω πια
πεθάνει έντελως... Τα μαλλιά αυτά
είναι για σένα, ότι είχες αγαπήσει
περισσότερο σε μένα.

Και τα φύλαξα...

— Όπως το είχα πη ή γυναίκα μου,
δεν άργησε να πεθάνει...

Τό χάσιμο της πλούσιας κόμης
της, ή ολίσθησε ότι δεν ήταν πια
πρώτα φορά, ο φόβος ότι είχα πεί-
σει πια να την αγαπάω, έλ' αυτά
την έσκότωσαν...

Ναι, ή υπόδειξις του γιατρού την
είχε σκοτώσει...

Στο σημείο αυτό, ο φίλος μου στά-
θηκε μια στιγμή και κατόπιν επρό-
σθεσε:

— Ναι, ή φτώχη μου γυναίκα εί-

χε δική... Τα μαλλιά της μου τη
θυμίζουν τόσο!... τόσο... Όσο που
φαινόταν πως δεν έχει πεθάνει έντε-
λως... Ναι! φαινόταν πως βρίσκεται
κοντά μου... πως βρίσκεται εκεί, με
σε αυτό το κορτί...

Και, λέγοντας αυτά ο φίλος μου,
κύτταζε το κορτί με το θησαυρό του.
Τότε μόνιμα και μένα πως έ-
βλεπα μπροστά μου την πεθαιμένη, ο-
λοζώνταν.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΨΑΡΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Υπάρχει ένα έδος ψαριού, το Χρι-
στόψαρο για το οποίο οι ψαράδες λέ-
νε πως κελαιδάει και για το οποίο
αναφέρεται ή εξής όρια παράδοσις:

— Ένώ ο Χριστός περνούσε κάποτε
από ένα παραθαλάσσιο χωριό, οι κη-
τοίκοι του τον παρεκάλεσαν να μείνει
μαζί τους. Ο Χριστός πραγματικά
κλήθηκε κι' άρχισε να τους διδάσκει.

Οι χωρικοί όμως, μη βρίσκοντας κα-
λή τή διδασκαλία του, θύσωναν και
τον έδιωξαν από το χωριό τους.

Τότε ο Χριστός, χωρίς ν' άγανα-
κτήσει για τη συμπεριφορά τους, έ-
κινησε κι' έφυγε. Στο δρόμο όμως
απόστασε και κάθισε απάνω σ' ένα
βράχο της ακροθαλασσίας. Καθώς θ-

μωσ είδε τα πλινα του βοθυπέντα
μέσα στο νερό, τα ψάρια βγήκαν στην
επιφάνεια κι' άρχισαν να τού τα
πλύνουν και να τού τα φιλούν.

Ο Χριστός άπλωσε τότε το χέρι
του κι' έπιασε ένα ψάρι, το οποίο ά-

μέσως άρχισε να κελαιδίζει παράμοια με
στα σπιντα που πήγαιναν. Εκείνο
που ζήτησε μόνο ήταν ταχυτική έργα-
σία. Και άκριβως αυτή την έπαρη έρ-
γασία δεν είχα. Έπρεπε να περάσει
άκριβως δύο μήνες πολύ δύσκολους, τον

Ιούλιο και τον Αύγουστο, κατ' τους
οποίους οι περισσότεροι από τους πε-
λάτες της πήγαιναν στην έξοχό.

Κάθε Σάββατο, έδω και τέσσερα
χρόνια, πήγαινε στο σπίτι των Σελέν.

Και μολοντί ή κ. Σελέν είχα πεθάνει,
αυτή εξακολουθούσε να παρηγί-
νιζε τ' άσπρη του κ. Σελέν και
για τή ρούχα της μικρής κόρης του
Ιωάννας.

Ο κ. Σελέν ήταν ένας τραπέζι-
της υπάλληλος με δύο χιλιάδες φράν-
κα μισθό το μήνα. Παρ' όλες τις φρο-
ντίδες του, δεν είχα κανένα να κα-
τανήσει την άρρώστειά, ή οποία έ-

φρανε συχνά-συχά τή γυναίκα του στον
θάφο και ένα πρωί εκείνη πέθανε
ήσυχως-ήσυχως.

Η Άρμάνδη έγραψε τότε το πέν-
θιμο φόρομα της Ιωάννας. Αυτή επί-
σης της έξήγησε ότι ή μαμά της είχα
πεί: να κάνει ένα μεγάλο, πολύ με-
γάλο ταξίδι και ότι αν ή Ιωάννα
ήταν φρόνια κοντά στον πατέρα της,
μια μέρα ίσως ή έναυρόζε...

Ο κ. Σελέν τα είχα άκουσει αυτά και έ-
πείδεν δεν μπορούσε να ευχαριστήσει
την δεσποινίδα Άρμάνδη μπροστά στην
κίχτ του, με μια ματιά της έδεξε θ-

Τά ψάρια αυτά φέρουν στις δύο
πλευρές τους τον τύπο του δακτύλου
του Χριστού και θεωρούνται από τους
ψαράδες ιερά. Γι' αυτό οι περισσότε-
ροι απ' αυτούς, άμα πιάσουν κανένα
απ' αυτά, το πετούν πάλι μ' ελά-
θεια στη θάλασσα.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Στο "Άγιο Όρος υπάρχουν 20 εν
βλφ μονές, ή εξής: Η μονή της Με-
ρίστης Λαύρας, του Βασιλειού, των
Ιωάννων, του Χιλιανδαρίου, του Διο-
νυσίου, του Κουτλουμουσίου, του Παν-
τοκράτορος, του Ξηροποτάμου, του
Καρυγιάφου, του Δοχειαρίου, του Κα-
ραλλάου, του Φιλοθέου, του Σίμωνος
Πέτρος, του Άγίου Παύλου, του
Σταυρονικήτα, του Ξενοφώντος, του
Γρηγορίου, του Ήσυχου, του Α-
γίου Παντελεήμονος και του Κωνσταν-
τίνου.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΦΗ

ΤΟΥ PH. BERTHELIER

Άλλοίμονο! Η δεσποινίς Άρμάνδη
κόντευε πια να γίνει γεροντοκόφη. Εί-
χε κλείσει τα είκοσιενά της χρόνια
και δεν ήταν καθόλου ώριμη. Όταν
μια φορά λίγο έλειψε κι' αυτή να παν-
τρευτεί, Μά, την παρεκίνησε σχεδόν
των γάμων της, πέθανε ο πατέρας
της και είπα στο μηστήρα της ότι
δεν θα είχα ποτέ το θάρος να έγκα-
ταλείψω τή γριά και σχεδόν άναπηρη
μητέρα της. Έτσι οι άρραβόνες τους
διαλύθηκαν...

— Όταν, ή Άρμάνδη είχα κλάψει
πολύ τότε... Μά με το πέρασμα του
καιρού, όλες ή έλπίδες της είχαν πια
πετάξει, τή όνειρά της είχαν διαλυθεί
και είχα καταλήξει να σχηματίσω για
τον έαυτό της την ιδέα ότι δεν ήταν
παρά ένα πλάσμα που ήταν προσωρι-
νό να εργάζεται διαρκώς, χωρίς
καμιά χαρά, χωρίς καμιά άπολαυσή.

Η Άρμάνδη ήταν άποροροροχού.
Στα σπιντα όπου εργαζόταν την συμ-
παύσαν πολύ, γιατί ήταν πάντα δει-
λή και συντεταγμένη. Και επί πλέον
δεν ήταν καθόλου φραχό: Προτιμούσε
να γυρίσει στο σπίτι πενσιμένη και
να φάει εκεί ένα κομμάτι ζερό ψωμί,
παρα να φάει βωδινό βραστό που εί-
χε άπομείνει από την περασμένη ήμέ-
ρα στα σπιντα που πήγαιναν. Εκείνο
που ζήτησε μόνο ήταν ταχυτική έργα-
σία. Και άκριβως αυτή την έπαρη έρ-
γασία δεν είχα. Έπρεπε να περάσει
άκριβως δύο μήνες πολύ δύσκολους, τον

Ιούλιο και τον Αύγουστο, κατ' τους
οποίους οι περισσότεροι από τους πε-
λάτες της πήγαιναν στην έξοχό.

Κάθε Σάββατο, έδω και τέσσερα
χρόνια, πήγαινε στο σπίτι των Σελέν.

Και μολοντί ή κ. Σελέν είχα πεθάνει,
αυτή εξακολουθούσε να παρηγί-
νιζε τ' άσπρη του κ. Σελέν και
για τή ρούχα της μικρής κόρης του
Ιωάννας.

Ο κ. Σελέν ήταν ένας τραπέζι-
της υπάλληλος με δύο χιλιάδες φράν-
κα μισθό το μήνα. Παρ' όλες τις φρο-
ντίδες του, δεν είχα κανένα να κα-
τανήσει την άρρώστειά, ή οποία έ-

φρανε συχνά-συχά τή γυναίκα του στον
θάφο και ένα πρωί εκείνη πέθανε
ήσυχως-ήσυχως.

Η Άρμάνδη έγραψε τότε το πέν-
θιμο φόρομα της Ιωάννας. Αυτή επί-
σης της έξήγησε ότι ή μαμά της είχα
πεί: να κάνει ένα μεγάλο, πολύ με-
γάλο ταξίδι και ότι αν ή Ιωάννα
ήταν φρόνια κοντά στον πατέρα της,
μια μέρα ίσως ή έναυρόζε...

Ο κ. Σελέν τα είχα άκουσει αυτά και έ-
πείδεν δεν μπορούσε να ευχαριστήσει
την δεσποινίδα Άρμάνδη μπροστά στην
κίχτ του, με μια ματιά της έδεξε θ-

Τότε την παρεκάλεσε μάλιστα να
εξακολουθήσει να πήγαινε κάθε βδο-
μάδα στο σπίτι του για να ντύνη τήν
Ιωάννα και να επιβλέπων τή ρού-
χα της.

Η μικρούλα την αγαπούσε πολύ.
Μόλις έφτανε ή Τετάρτη, έλεγε στον
πατέρα της:

— Άκριβως δύο μέρες και άρρη ή
δεσποινίς Άρμάνδη...

Και όταν ή Άρμάνδη έρχόταν, την
αγκαλιάζε με στοργή.

Μια μέρα στο τραπέζι, ο κ. Σελέν
εμάλλωσε τήν κό-
ρη του. Τότε έκλει-
νε με τή ματιά
γεμάτη δάκρυα έ-
πρεσε μέσ' στην
αγκαλιά της Άρ-
μάνδης σαν να ή-
θελε να ζητήσει
κοντά της προ-
στασία και παρη-
γορία.

— Εγίναντε λοι-
πόν ή μαμά της;
τη ρώτησε πλη-
σιάζοντάς την ο κ.
Σελέν.

Αυτά τα λόγια
ήσαν τα μόνα που
ά ν' η Άρμάνδη
μεταξύ τους. Μά
ή Άρμάνδη κατά-
λαβε κατ' τη σχισία τους. Κατάλα-
βε ότι ο κ. Σελέν ήθελε να της πη-
μ' αυτά:

— Δεσποινίς Άρμάνδη, είδα μια
γυναίκα κόρη. Σας αγαπώ από καιρό
και σας αγαπάτε τή μικρή μου Ιωάν-
να... Θέλετε λοιπόν να αντικαταστή-
σετε κοντά μου και κοντά της τή μη-
τέρα της...

Η Άρμάνδη είχα κοκκινίσει και
γύρισε άλλο το κεφάλι της. Κι' όταν
αργότερα γύρισε στο σπίτι της, ήταν
πολύ παρακμμένη. Ήταν τόσο άπο-
σώκηρο αυτό που της είχα προτείνει:

ο κ. Σελέν! Άναγκάζονταν να έγκα-
ρίστησι, ότι, αν δεχόταν, ή γι-
νόταν μια καλή νοικοκυρά. Ο κ. Σελέν
ήταν καλό σύ-
ζυγο που θα
την αγαπού-
σε, και μια
μικρούλα κό-
ρη, ή οποία
επίσης σή ν
αγαπούσε και
ή οποία άρ-

γότερα θα γινόταν μια καλή της φίλη.
— Ο, ναι!... Ορισμένοι θα δεχόταν.
Θα δεχόταν με χαρά και θ' άρρωσι-
νόταν ολόκληρη στο σίκυό της και
στο παιδί της... Και θα έκανε αυτά
τα δου πλάσματα, τα όποια αγαπού-
σε κιόλας, ευτυχισμένα...

Ναι! Ναι!... Όταν ο κ. Σελέν θα
τη ρωτούσε πάλι, θα έδωζε το χέρι
της μέσα στο δικό του και θ' άφινε
όλη τή χαρά της να ξεχυθή...

— Άκριβως δύο μέρες και άρρη ή
δεσποινίς Άρμάνδη...

Και όταν ή Άρμάνδη έρχόταν, την
αγκαλιάζε με στοργή.

Μια μέρα στο τραπέζι, ο κ. Σελέν
εμάλλωσε τήν κό-
ρη του. Τότε έκλει-
νε με τή ματιά
γεμάτη δάκρυα έ-
πρεσε μέσ' στην
αγκαλιά της Άρ-
μάνδης σαν να ή-
θελε να ζητήσει
κοντά της προ-
στασία και παρη-
γορία.

— Εγίναντε λοι-
πόν ή μαμά της;
τη ρώτησε πλη-
σιάζοντάς την ο κ.
Σελέν.

Αυτά τα λόγια
ήσαν τα μόνα που
ά ν' η Άρμάνδη
μεταξύ τους. Μά
ή Άρμάνδη κατά-
λαβε κατ' τη σχισία τους. Κατάλα-
βε ότι ο κ. Σελέν ήθελε να της πη-
μ' αυτά:

— Δεσποινίς Άρμάνδη, είδα μια
γυναίκα κόρη. Σας αγαπώ από καιρό
και σας αγαπάτε τή μικρή μου Ιωάν-
να... Θέλετε λοιπόν να αντικαταστή-
σετε κοντά μου και κοντά της τή μη-
τέρα της...

Η Άρμάνδη είχα κοκκινίσει και
γύρισε άλλο το κεφάλι της. Κι' όταν
αργότερα γύρισε στο σπίτι της, ήταν
πολύ παρακμμένη. Ήταν τόσο άπο-
σώκηρο αυτό που της είχα προτείνει:

ο κ. Σελέν! Άναγκάζονταν να έγκα-
ρίστησι, ότι, αν δεχόταν, ή γι-
νόταν μια καλή νοικοκυρά. Ο κ. Σελέν
ήταν καλό σύ-
ζυγο που θα
την αγαπού-
σε, και μια
μικρούλα κό-
ρη, ή οποία
επίσης σή ν
αγαπούσε και
ή οποία άρ-

Τότε την παρεκάλεσε μάλιστα να
εξακολουθήσει να πήγαινε κάθε βδο-
μάδα στο σπίτι του για να ντύνη τήν
Ιωάννα και να επιβλέπων τή ρού-
χα της.

Η μικρούλα την αγαπούσε πολύ.
Μόλις έφτανε ή Τετάρτη, έλεγε στον
πατέρα της:

— Άκριβως δύο μέρες και άρρη ή
δεσποινίς Άρμάνδη...

Και όταν ή Άρμάνδη έρχόταν, την
αγκαλιάζε με στοργή.

Μια μέρα στο τραπέζι, ο κ. Σελέν
εμάλλωσε τήν κό-
ρη του. Τότε έκλει-
νε με τή ματιά
γεμάτη δάκρυα έ-
πρεσε μέσ' στην
αγκαλιά της Άρ-
μάνδης σαν να ή-
θελε να ζητήσει
κοντά της προ-
στασία και παρη-
γορία.

— Εγίναντε λοι-
πόν ή μαμά της;
τη ρώτησε πλη-
σιάζοντάς την ο κ.
Σελέν.

Αυτά τα λόγια
ήσαν τα μόνα που
ά ν' η Άρμάνδη
μεταξύ τους. Μά
ή Άρμάνδη κατά-
λαβε κατ' τη σχισία τους. Κατάλα-
βε ότι ο κ. Σελέν ήθελε να της πη-
μ' αυτά:

— Δεσποινίς Άρμάνδη, είδα μια
γυναίκα κόρη. Σας αγαπώ από καιρό
και σας αγαπάτε τή μικρή μου Ιωάν-
να... Θέλετε λοιπόν να αντικαταστή-
σετε κοντά μου και κοντά της τή μη-
τέρα της...

Η Άρμάνδη είχα κοκκινίσει και
γύρισε άλλο το κεφάλι της. Κι' όταν
αργότερα γύρισε στο σπίτι της, ήταν
πολύ παρακμμένη. Ήταν τόσο άπο-
σώκηρο αυτό που της είχα προτείνει:

ο κ. Σελέν! Άναγκάζονταν να έγκα-
ρίστησι, ότι, αν δεχόταν, ή γι-
νόταν μια καλή νοικοκυρά. Ο κ. Σελέν
ήταν καλό σύ-
ζυγο που θα
την αγαπού-
σε, και μια
μικρούλα κό-
ρη, ή οποία
επίσης σή ν
αγαπούσε και
ή οποία άρ-

Τότε την παρεκάλεσε μάλιστα να
εξακολουθήσει να πήγαινε κάθε βδο-
μάδα στο σπίτι του για να ντύνη τήν
Ιωάννα και να επιβλέπων τή ρού-
χα της.

Η μικρούλα την αγαπούσε πολύ.
Μόλις έφτανε ή Τετάρτη, έλεγε στον
πατέρα της:

— Άκριβως δύο μέρες και άρρη ή
δεσποινίς Άρμάνδη...

Και όταν ή Άρμάνδη έρχόταν, την
αγκαλιάζε με στοργή.

Μια μέρα στο τραπέζι, ο κ. Σελέν
εμάλλωσε τήν κό-
ρη του. Τότε έκλει-
νε με τή ματιά
γεμάτη δάκρυα έ-
πρεσε μέσ' στην
αγκαλιά της Άρ-
μάνδης σαν να ή-
θελε να ζητήσει
κοντά της προ-
στασία και παρη-
γορία.

— Εγίναντε λοι-
πόν ή μαμά της;
τη ρώτησε πλη-
σιάζοντάς την ο κ.
Σελέν.

Αυτά τα λόγια
ήσαν τα μόνα που
ά ν' η Άρμάνδη
μεταξύ τους. Μά
ή Άρμάνδη κατά-
λαβε κατ' τη σχισία τους. Κατάλα-
βε ότι ο κ. Σελέν ήθελε να της πη-
μ' αυτά:

— Δεσποινίς Άρμάνδη, είδα μια
γυναίκα κόρη. Σας αγαπώ από καιρό
και σας αγαπάτε τή μικρή μου Ιωάν-
να... Θέλετε λοιπόν να αντικαταστή-
σετε κοντά μου και κοντά της τή μη-
τέρα της...

Η Άρμάνδη είχα κοκκινίσει και
γύρισε άλλο το κεφάλι της. Κι' όταν
αργότερα γύρισε στο σπίτι της, ήταν
πολύ παρακμμένη. Ήταν τόσο άπο-
σώκηρο αυτό που της είχα προτείνει:

ο κ. Σελέν! Άναγκάζονταν να έγκα-
ρίστησι, ότι, αν δεχόταν, ή γι-
νόταν μια καλή νοικοκυρά. Ο κ. Σελέν
ήταν καλό σύ-
ζυγο που θα
την αγαπού-
σε, και μια
μικρούλα κό-
ρη, ή οποία
επίσης σή ν
αγαπούσε και
ή οποία άρ-

Τότε την παρεκάλεσε μάλιστα να
εξακολουθήσει να πήγαινε κάθε βδο-
μάδα στο σπίτι του για να ντύνη τήν
Ιωάννα και να επιβλέπων τή ρού-
χα της.

Η μικρούλα την αγαπούσε πολύ.
Μόλις έφτανε ή Τετάρτη, έλεγε στον
πατέρα της:

— Άκριβως δύο μέρες και άρρη ή
δεσποινίς Άρμάνδη...

μαί ζηλιάρη και δεν θα ήθελα μια
άλλη γυναίκα ναρθή να εγκατασταθ-
είδω... Και έπειτα έδω ήταν άλλοτε
ή μαμά μου, ή καλή μου μαμά, που
την αγαπούσα τόσο... Άν πάρεται
θέσι της, θα σε μήσησω... Όχι! Δεν
είναι έτσι... Δεν θα το κάνω αυτό.
Δεσποινίς, σε ικετεύω... σε ικετεύω!

Τα ματία της Ιωάννας την έκυ-
ταξαν με τόσο θέση! Η άφωνη πα-
ράκλησις της ήταν συγχρόνως τόσο
θερμή και τόσο απλή, τόσο παθητική,
ώστε ή Άρμάνδη δεν έδίστασε πια.

Με την καρδιά συγκινημένη και τραυ-
λίζοντας κάπως από τή συγκίνησή της,
γύρισε προς τον κύριο Σελέν όταν ση-
κώθηκε από το τραπέζι και τού είπα:

— Κάποτε Σε

ΠΡΟΣΩΠΑ

NANTIA, μια χαριτωμένη ξανθούλα, 25 ετών.

ΑΔΟΛΦΟΣ, σύζυγός της, 35 ετών.

(Σ' ένα κομψό γραφείο. Η Νάντια τακτοποιεί τα βιβλία και τα μπιμπέλο και αναεώνει τα λουλούδια στα βάζα. Έξαφνα βλέπει ένα κλειδί σ' ένα συρτάρι).

NANTIA.—'Α! πώς το έπαθε ο 'Αδόλφος και ξέχασε το κλειδάκι επάνω σ' αυτό το συρτάρι; Είπε τώρα ένας χρόνος που είμαστε παντρεμένοι, και δεν ξέρω τί κρύβει εδώ μέσα... Ν' ανοίξω να ιδώ; Πόσο θα ήθελα να μάθω τέλος πάντων τι έχει εδώ μέσα! 'Αλλά όχι!... όχι! Δεν είνε σωστό αυτό... Μήπως δεν μου έχει διηγηθεί δηλ του τη ζωή, μήπως δεν μου τ' έχει εκμυστηρευθεί τα πάντα;... Δεν πιστεύω να μου έχει κρύψει τίποτα... 'Εδώ είνε το άμαστο του δωμάτιο, όπου του άρεσει να ενοιάζεται... 'Εδώ σ' αυτό το γραφείο κάθεται και γράφει τα όρατα του μυθιστορήματα που τον έκαναν ένοδο σ' όλο τον κόσμο. Γι' αυτό κι' εγώ θέλω να περιουσιώμαι το γραφείο του και να το στολίσω με λουλούδια... Και τ' αγαπά τόσο τάνηθ' ο 'Αδόλφος!... Μά!... Αυτό εδω το συρτάρι... Δεν ξέρω... Με σκανδαλίζει... Θέλω να το ανοίξω... Γιατί όμως;... 'Αφού ο 'Αδόλφος με διαβεβαιώνει ότι δεν μου έχει κρύψει τίποτα από την ζωή του;... Πριν με γνωρίσει έμένα, δεν είχε αγαπήσει καμιά γυναίκα μ' έρωτα πραγματικό... Είχε μερικά φλέρτ... 'Η μόνη γυναίκα που του έκανε έντυπωσι είμαι εγώ. Τότε λοιπόν, αφού δεν έχει μυστικά από μένα, γιατί να μην ανοίξω το συρτάρι; (Τραβάει στα-στα το συρτάρι). 'Α!... Δεν έχει μέσα παρά ένα κουτί... 'Ενα μαζού έβένινο κουτί, με άσημενο φερμουάρ... Τι να έχει μέσα; (Παίρνει το κουτί από το συρτάρι και το ανοίγει). 'Α! Θεέ μου! Μία κοτσίδα! Μία ξανθή κοτσίδα!... Χρυσάφνια!... Τι σημαίνει αυτό; Ποιανής είνε αυτά τα χρυσά μαλλιά; Γιατί τα φυλάει εδώ μέσα ο 'Αδόλφος; Και γιατί δεν μου έχει μιλήσει ποτέ γι' αυτά; Γιατί; Είπε λοιπόν υποκριτής; Ψεύτης; 'Ω Θεέ μου!... Αυτό που μου όραζόταν ότι ποτέ καμιά ξανθή γυναίκα δεν του άρεσε, εκτός από μένα!... 'Ωστε και ο 'Αδόλφος είνε άπιστος και πονηρός; Αυτό που τον θεωρούσα έως σήμερα ως τον τελειότερο των ανθρώπων!... ('Αναλύεται σε λυγμούς). 'Ω, τί δυστυχής που είμαι!... Και τί να έγινε αυτή η γυναίκα με τα χρυσά μαλλιά; Θα την αγαπούσε πολύ βέβαια για να τα φυλάει έτσι τα μαλλιά της! Και πούξ ξέρεi αν δεν την αγαπά άκομα! Και πούξ ξέρεi αν δεν βλέπουνται και τώρα... Και ίσως, ο Θεέ μου, ίσως, αυτή τη στιγμή να βρίσκεται κοντά της! Θα τρελλαθώ!... Θα πεθάνω!... Θα σκοτωθώ!

(Έξαφνα μπαίνει μέσα ο 'Αδολφός. Βλέπει την Νάντια με τα μαλλιά στο χέρι και στέκεται εκπληκτός).

NANTIA.—'Αδολφέ! 'Ετσι λοιπόν! Με άπαυσε τόσο καιρό... Μου δοκίμασαν ότι δεν αγαπήσεις ποτέ σου άλλη γυναίκα εκτός από μένα. Και από πάντων ότι δεν σε τράβηξε ποτέ καμιά ξανθή γυναίκα, εκτός από μένα. Και αυτά τα ξανθά μαλλιά;... Είπε από ξανθά και από τα δικά μου Ποιανής είνε; λέγε μου!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΙΟΝ

(Ο 'Αδόλφος εξακολουθεί να σιωπά).

NANTIA.—Λέγε μου λοιπόν... Ποιανής είνε αυτά τα μαλλιά; Πού είνε αυτή που τα έκοψε από το κεφάλι της και σου τα έστειλε; Χά!... Χά!... Θα είνε πολύ ρομαντική. Σου έστειλε τα μαλλιά της, όπως έκανε η Γκρα-τόύιλλα στον Λαμαρίν... Χά! Χά!

ΑΔΟΛΦΟΣ, (με πόνο και τρυφερότητα).—Νάντια!...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

Το άγόρασε γι' εμένα;...

NANTIA.—Πώς τη λένε αυτήν την γυναίκα; Θέλω να μου πής! Είπε παλιά σου αγάπη;... Γιατί δεν μου έχεις πη τίποτα γι' αυτήν; 'Εξακολουθείς να την αγαπάς, μήπως; Και αυτό το έβένινο κουτί...

NANTIA.—'Ω! το όμολογείς;

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ναι! Λοιπόν...

NANTIA.—Γιατί δεν μου το έλεγε τόσο καιρό; Την αγαπήσεις λοιπόν, περισσότερο και από μένα.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—'Η αγάπη που της είχα ήταν πολύ διαφορετική από την αγάπη που σου έχω...

NANTIA.—Δεν ξέρω!... Την αγαπούσες... Αυτό είνε το πάν!... 'Αχ, Θεέ μου!... Τι σκέφτηκα Έξαφνα!... Μήπως η αγάπη σου προς έμένα δεν είνε παρά η αντανάλασις του έρωτός σου προς εκείνην; 'Ηταν κι' αυτή ξανθή...

Ναι, ναι!... κι' έμένα μ' αγαπήσες γιατί τα μαλλιά μου σου θυμίζουν τα δικά της...

Εμένα δεν μ' αγαπήσες ποτέ...

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Νάντια!... Θα μετανοήσω για όσα σου έλες τώρα...

NANTIA.—'Αν θέλεις να πιστέψω ότι μ' αγαπάς, πείσέ με να σου μιλήσω...

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Τα μαλλιά αυτά μου είνε πολύτιμα, ιερά...

NANTIA.—'Αχ, Θεέ μου!

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Τα μαλλιά αυτά είνε τις μητέρας μου...

NANTIA.—'Α! ΑΔΟΛΦΟΣ...

Ακουσε... 'Η μητέρα μου, καθώς βλέπεις, είχε πολύ όρατα μαλλιά...

Εκείνον τον καιρό η γυναίκα δεν έκοβαν τα μαλλιά των 50 πωσ τώρα. Τα φύλαγαν και τα πρόσεχαν σαν θησαυρό τους... Καθώς σου έχω πη, η μητέρα μου ήταν πολύ όρατα. Τα μαλλιά της πλαισίωσαν σαν φωτοστέφανος το λεπτό της πρόσωπο. Βλέπεις τί μαζού, τί πικρά, τί μεταξένια μαλλιά είχε; Και το χρώμα τους είνε σπάνιο, δεν είνε έτσι;

NANTIA.—Ναι! Είπε από χρυσά και από τα δικά μου!

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Τα μαλλιά της αυτά της τα χένιζαν κάθε μέρα με προσοχή δύο καμαριέρες. Νομίζω πως την βλέπω την λατρετή μου μητέρα καθισμένη σε μία καρέκλα, μπροστά σ' ένα μεγάλο καθρέφτη την ώρα που της χένιζαν τα μαλλιά της. 'Εμοιαζε σ' ένα νεράδι. 'Η καμαριέρες της έλυναν τις χρυσές της πλεξίδες. 'Υστερα σιγά-σιγά της ξεμπερδευαν τα μαλλιά

της, τα έβρεχαν με μυρωδιές, τα χένιζαν... 'Απ' αυτά, καταλαβαίνεις πόσο τ' αγαπούσεν η μητέρα μου τα μαλλιά της, και πόσο ήταν περήφανη γι' αυτά.

NANTIA.—Μα είχες δικήν.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Λοιπόν, όταν κάποτε αρρώστησα βαρεια και κινδύνενα να πεθάνω, η μαυούλα μου σκέφτηκε ότι δεν είχε τίποτε πολύτιμότερο να προσφέρει για την σωτηρία μου από τα μαλλιά της. 'Ηταν πολύ εύλαβής, καθώς ξέρεis.

Εκοψε λοιπόν η ίδια τα χρυσά, πολύτιμα μαλλιά της και τα πρόσφερε στην Παναγία... για να με κάνει καλά.

NANTIA, (πολύ συγκινημένη).—'Ω 'Αδολφέ... Συγχώρεσε με!... Συγχώρεσε με!...

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Πές μου λοιπόν τώρα, αν δεν άξιζαν αυτά τα μαλλιά να τα πάρω εγώ άφορτα και να τα κρύψω μέσα σ' αυτό το έβένινο κουτί;

NANTIA.—'Ω, άξιζε να τα κρύψω μέσα σε διαμαντένιο κουτί. (Παίρνει τα μαλλιά και τα φιλεί). Συγχώρεστε με, όρατα χρυσά μαλλιά, πολύτιμο χρυσάρι, που εξαγόρασες την ζωή του 'Αδολφου μου...

Η ΕΛΛΑΣ ΠΡΟ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Στο πρώτο μας Πανεπιστήμιο το οποίον ιδρύθη επί 'Οθωμανών υπήρχαν 4 σχολές, ή των Γενικών 'Επιστημών, ή της 'Ιατρικής, ή της Θεολογίας και ή των Δικαστικών και Πολιτικών επιστημών.

—Στην πρώτη διωρίσθησαν καθηγηταί οί Γ. Ψύλλας, 'Αλέξ. Σούτσος, Γεώργ. Γεννάδιος, Κοντογόννης ής Ιστορίας, φιλοσοφίας και φιλολογίας, ο αλλικός φαρμακοποιός Λάνδερους ής φυσικής και χημείας και οί Νέγρης και Βούρης των μαθηματικών, ής αστρονομίας και της γεωγραφίας.

—'Επίσης στην ίδια σχολή διδασκαν ως έκτακτοι καθηγηταί οί Στρογγίης, Ν. Λεβαδίας, Χ. Ούλερτζος, 'Ανσέλιμος, Παλαιολόγος, Α. 'Αργυρόπουλος, Σαλαδάμ και Βλάκ.

—Όσοι έξ αυτών ήταν διωρισμένοι και σε γυμνάσια, εξακολουθούσαν να διηγορούν και την πρώτη τους θέση.

—Στη Θεολογική Σχολή έδιδασκαν οί Κοντογόννης, Θ. Φαρμακίδης και ο αρχιμανδρίτης Μ. 'Αποστολίδης.

—Στη Σχολή της 'Ιατρικής έδιδασκαν ο Λευκίας ής Ιστορίας ής 'Ιατρικής, ο Γλαφάκης των ειδικών μαθημάτων, ο Μανροκορδάτος ής ανατομίας, ο Βούρης ής γενικής παθολογίας και θεραπευτικής, ο Ν. Κωστής ής φαρμακολογίας.

—'Επίσης στην ίδια Σχολή έδιδασκαν ο Ι. 'Ολύμπιος το μάθημα ής χειρουργικής, ο Μ. Γεωργιάδης ανατομίας και ο Πάλλης την ιατροδικαστική.

—Καθηγηταί της Σχολής Δικαστικών και Πολιτικών 'Επιστημών ήταν ο Α. Παύκος, ο Α. Σούτσος, ο Ράλλης, ο Προβελέγγιος, ο Φέδερ, ο Μελάς και ο Ι. Μανροκορδάτος, όλοι νομομαθείς και δικηγόροι.

—Πρώτεις του Πανεπιστημίου ήσαν ο Πάικος, ο οποίος έφερε και το βαθμό του Γενικού Εισαγγελέως του 'Αρείου Πάγου, κομήτορες δέ ήσαν μάντορες, όπως έλεγοντο τότε, ο Ψύλλας ής Σχολής Γενικών 'Επιστημών, ο Λευκίας ής 'Ιατρικής, ο 'Αποστολίδης ής Θεολογίας και ο Σούτσος των Δικαστικών 'Επιστημών.

ΤΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ.—Την παρελθούσαν Κυριακήν εις το γήπεδον του 'Αιμαίου Βουλιαγμένης συνητήθησαν αί ομάδες 'Ενωσής Βουλιαγμένης και 'Αιμαίος Βουλιαγμένης. Νικήτρια άνεδείχθη ή δεύτερα δια τερμάτων 15-5, 13-15, 16-13.

Την νικήτριαν ομάδα απέτελουν οί έξής παίκται: Ν. Νικολαΐδης, Γ. Νικολαΐδης, Α. Οικονόμου, Δ. Κουτσουγιάννης, Γ. Σαρακηνός, Δ. Γαϊτάνος.

ΣΥΡΟΣ.—Την παρελθούσαν Κυριακήν διεξήχθη στο γήπεδον του 'Αμερικανικού 'Ορφανοτροφείου ποδοσφαιρικός άγών μεταξύ των δύο ισχυρών ομάδων ής πόλεως μας 'Ερμού και 'Αρεώς δια τερμάτων 1-0.

Οί παίκται αμφοτέρων των ομάδων κατέβαλον όλας τας προσπάθειάς των να παρουσιάσουν ένα καλό σύνολον. Τον άγώνα παρακολούθησεν ως διαιτητής ο έξ 'Αθηναίων κ. 'Ασπρογέρακος τής 'Ανασθηναϊκής, καθώς και πολλοί άλλοι έξομοί φιλάθλοι.

Η νίκη κατ' άρχάς έδωκε κλεινούσα όπερ του 'Ερμού, ο οποίος και έσημείωσε 4 τέρματα εναντι 2 του 'Αρεώς. Δυστυχώς όμως, λόγω έπισποδίου μεταξύ του τερματοφύλακος του 'Αρεώς και του προπονητού του 'Ερμού έπληθε σύγχυσις εις το γήπεδον, και ο άγών διεκόπη 20 λεπτά πρό της κειμενικώς άφρας. 'Ας έκ τούτου έκρηκθή άκρος παρά το κ. 'Ασπρογέρακο.

Θά ήτο άδικη αν παρέλειπμεν να τονίσωμεν ότι τόσοι οί παίκται του 'Ερμού, όσον και του 'Αρεώς μς έδωσαν αρκετά δείγματα ής ικανότητος των εις το ποδόσφαιρον. 'Εξαιρετικά καλά έπαιξαν οί κ. κ. Μουμαλίδης (προπονητής), Κόρρες, Βαρθολομής, Γαβριάς και Μούκας του 'Ερμού και οί κ. κ. Πατελλίδης (προπονητής), Ρόκος και Κρητικός του 'Αρεώς.

ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΑΙΓΙΝΑ.—Την παρελθούσαν εβδομάδα συνητήθησαν εις Αίγινα αί ομάδες 'Αιγινήτος και 'Σαρωνικός. Νικήτρια άνδείχθη ή πρώτη δια τερμάτων 6-0.

Την νικήτριαν ομάδα απέτελουν οί παίκται κ. κ. Χαρ. Σακκιάτης, 'Ιωάννης Κοιός, Γ. Σακκιάτης, Ι. Σπαρής, Κ. 'Αγγελόπουλος, Παν. Παναγής, 'Εμ. Κοσμάς, Χρ. Πάππος, Γ. Μίχας, Δ. Λιακονάκος και Ν. Γιαννούλης.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΣΠΑΡΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΓΗ

ΒΟΛΙΩΤΙΚΟ

(Κατόπιν των τελευταίων σκημών)

Είδες τί έκαναν κεί πέρα
κάτι παίχτες τρομεροί;
Παρατήσανε τη σ φ α ι ρ α
κι' άρχισαν το... σ φ υ ρ ι !

Αυτό ήταν όλο—όλο;
Μα δεν κάνανε κακό,
αφού βρέθηκαν στο Βόλο
και το βρήκαν... β ο λ ι κ ό !

Μ' από φύλακες παρμένοι
άντι άλλων των ποιητής,
θα βρεθούν φ ν λ α κ ι σ μ έ ν ο ι
και θα γίνουν... δ ι ε θ ν ε ι ς !

Ο ΠΑΡΑΔΟΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ

Έχασα στο ποδόσφαιρο,
περνά απ' τη γειτονιά της,
ζητώ απ' αυτή παρηγοριά
και... με κ λ ω τ σ α ή καρδιά της.

Ο ΝΕΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Όπως σάς ήπασχεθήκαμε, προκηρύσσουμε σήμερα τον νέο Ποδοσφαιρικό διαγωνισμό.

Δεν πρόκειται περί γρίφου. 'Ο νέος διαγωνισμός είνε ευχάριστος, έχει το μυστήριό του, το γούστο του.

Δημοσιεύουμε, καθώς βλέπετε, την φωτογραφία ενός μικρού, χαμογελαστού ευζωνάκου.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ ΑΥΤΟΣ;...

Διά να σάς διευκολύνουμε μάλιστα αρκετά, σάς λέμε και τις έξης λεπτομέρειες:

Τό χαριτωμένο, το λυγρό, το καυαρυτό αυτό ευζωνάκι, που χαμογελάει τόσο συμπαθητικά και που θυμίζει το άθνατο τεράστιο του άει-μνηστου Πολυβίου Δημητρακοπούλου:

Φοτανέλλα, ταραβίχι, φούνα, φάσ' Καμάρ' λειντιά, πηρηφάνεια, Σουστός διπλουμένους κατρές!...

Είνε ένας από τους πιο συμπαθείς, τους πιο αγαπητούς και έκλεκτους 'Ελληνες ποδοσφαιριστάς σε παιδική ηλικία.

Πούξ είνε όμως; Αυτό σάς ζητάμε να βοηήτε, έχον

ΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ.

Έτεροι δέκα λύται από ένα τόμο του περιφημου μυθιστορήματος του Πολ Φεζάλ 'Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Δένα άκομη λύται από ΕΝΑ ΔΑΚΕΙΟ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ, είκοσιεντάδραχμον.

Και τέλος πενήντα λύται από ένα είκοσάδραχμο φιλολογικό 'ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'.

Θά πάρουν δηλαδή δώρα 83 (ΟΓΔΟΝΤΑΤΡΕΙΣ) εν όλω λύται!...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Τακτικόν 'Αναγνώστην. 'Ενταύθα. 'Ο γρίφος όχι κακός. Σας εύχαριστούμεν. 'Εδημοσιώσαμεν όμως ήδη νέον διαγωνισμόν. Θ. Σ τ α υ ρ ο π ο υ λ ο υ, Βίλλια (Μαγυαρίδος). Το ποιημάκι σας για τον 'Εθνικόν' όχι ποιητικό. Για δέστε π.χ. το α' τεράστιο

Ζήτη ο 'Εθνικός' που περπατεί Πάντα εμπρός
Και τής θαλάσσης και ξηράς
Παικτών δημιουργός!...

Τι θέλουν να πούν—για το Θεό—οί στίχοι αυτοί; Παίζει και στη θάλασσα ο 'Εθνικός; Είνε δηλαδή αμύδιον; 'Η παίζει και βόλε; Να έξηγητε καλά τα πρόματά. Α θ. 'Α ν δ ρ ο ν ι κ ο υ, Πειραιά. Το ποιήμα σας στον 'Ολυμπικόν' όχι καλό διασκεδάς. Θ. λ. ε. θ. ο υ, το ποιήμα σας στους παίκτας του 'Αναγνώστη' έτσι κι' έτσι. Δημοσιεύεται με τας απαραίτητους διορθώσεις. 'Ιδού:

Στον 'Αργυρόν των καλό
Γιολκίετερ ής 'Ελλάδος
εύχρημασε από καρδιάς
να συμμετάσχη τώρα πειά
της 'Εθνικής' Ομάδος.

Κι' από τα Μπάρν τα ένοδο
Πιεράκο, Ζοζερφίνα
δεν άμφισβηλούμε ποτέ
πως θα δόξασουνε ένα την άμορ-
πως (φη) 'Αθήνα.

Κι' αυτά τα τρία μας τα Χάρ,
τα έκαουσα σε δη την 'Ελλάδα,
δάφνες νέες θα δώσουνε
στην 'Πελαγική' Ομάδα.

Και με τους νέους ανηήρους
που παίζονε όρεια
έλλίζει ο 'Παναθηναϊκός'
να κερή παλι... φέτος τον Περαία.

Παρακαλούνται οί στέλλοντες ανταποκρίσεις ή άλλη όλην και χρησιμοποιούντες νεοσύμμοχον να βάσουν σε μια άκρη τις διασκεδάς και την υπογραφή τους, για να έξορμει από τούτον προνοείται κούβι του λαμψάνου.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Είπα της αγαπημένης:
'Όλη μέρα παίζεις τένις
κι' ήταν φεύγεις με πεθαίνεις;
Πές μου, πώς δεν το χορταίνεις;

Κι' ή φωνούλα ή κρουσταλλένια
μόν άποκρίθη τότε μ' έννοια:
—Νά, στο λέω νέα-σκέτα
Με τρελλάνει ή ρακέττα!...

Και συμπλήρωσε με λέει:
—Νά τά... π α ι ζ ω μού άρέσει!...

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ περισσότερα χειμωνιάτικα

1930

στην κουρπιά, τόσο στα φαρμάκια,
στο καί στα καπέλλα.

1. 'Sun 8-11 a.m. and 4-7
'Aft. Trdng. 7-62.

συμπλήρων την τελευταίαν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ π.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ψευγιστὸς τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῇ Πανεπιστημίῳ
Μονάχου 27, Ἀθήναι. Τηλ. 1-66

Οι μένεις τρόποι για να περάσετε ευχάριστα το καλοκαίρι σας είναι να προμηθευθίτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Όπου κι αν βρίσκεσθε, στην έξοχή, σε ταξείδια, στις λευτερόπολεις, είτε αν παραμείνετε εις τας πόλεις σας, ή «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θα είναι ο πιο διασκεδαστικός σύντροφος.

Εις την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γηματοικά, τα όποια έχουν μεταφρασθί εις όλας τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια άντι-τύπων και πεύ μόνον το όνομα των συγγραφέων των άποτελεί έγγύησιν περί της άξιας των.

Ίδού ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 80, έξωτ. δρ. 80). ‘Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώ- δες, αλσθηματοικώτατον, περιπαθέστατον, πλη- ρες δραματοικων και τραγικών έπεισοδίων, έξε- λισσεται εις την ‘Ισπανίαν κατά την έποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί τον πύργον ενός εύ- γενούς, έπλ του άποιου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δέν χρειά- ζεται άλλη σύστασις εις όσους δέν τον έχουν διαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν πού να τον εδιάβασεν όταν έδημοσιεύθι εις το «Μπουκέ- το». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειέραν έπι- τυχίαν έξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη- σαν ως τώρα στην ‘Ελλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ- ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είνε και αι «Περιπέτειαι του Πύμ», αι όποια έχουν μεταφρασθί εις όλας τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξείδι στον Νότιον Πό- λον, πρό των τραγικών μυστηρίων του όποιου παλαιών σκληρών άγώνων οι ήρωες του ρωμά- νιου, γραμμένο από έναν των μεγαλειόρων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ- διάς» περιγράφεται ένα τυρφερώτατον ειδύλ- λιον μεταξύ μίας κόρης και του έξαδέλφου της, μέ βασανιστήν των δύο αυτών άγώνων έραστών τον σκληρόν και άφαντάσιως φιλόργυρον πα- τέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). ‘Η «Σφιγξ των Πάγων» είναι το άριστο έρ- γημα του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξείδιων ‘Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα- κτικόν, πολύπλοκον, κρατεί άπ’ άρχής μέχρι τέλους άδιάπτωτον το ενδιαφέρον του άναγνώ- στου.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αλσθηματοικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τυρφεραν Γκρεβία, εκτυλίσσεται μέ- σα στους κύκλους των ευγενών της Ρωσίας. των όποιων μ’ έξαιρετική λεπτότητα περιγρά- φει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον και τρομακτικώτατον μυθι- στόρημα, το όποιον κρατεί άπ’ άρχής μέχρι τέ- λους εις σιγηλή αγωνίαν τον άναγνώστην μέ την δραματοικήν πλοκήν του και το μυστήριόν του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτίζε- ται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). ‘Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειέρα συνγγρα- φεύς του αιώνους μας και έχει βραβευθί μέ το Παγκόσμιον Ερωδειόν Νόμπελ. Αυτό μόνον δύναται να έγγηθί διά την «Κόρην του Μεγά- λου Βάλτου», ή όποια είναι άληθές άριστο έρ- γημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 183. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). ‘Η «Μονμάρτη» είναι το άριστο έργημα της ρωμαντικής τέχνης, γραμμένο από τον άθάνα- το συγγραφέα τών «Μποέμ». ‘Η ζωή των φοι- τητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειες των περιγράφονται μέ δραματοικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα μικρό ‘Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ’ έξαιρετική τέχνη και χάρι, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκό διήγημα του άποθανόντος ‘Ελληνος λογοτέχνη, το ό ποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάριστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.	

Έκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης υπάρχουν και πωλούνται εις τας Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποιοι πωλούνται ο μόν πρώτος προς δραχμάς 375, οι δε λοιποί προς δραχμάς 250 διά το Έξωτερικόν και δραχμάς 375 διά το Έσωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι έλέκκληρος βιβλιοθήκη. ή εκλεκτικότης της όποιας είναι έξαιρετική. Εις έκαστον τμεν περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, άνεκδότων, κωμωδιών, περικών, περιέργων, και υπερχίλια εικόνες. χρωματιστά και μη.

Εις τον πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβελογυναί-
κα», «Το Έμερολόγιο της Εύας», «Δυο καρδιές πεύ άγκυρήθηκαν» και το δράμα του Μαίτερλιγκ «Η πριγκίπισσα Μαλ-
λαίν».

Εις τον δεύτερον τμεν «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Ε-
ξαδέλφου του Διαθέλου» και της «Μούμιας πεύ ζωντάνεψεν».

Εις τον τρίτον ή συνέχεια του «Εξαδέλφου του Διαθέλου» και της «Μούμιας πεύ ζωντάνεψεν», «Η καινούρια άγάπη
και παληά», «Τα άπερνημενέματα του Γαβριηλίδου», «Τα Άνεκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και το μυθιστόρημα
του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον Έρωτα».

Εις τον τέταρτον τμεν ο «Μπαλασά», «Η τελευταία έπιστολή του Ιακώβου Ορτις», «Μέσα από τα βάθη της νό-
χτας» και «Τα φιλελεγικά άπερνημενέματα του Παύλου Χιρβάν».

Έπίσης πωλούνται εις τας Γραφεία μας τα περιόχημα Έμερολόγια του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» των έτών 1926, 1927, 1928 και
1929 προς δραχμάς 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικών ταλών.

Όμοίως εις τας Γραφεία μας πωλούνται και οι προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι όποιοι πωλούν-
ται ο μόν Α' Τόμος άντι δραχ. 300, οι δε λοιποί προς δραχ. 250 έκαστος. Διά το Έξωτερικόν δραχ. 375 έκαστος.

Όλοι οι άνωτέρω έκδόσεις μας εύρίσκονται παρά τω Γεν. Αντιπροσώπω μας Αιγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γρα-
φείον μας Αλεξανδρείας 12, όδός Σέχ Σελιμάν Πασά) και πωλούνται εις τας άναφερομένας τιμάς. Αποστέλλονται δε
εις όλας τας πόλεις της Αιγύπτου και Σουδάν πλέον ταχυδρομικών έξόδων έναντι πληρωμής κατά την παραλαβήν.